XXIX. ÉVFOLYAM, 16. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1973. ÁPRILIS 19.

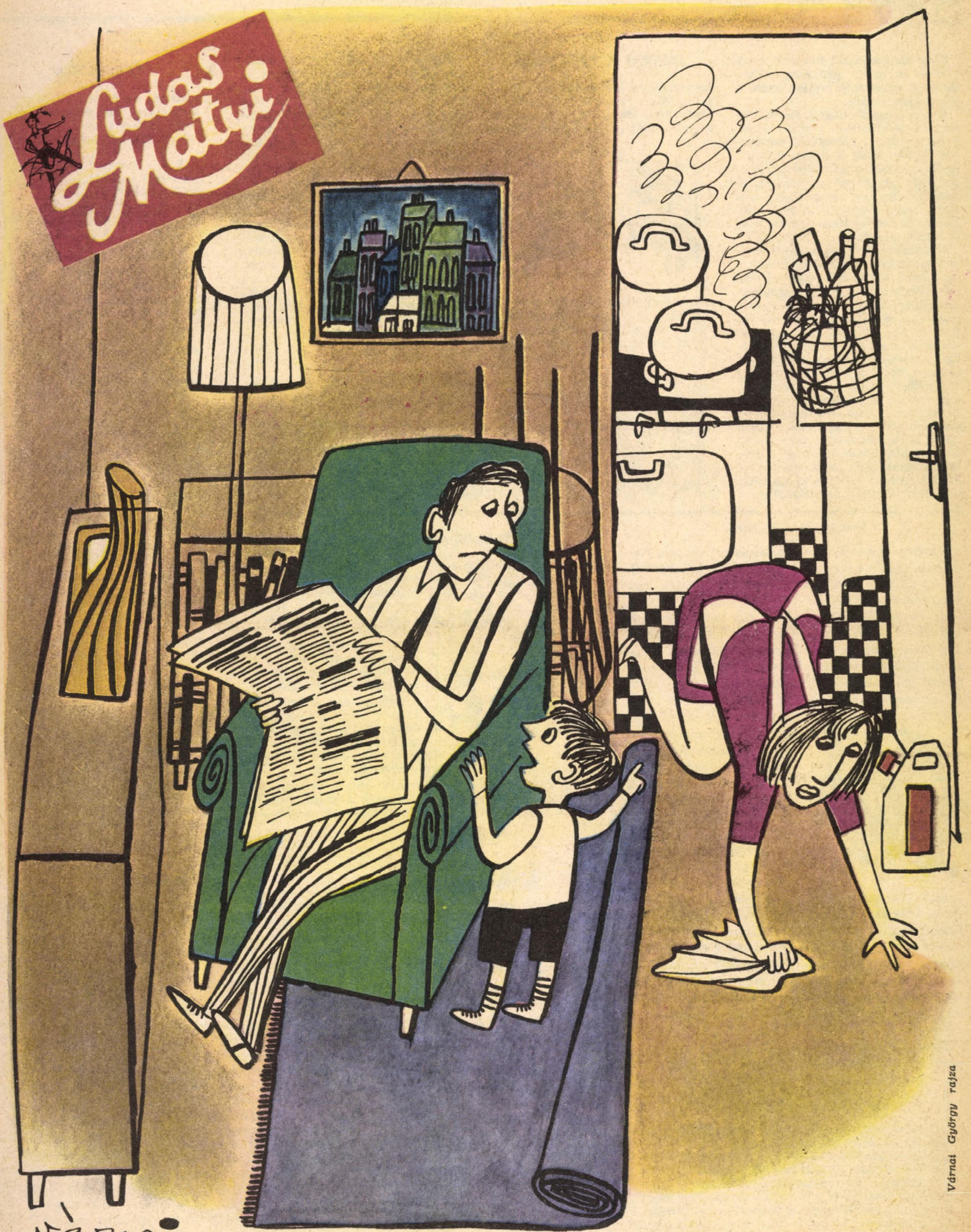
Ludas Matyi
várnai

Várnai György rajza

A SCI-FI KORÁBAN — *Mondd papa, a mama ember vagy robot?...*

KEDVES LUDAS!

TÁVIRAT A POSTÁNAK

Egy hanyagságról kiderült, hogy — vívmány, győzelem, előrelépés az egyetemes emberi kultúra rögös országútján.

Sokan panaszkodtak a dísztáviratok új kézbesítési módja miatt, hogy a posta a méregzöld borítékban külön küldi a díszes űrlapot, melléje rakva a szöveges papírlapot, úgy, ahogy azt a távírógépről letépték. Ez így cseppet sem tetszetős, nem díszes, nem kulturált. Emiatt néhány sorban nemrég meg is róttuk a postát.

Cikkünket elolvasván, egyik kedves olvasónk beküldött hozzánk egy postai szaklapból kivágott cikket. Ebben a posta nagy elismeréssel adózik saját magának azért, hogy ez a zseniális ötlet eszébe jutott. A régi távírógépek ugyanis szalagra írtak, s a letépett szalagokat a postások felragasztották az űrlapra. Most a nagyobb postahivatalokban már olyan távírógép van, amely lapra írja a szöveget, s azt nem lehet felragasztani a dísztávirat blankettájára. „Két megoldás kínálkozott: vagy minden dísztáviratot lemásolni, vagy a táviratot tartalmazó lapot csatolni a dísztávirathoz" — írja az említett szakcikk. A posta természetesen a másodikat, a könnyebbiket választotta. Mert valóban, a postának nincs arra ideje, hogy másolgassa a táviratokat, erre a címzett jobban ráér otthon, üres óráiban. (Más dolog, hogy a feladó megfizette egy díszes, mutatós távirat árát, s így kézbesítve egyáltalán nem mutatós az egész!)

DÍSZTÁVIRAT

Ha átmenetinek, ha kényszermegoldásnak tekintené a posta az egészet, még bele is törődnénk valahogy, de, sajnos, a cikk szerzője éppen azt írja, hogy a kívülálló nem is sejti: „...mennyi akadály leküzdésével született az az új kezelési eljárás, amely most már utólag olyan *egyszerűnek és természetesnek tűnik.*"

Egyszerű és természetes? Már akinek. Nekünk az tűnne természetesnek, ha a dísztávirat valóban díszes lenne, s a szívélyes jókívánságokat nem egy szürke papírfecnin juttatná el hozzánk a posta. Épp ezért szükségesnek látom az alábbi távirat elküldését a posta címére, jelen esetben azt sem bánva, ha nem másolják át gyöngybetűkkel, díszes blankettára.

(r)

MODSZER NEM VAALT BE STOP KUTATAASOKAT
TOVAABB FOLYTATNI STOP FEJEKET JOBBAN
TOERNI STOP UJ KEEZBESITEESI MODOT MIELOEBB
BEVEZETNI STOP

PSZICHOLÓGIA

Lélektani módszereknek
Nagy sikere van manapság.
Lélektani fogásokat
Lebecsülni nagy hanyagság.

A Rádió kezdte el, hogy:
„Halkítsák a készüléket!
Tapintatukat köszönjük."
Éreztük, hogy szégyen éget
Bennünket, ha meg nem tesszük,
Mit előre megköszönnek...

Majd a Posta folytatta, hogy·
„Kedves ügyfél, hála Önnek,
Amiért az irányító
Számokat oly buzgón írja!"
Ki nem tette, teszi már most,
Vagy: arcán ég a szégyen pírja.

Alkalmazni kell e módszert
Minden téren, azt ajánlom.
Egy kis pszichológiával
Szép az élet, mint az álom.

Szólal majd a tévében a
Lakásügyi előadó:
„Köszönöm, hogy nem
zaklatnak!"
És – elhallgat a zaklató.

Megszólal a meós, aki
Nem figyelt fel a selejtre:
„Köszönöm, hogy nem
átkoznak!"
És – az átok el van ejtve.

Megszólal a kereskedő:
„Garantáltan áldást esdek
Mindazokra, akik nálam
Hiánycikket nem keresnek!"

S megszólal a tollforgató,
Ki írta e bohó dolgot:
„Köszönet az Olvasónak.
Ha egy picikét mosolygott!"

K. Tóth Lenke

VOLÁN-KALANDOK

Március 23-án Alsónémediből igyekeztem volna az Engels térre a kecskeméti járattal. A busz be is futott, 6.55-kor, és én — a hölgyeket előreengedve — utolsónak kíséreltem meg a felszállást. Ez meddő kísérlet maradt, mert a kalauz „én döntöm el, mikor telik meg a busz!" felkiáltással nemkívánatosnak minősítette szerény személyemet. Nehezen tudtam elképzelni, hogy még egy ember nem fért volna fel már a kocsira!

Viszont ha a modor nem is kifogástalan, a higiéniai érzék igen fejlett a Volán kalauzainál. Ennek igazolására egy példát hadd említsek. Március 18-án a 19 órás busszal Alsónémedibe igyekeztünk, négy nagyméretű kézipoggyászt cipelve. Szerettünk volna a poggyászunkból 2 darabot a busznál feladni, és a külső csomagtartóban elhelyeztetni. Ezt kalauzunk megtagadta: „Csak nem képzelik, hogy összepiszkítom a kezem ezekkel a csomagokkal?" Meg kívánom jegyezni, hogy jó állapotban levő, kifogástalan tisztaságú sporttáskákról volt szó. A helyszínen akartunk reklamálni, de az információs irodából azzal küldtek el, hogy hétfőn jöjjünk, nincs ott az információs tiszt. Így aztán ez úton vagyok kénytelen reklamálni.

Kecskés Mihály
Alsónémedi
Diófa u. 10.

ÖRÖKÖS ÁLLVÁNYZATOK

Várostörténeti szempontból érdemes lenne egyszer feljegyzést készíteni: egy-egy tatarozás után meddig maradnak a helyükön a környezetet elcsúfító állványok? Előfordulnak olyan esetek, amikor még évek múltán is ott meredeznek a lebontatlan fagerendák.

Lapunk egy régebbi számában fotót közöltünk az Opera szomszédságában levő fatákolmányról. A helyzet ma is változatlan: idestova négy esztendeje, hogy „állja a sarat" és borzolja a járókelők idegeit.

A XII. kerületben a Városmajor utca 1/c számú épület korhadó faállványzata sem akar a bontás sorsára kerülni. Vajon miért? Meddig rontja még a városképet?

(f. i.)

VASALÓ

Februárban vettem egy VV—6 típusú villanyvasalót, a Szarvasi Vas- és Fémipari Szövetkezet termékét. Mindjárt másnap vissza kellett vinnem a boltba, mivel a használatban nem vált be. Amit cserébe kaptam helyette, abban sem sok örömöm telt, mert annyira tapad a ruhához, hogy nagy erővel kell húzni-vonni vasalás közben, és ez igen fárasztó. Így aztán a szép új vasalómat inkább csak nézegetem, s helyette a 15 éves régit használom. Ez így, persze, nem jó megoldás. Jó lenne, ha olyan vasalókat gyártanánk, ami megkönnyíti az amúgy sem túl szórakoztató munkát, a vasalást!

Szarvas Ferencné
Kisvárda, Dimitrov u. 10.

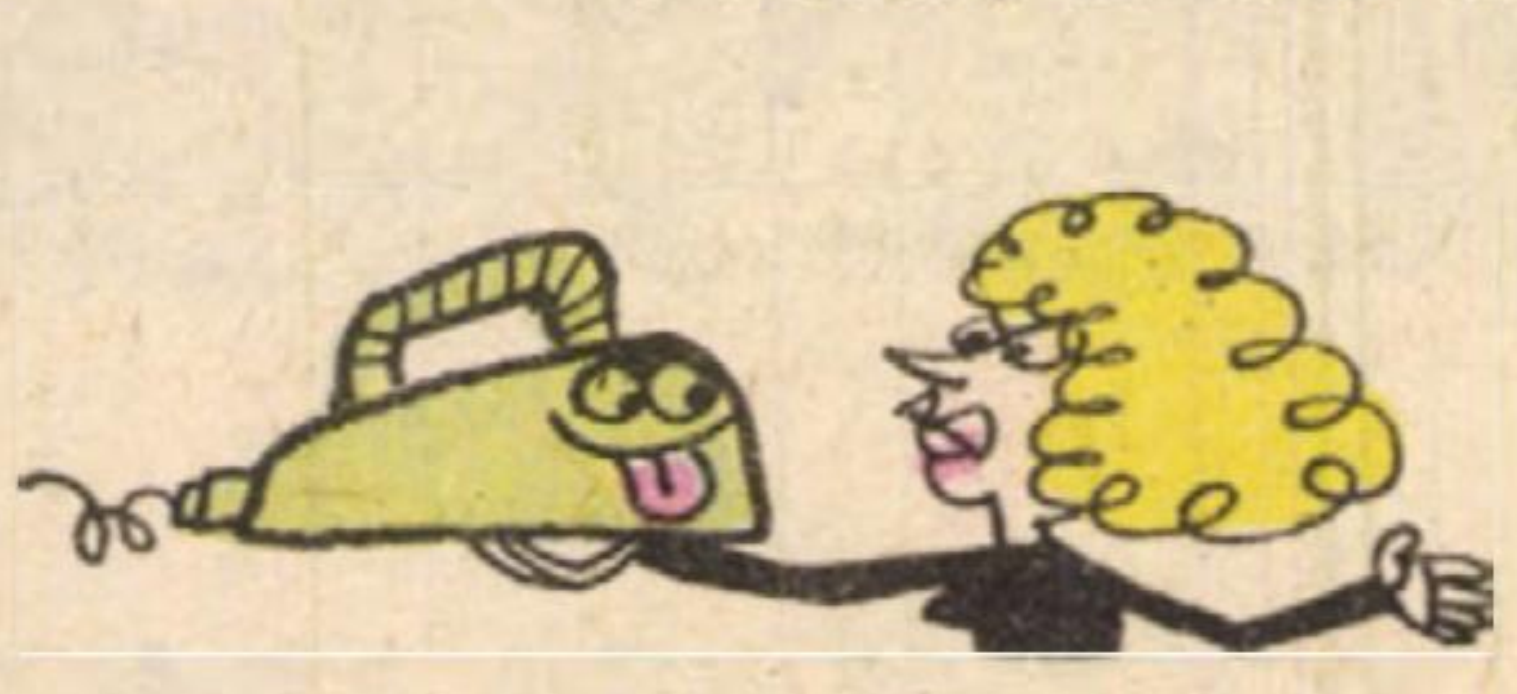

A CÍMZETT VÁLASZOL

„Hatóságosdi" címmel megjelent írásukra válaszolva, az alábbiakat közöljük:

Minden törekvésünk arra irányul, hogy a vásárlókat minél gyorsabban és előzékenyebben szolgáljuk ki. Ezért utasítottuk a Margit-híd budai hídfőjénél levő ABC-áruház vezetőjét, hogy az önálló üvegvisszaváltás mellett, a csereüvegeket a *boltnak egy külön e célra* kijelölt helyén vegye vissza.

Koltai György
vezérigazgató
Csemege Kereskedelmi V.

TÖRÜLKÖZŐ

Egy éve vagyok fiókbérlő a Rudas uszodában, ami azt jelenti, hogy a fürdéshez szükséges dolgaimat — havi 15 forint befizetése ellenében — ott tarthatom. Múlt héten, távozásomkor, a ruhák átvételével foglalkozó alkalmazott, a két törülközőmből az egyiket visszaadta, közölve, hogy egy néhány napja megjelent rendelkezés alapján minden fiókbérlő csak egy törülközőt tarthat az uszodában. A rendelkezés szerint a visszaéléseket akarják ezzel az intézkedéssel elkerülni.

Hogy milyen visszaélésekről lehet szó, azt nem tudom, de a fenti intézkedés semmibe vevése minden egészségügyi szabálynak: az ember a lábát és arcát nem törli egy törülközőbe még otthon sem, ahol pedig sokkal tisztább a kövezet.

Teljesen megtakaríthatnák a fiókokat az uszoda vezetői, ha bevezetnék, hogy a fürdőzők forró levegővel szárítsák meg magukat. Míg azonban ez a legkorszerűbb módszer nem áll rendelkezésre, szeretnénk, ha a régi bevált gyakorlaton nem változtatnának. Reméljük, hogy a fürdők felett egészségügyi felügyeletet gyakorló hatóságnak is ez a véleménye.

Dr. Schelnitz Györgyné
Budapest

AZ ELSŐ VITA

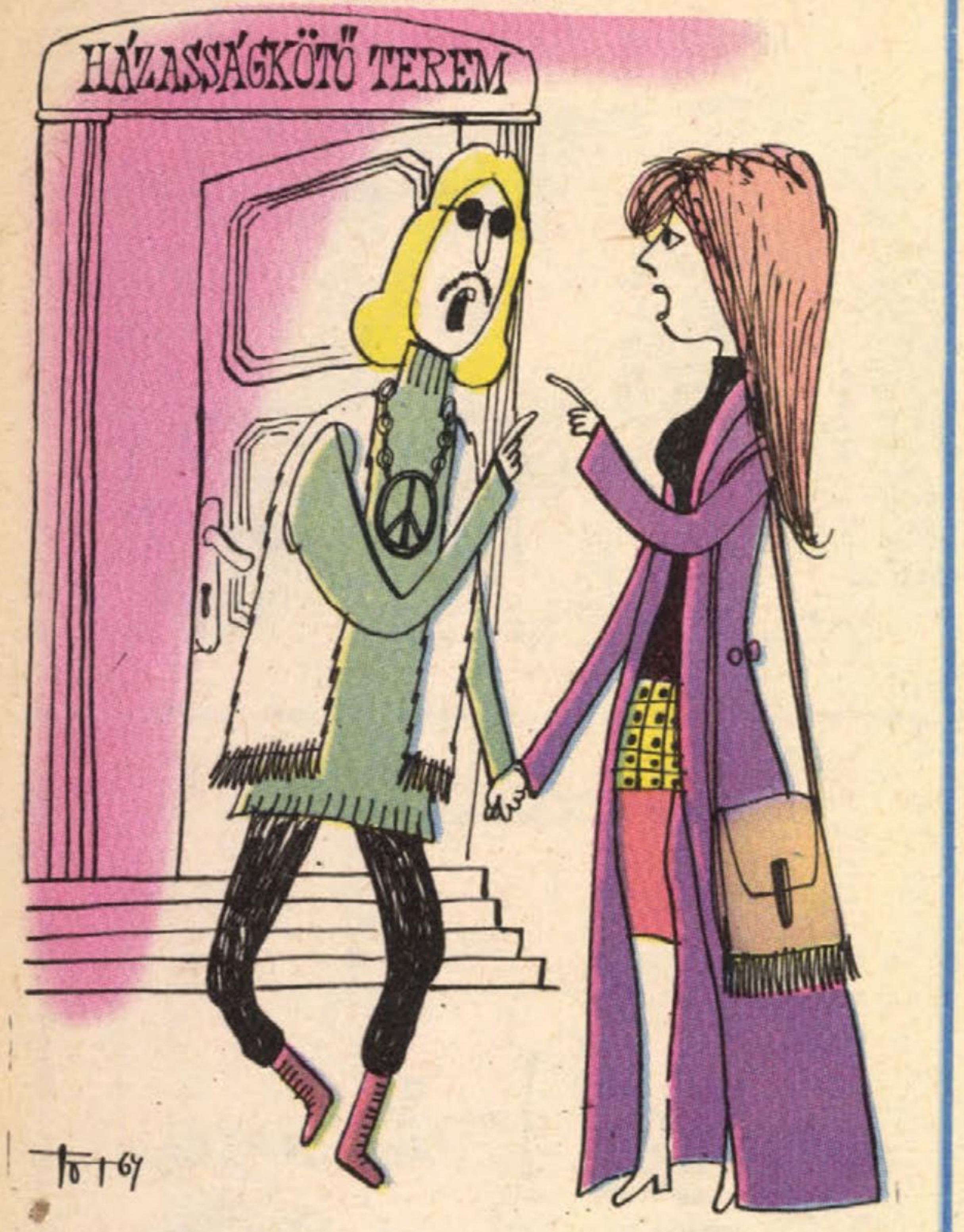

– Én azt hittem, hogy nálatok fogunk lakni! – Én azt hittem, hogy nálatok fogunk lakni!

KÉPZETTÁRSÍTÁS

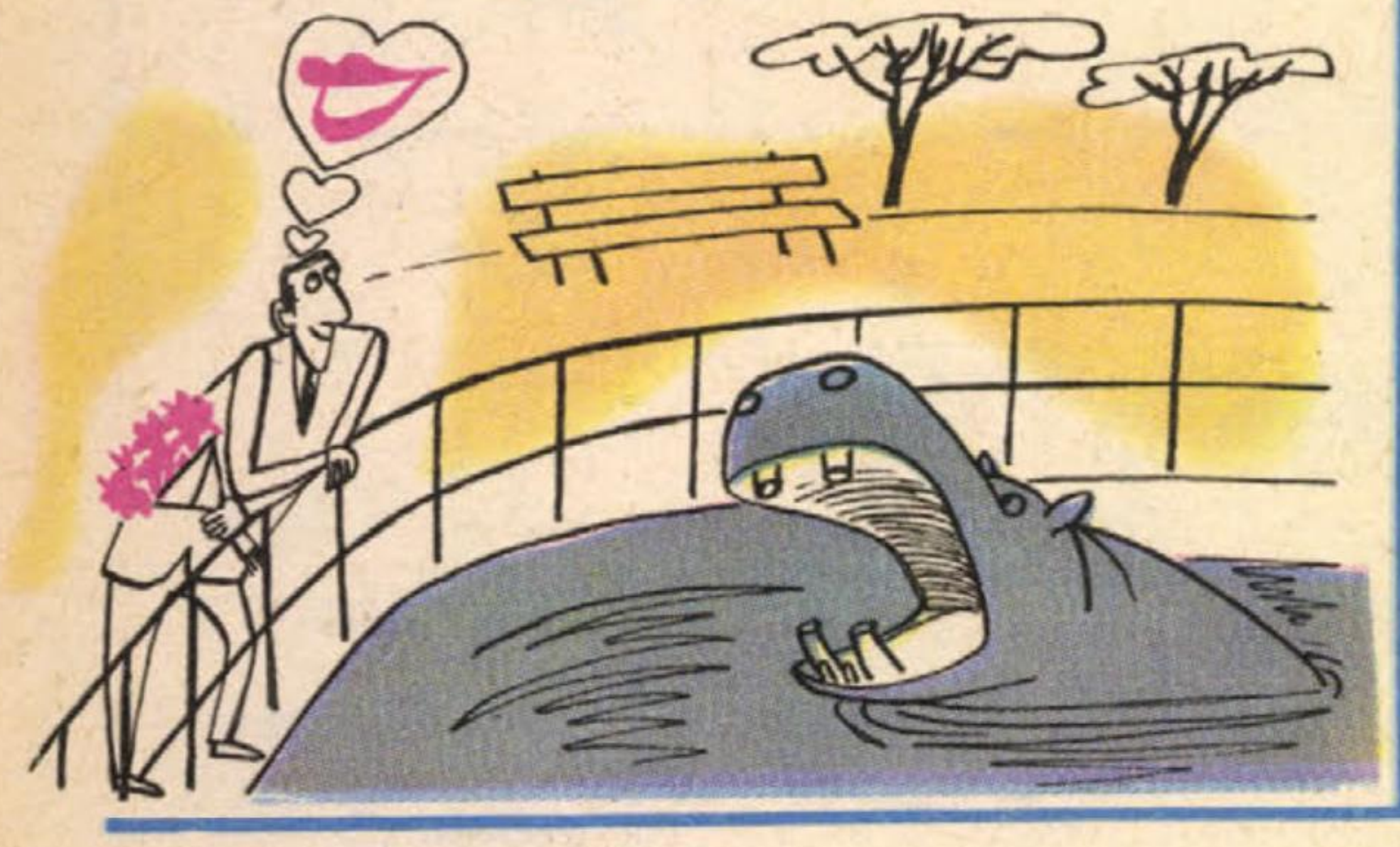

NIXON-DIADALÍV

Barát József rajza

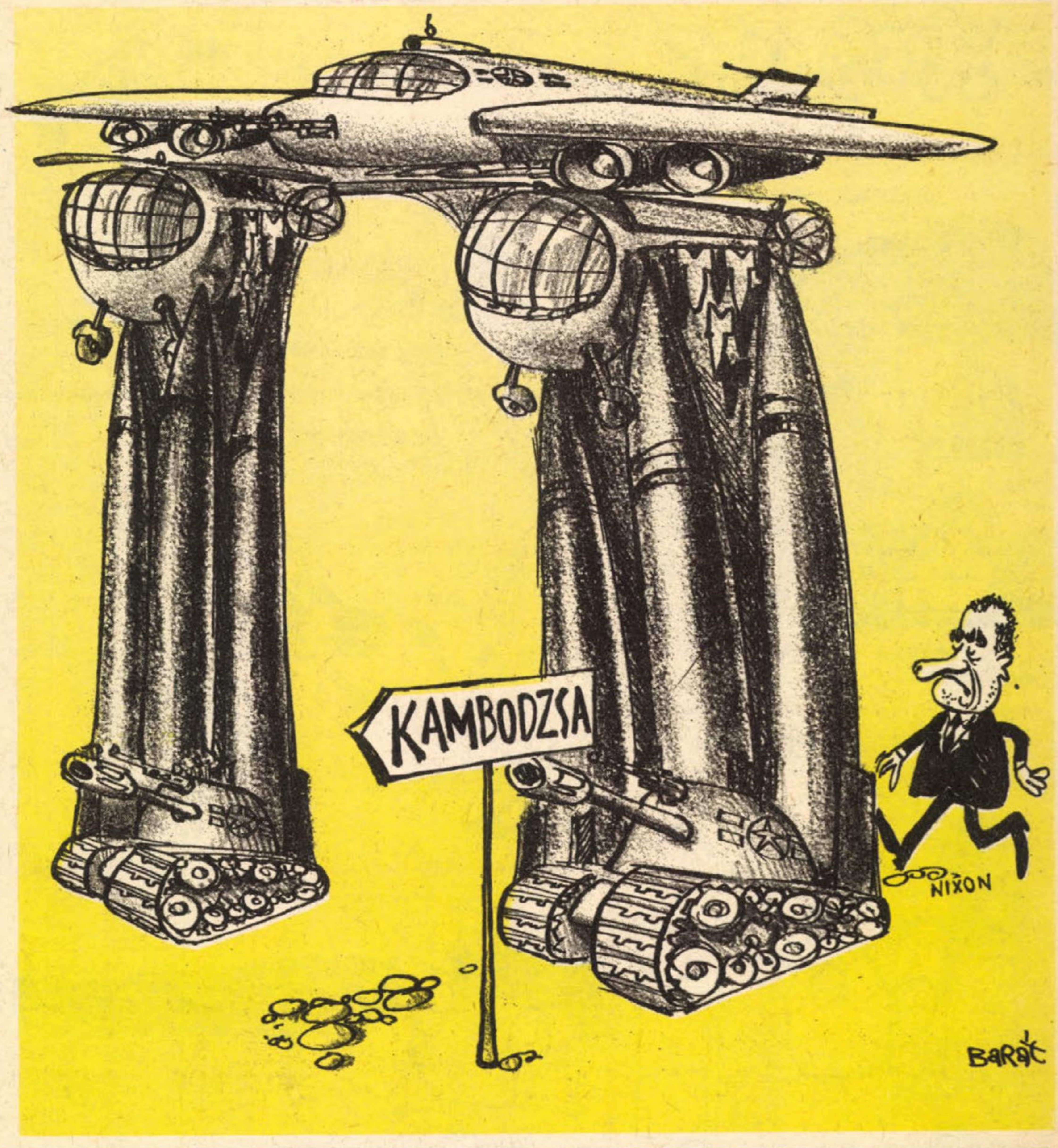

A PAFF EMIL AKCIÓ

Mostan elmondom, hogy miként kergettem a pusztulásba Paff Emilt, a kritikust, abból kiindulva, hogy éppen eljött már az órája Paff Emil megszüntetésének.

Azt is el kell mondanom, hogyan került Paff Emil arra a magaslatra, ahonnan most már időveszteség nélkül le kellett lökni őt. Paff néhány évvel ezelőtt még egyszerű sóhivatalnok volt, talán csak elégedetlenségével tűnt ki a többiek közül. Paff szenvedélyesen írt be a panaszkönyvekbe, anélkül, hogy a reá érkezett válaszokat elolvasta volna. Így fejlődött ki benne a kritikusi morál. Pályájára igen ösztönzően hatott egy napilap olvasói fórumában megjelent levele, melyben kikérte magának, hogy olyan szobrot állítsanak a lakóháza elé, mint Sajó Somáé. A napilap még vitát is rendezett e levele nyomán, hangsúlyozva minden állampolgár jogát a bírálathoz. Ez indította el Paff Emilt a kritikusi úton, felismerve, hogy a műbírálathoz nem hozzáértésre, hanem állampolgárságra van szükség. Paff Emilnek számos hiányossága mellett elsősorban humorérzéke nem volt, ezért a humoros művek bosszantották a leghevesebben, így hát specializálta magát a humoros művek bírálatára, melyeket szenvedélyes haraggal ostorozott.

Kapcsolatunk innen ered és noha beszélő viszonyban vagyunk egymással, e viszony soha nem vitt elvtelenségre: ő éppen úgy utál engemet, mint én őt.

A Paff Emil akciót az elmúlt héten hajtottam végre, egy véletlen segítségével. Egy üdülőben futottunk össze, ott tudtam meg, hogy Paff ifjú apa: háromhetes fiúgyermeke van.

— Gratulálok! — mondtam neki —, őszintén kívánom, hogy ne hasonlítson rád. Különben jól működik?

— Hibátlanul — felelte Paff. — Nézd meg, ha akarod, itt van ő is, a mamája is. Hátul lakunk a kerti házban, hogy ne zavarjuk a többieket.

A kis Paff Zoltán rácsos ágyában feküdt a zárt verandán, jól fejlett, szép gyermek volt. De az első perctől feltűnt nekem, túlságos komolyságával. Rámosolyogtam, de nem viszonozta.

— Nem túl vidám baba! — jegyeztem meg.

— Bizonyára nincsen oka a nevetésre — jegyezte meg Paff gúnyosan —, ebben máris hasonlít rám.

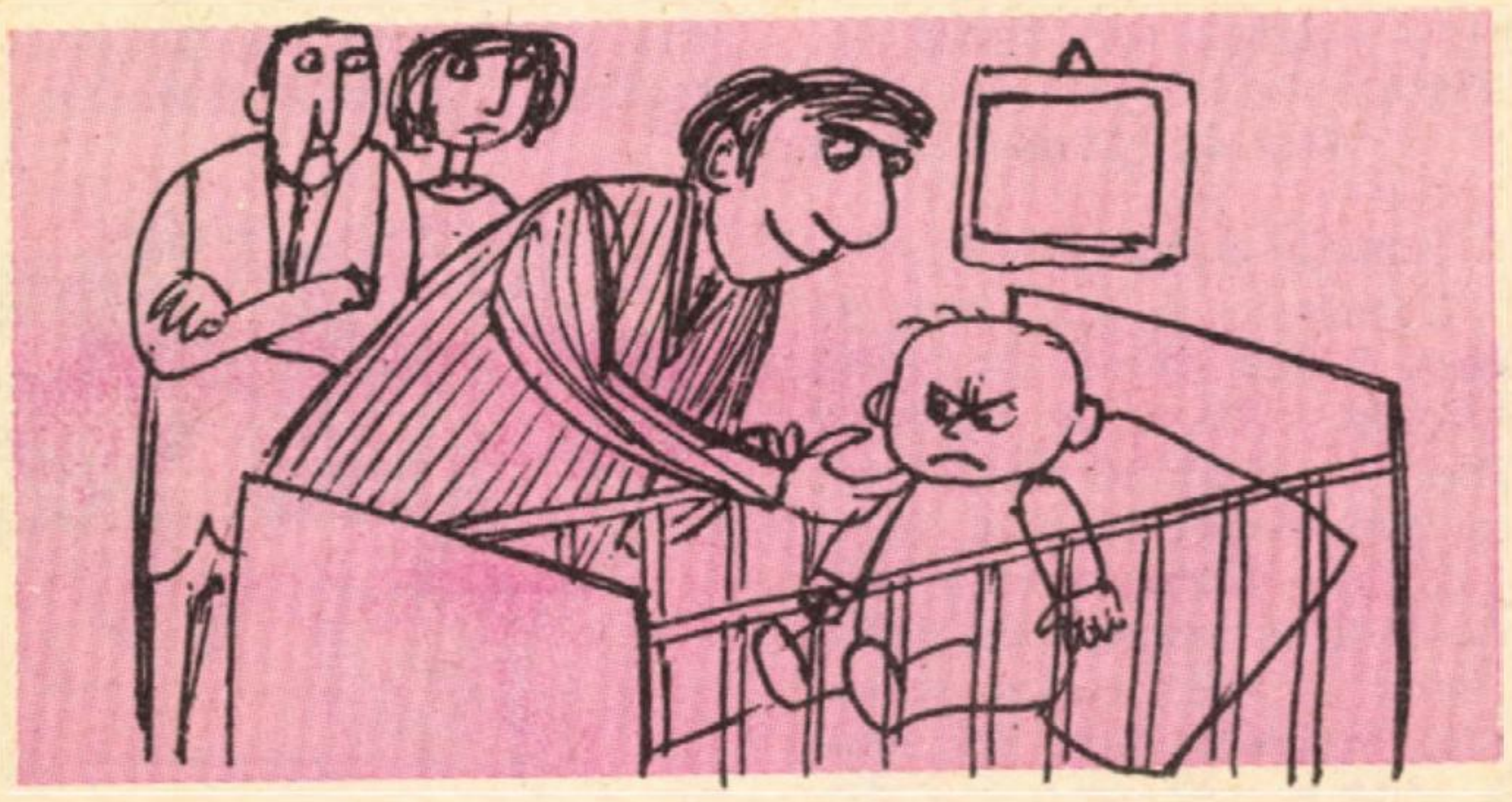

Ismét a kisgyermekre néztem és egy borzasztó felismerés támadt bennem: *Ez a baba nem tud mosolyogni!*

Erre a babára még nem mosolygott rá senki! Paff Emil nem tud mosolyogni, — ez közismert dolog. A felesége pedig mintafeleség, egyszerűségében, ösztönös alkalmazkodásában — férjéhez —, hogy házaséletük zavartalan legyen — már régen elfelejtett mosolyogni.

Ekkor fogant meg bennem az ördögi terv! Az alkalmas pillanatra várva, midőn a kisbaba őrizetlenül maradt a verandán, belopóztam hozzá, s rámosolyogtam.

Csodálkozva nézett rám, nem ismerte ezt a kifejezést.

Ekkor mutatóujjamat az álla alá helyeztem, és a nyakát megcsiklandozva ujjammal, egyidejűleg így szóltam:

— Kucc, kucc!

Erre egy kis grimaszt vágott. Ez még nem volt mosoly, de szemmel láthatólag tetszett neki az ujjaim által kiváltott érzés. Megismételtem a mosolygást és a simogatást:

— Kucc, kucc!

A baba szájaszöglete megrándult, majd felfelé kerekedett. A mindmostanig mozdulatlan nevetőizmok funkcióba léptek.

— Mit csinál!? — kiáltotta mellettem egy ijedt hang. Felpillantottam: Paff felesége állt az ajtóban.

— Semmi különöset — mosolyogtam rá, *a mamára is*. Egy kis reflex-vizsgálatot tartottam, tudja, itt, kétoldalt a nyak hajlatában helyezkedik el egy bizonyos izom, az úgynevezett nervus kuckucc. Nagyon fontos izom- és idegpálya. Úgy látom nem lesz vele semmi baj!

— Én nem értek az ilyesmihez — mondta nyugtalanul a legjobb feleség —, nem kellene inkább szólni a férjemnek?

— A világért se! — biztosítottam hevesen — tartogassuk meglepetésnek! Ne is szóljon róla! Nézze csak!

A babára mosolyogtam és így szóltam:

— Kuckucc!

Győztem! A gyermek már a *hangra is*, az állcsiklandozás ingere nélkül is elmosolyodott! *Kialakult a feltételes kuckucc-reflex!*

Néhány nap múlva, a kisbaba ágya mellett állva, csak úgy odavetettem Paffnak:

— Nevet a gyereked! Ugyan ki lehetett az apja?

És még hozzátettem:

— Meglátod, ha felnő, humorista lesz belőle!

Ez volt az a pillanat, midőn Paff Emilt elnyelte a föld.

Somogyi Pál

HÚSVÉT

TALPIG ÚRIEMBER

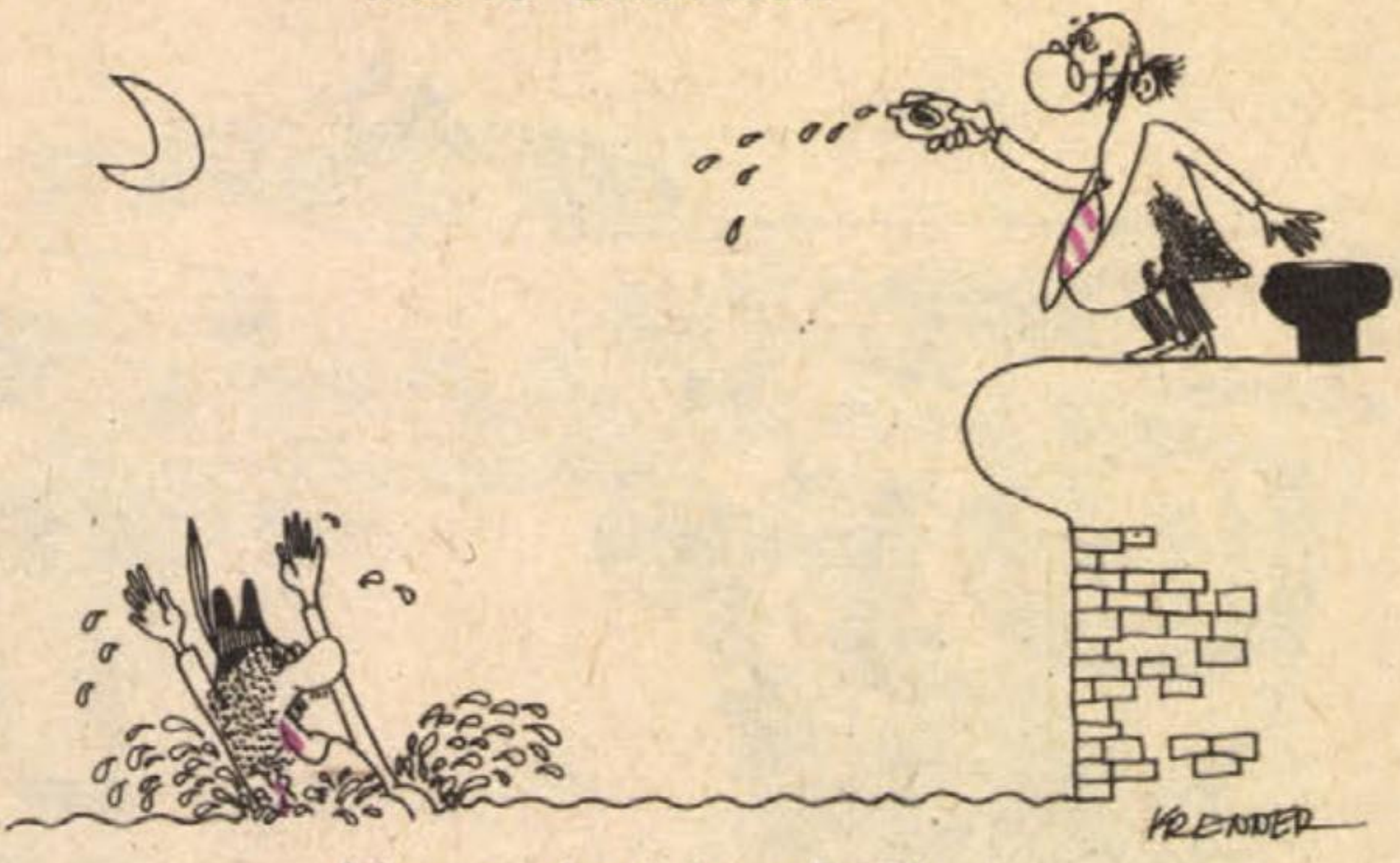

– Meg szabad locsolni?!

ABSZOLÚT EGYENJOGÚSÁG

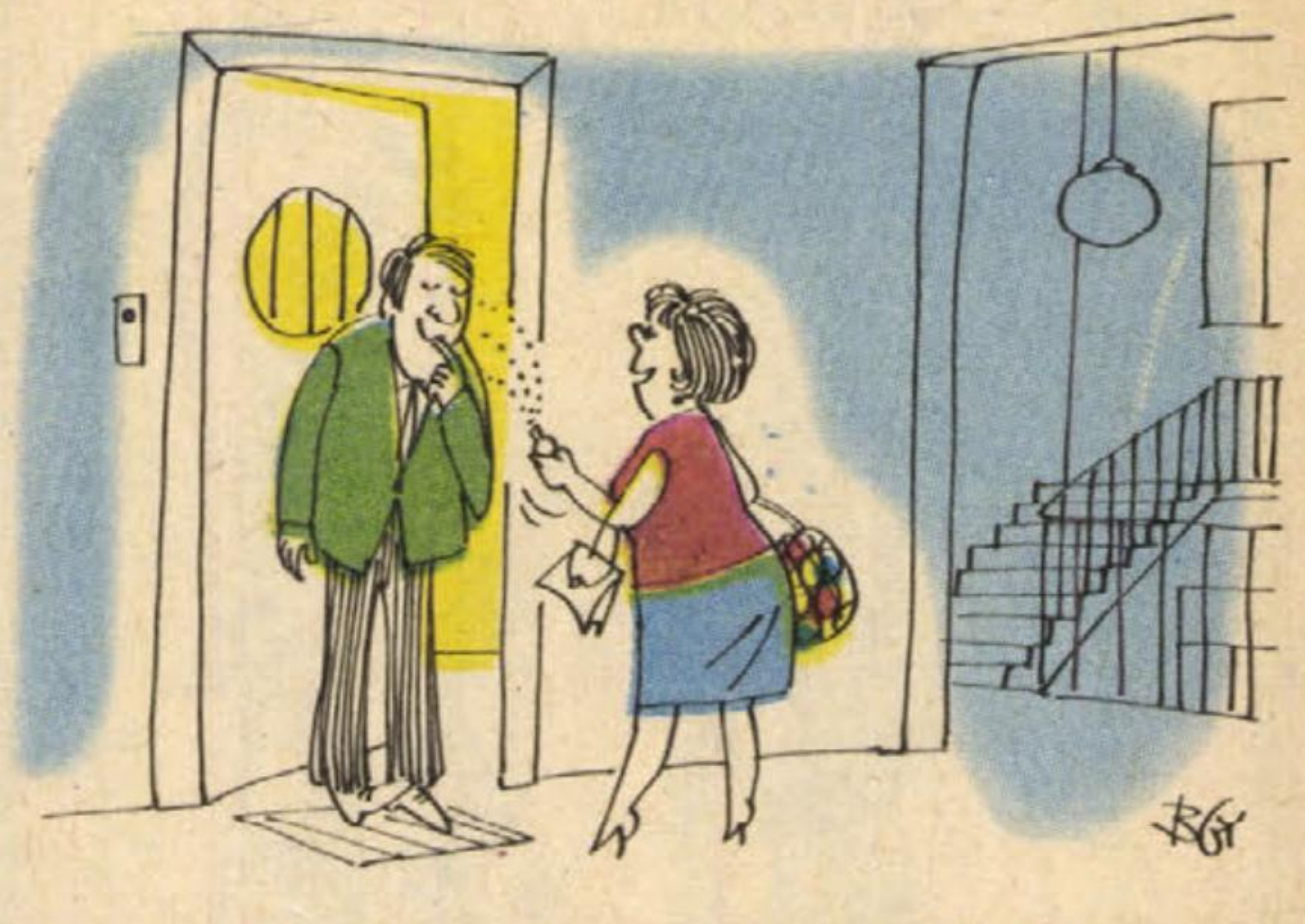

HASZNOS MUNKA

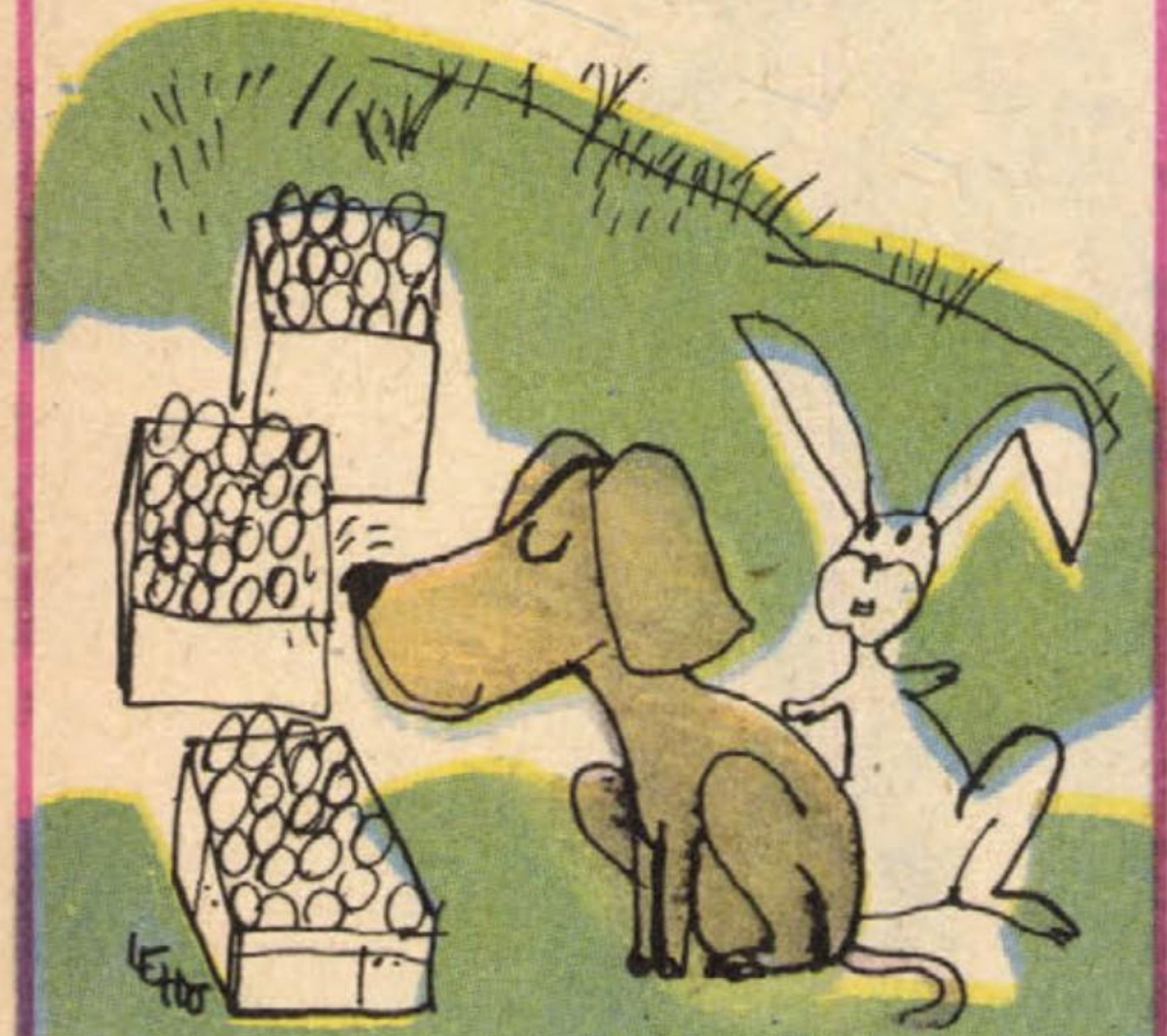

– Az átvevőnk rögtön kiszimatolja a záptojásokat...

ABSZURD LOCSOLÁS

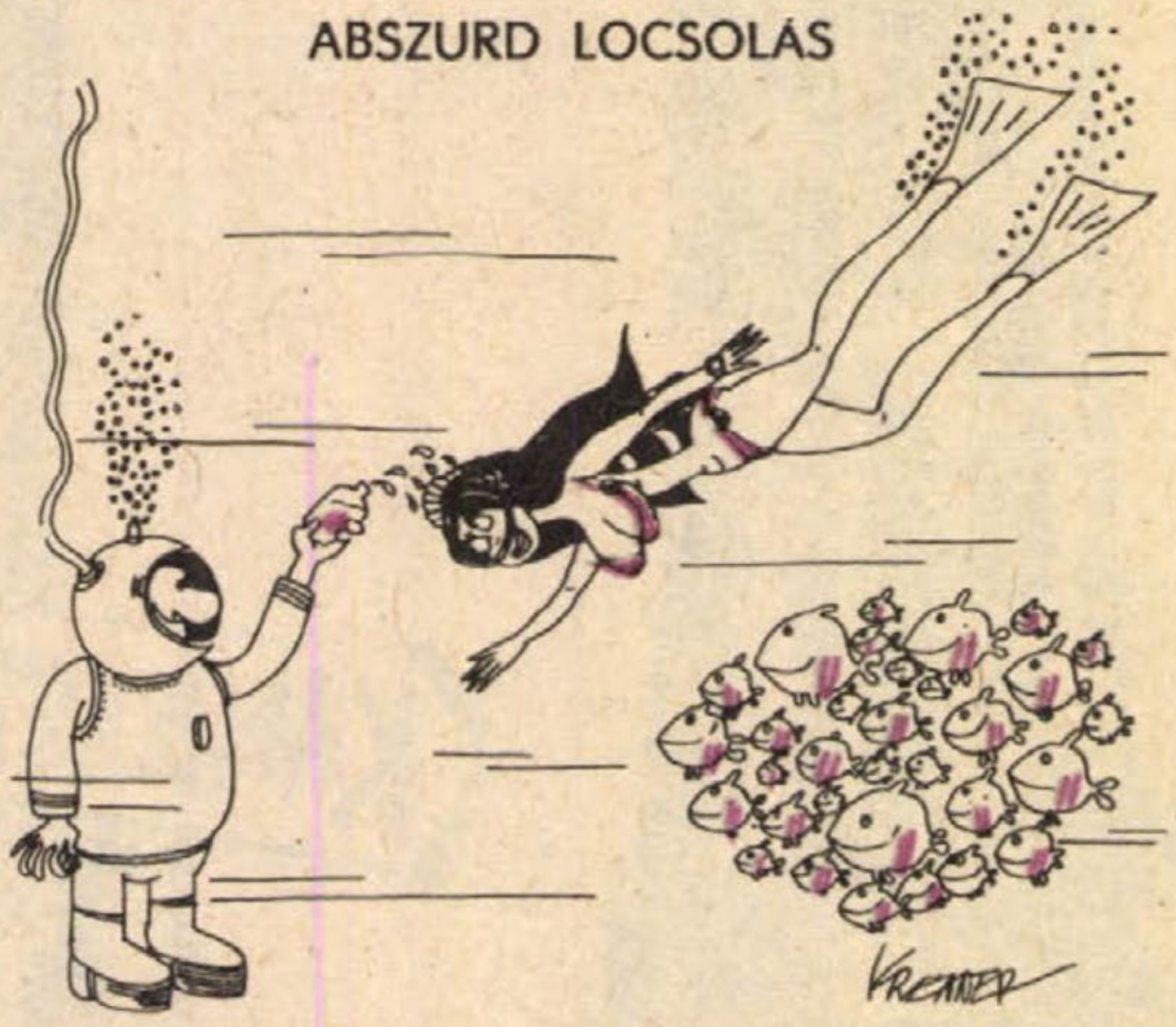

FALUSI LOCSOLÁS 1973

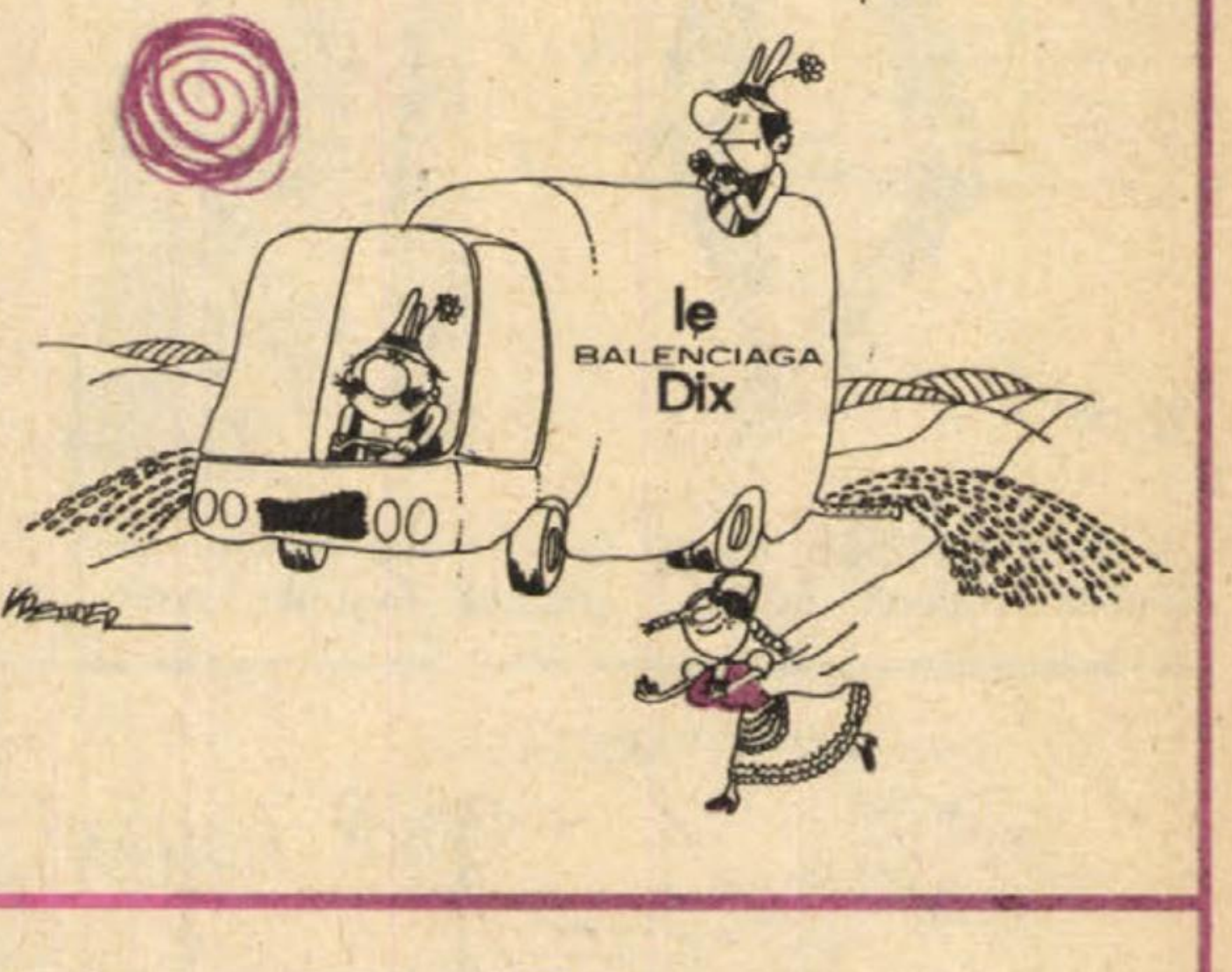

A MŰVÉSZ NYILATKOZIK

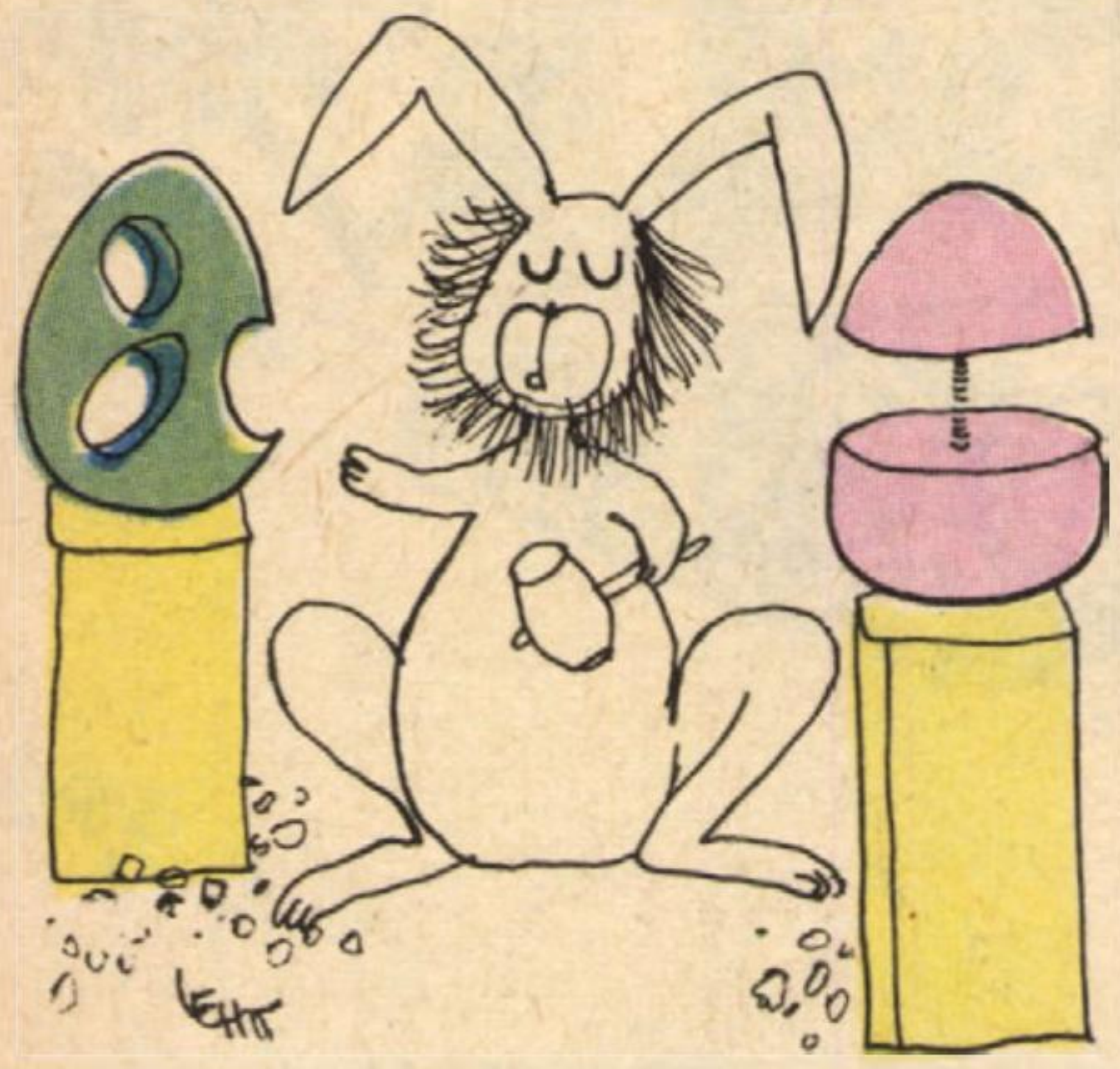

– Új formákkal is kísérletezünk...

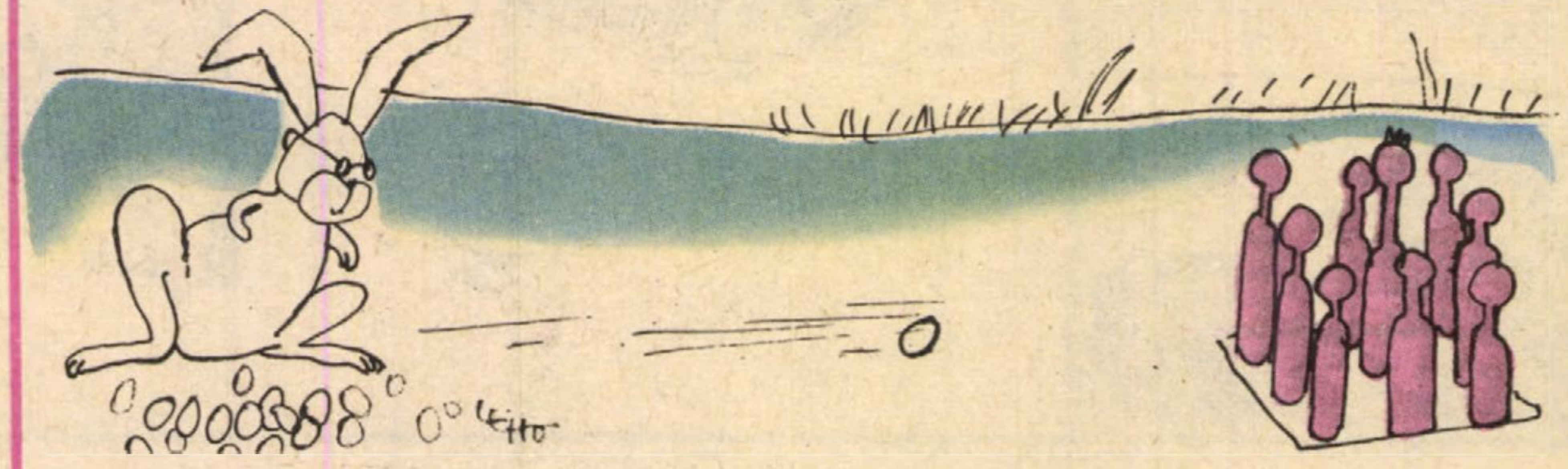

MINŐSÉG

– A meó ellenőrzi a tojások keménységét...

LEVÉLVÁLTÁS ÜZLETI ÜGYBEN

Tisztelt Szerkesztő elvtárs!

Bementem a lakásomtól nem messze levő (Albertfalva, XI., Szabadság út 11. sz.) Háztartási Boltba, ahol egyébként havonta bevásárolom a szükséges dolgokat. Megkérdeztem az egyik fiatal elárusítónőtől, hogy van-e kis seprű, mert végigjárva az önkiszolgáló boltot, nem találtam. Meglepetésemre az elárusítónő nem a seprűre adott választ, hanem kijelentette, hogy ő nem kartársnő. Megkérdeztem tőle, hogy akkor hogyan is szólítsam: én őt személyesen nem ismerem, nem tudom, hogy Jucikának vagy Eleonórának hívják-e, és azt sem tudom, hogy asszony-e vagy lány, tehát megszólítása tekintetében teljesen tanácstalan vagyok. Legjobb lenne — mondtam epésen —, ha kitűzné a kabátjára, hogyan kell őt megszólítani. A pénztárban ülő kartársnő, amikor fizettem, odasúgta nekem, hogy az illető eladónő nem szereti, ha kartársnőnek szólítják, de a pénztárosnő sem nyilatkozott, hogy tulajdonképpen mi lenne a kartársnő helyes megszólítása. Ezért nagyon megkérem önt, írja meg nekem, hogyan szólíthatom meg az eladónőt, ha még esetleg sor kerül rá. Tisztelettel:

(Aláírás, pontos cím.)

Tisztelt Asszonyom!

Köszönöm a bizalmát, de nem tudok önnek kielégítő választ adni arra, hogy az illető eladónő-kartársnőt hogyan lenne helyes megszólítani. Korunk nagy kérdésével, a megszólítás problémáival már eddig is sokan foglalkoztak, én nem kívánom ezek számát indokolatlanul és eredménytelenül szaporítani. Szerintem szólítsa csak nyugodtan kartársnőnek a bolti eladónőt, akár a szóban forgó kartársnőt, akár egy másikat. Nem sértés!

Egyébként levelével azért foglalkozom ilyen részletesen, mert e héten éppen arról szándékoztam írni, hogy az utóbbi hónapokban említésre méltó és jóirányú változást észleltem a bolti eladók magatartását illetően. Gondoltam, elmondom erről a véleményemet, úgyis oly sokszor állítottam már pellengérre a vásárlót semmibe vevő, türelmetlen, fölényes és hanyag eladót. Örömmel adok hírt tehát arról is, hogyha kedvező változást észlelek.

Egy olvasónk arról tájékoztatott levelében, hogy ruhafélét vásárolt (a Rákóczi út és a Nyár utca sarkán), ahol a figyelmes és kellemes kiszolgálás után ezt a megjegyzést tette: „Mondhatom, ilyen kedves eladóval még nem találkoztam." A felelet, amit erre a spontán dicséretre kapott, még inkább megnyerte a vevő tetszését. „Én nem eladó vagyok" — mondta kedvesen az eladó kartársnő —, „hanem kereskedő."

De szeretném önt, Asszonyom, még nyomatékosabban meggyőzni az e téren bekövetkezett kedvező változásról. Budán, a Horváth Mihály és a Bem utca sarkán található egy Közért tanbolt, ahol csak fiatalok szolgálnak ki. A környék lakói úgy nevezik, hogy a „fiatalok boltja", és gyakran mondják: „Leszaladok a gyerekekhez vásárolni." A közvetlen kapcsolat a fiatal eladók és a vásárlók között úgy alakult ki, hogy a „gyerekek" rendkívül udvariasak és figyelmesek. Egyszerű a recept: gyakran megkérdik a vásárlókat, hogy nem hiányzik a háztartásukból ez vagy az az árucikk, amit esetleg elfelejtettek megvásárolni. A pénztárnál is előzékenyek, segítenek a vevőnek, hogy minél zavartalanabbul átrakja a bolt kosarából a sajátjába a vásárolt árucikkeket. Az eladás személyes ügyük. És teljesen mindegy, hogy „kartárs"-nak vagy „édes fiam"-nak szólítják őket a vevők.

Tehát, amint látja, Asszonyom, fejlődés itt-ott már van: máris tudunk konkrétan két olyan üzletről, amely a vásárló dicséretét annyira kiérdemelte, hogy tollat ragadott és megírta kedvező tapasztalatait. Nyilvánvaló, hogy ennél még több dicséretet érdemlő üzlet (és eladó!) is található Pest-Budán.

Néhány héttel ezelőtt például a saját fülemmel hallottam a Kígyó utca sarkán beszélgető három nő egyikétől: „El sem tudjátok képzelni, hogy milyen kedvesen szolgáltak ki engem az üzletben, aranyos és közvetlen modorban beszéltek velem. Szó sem lehet róla, hogy ezek után más boltba menjek." Sajnos, nem volt időm kivárni a beszélgetés végét és különben sem kenyerem a hallgatózás. Bele kell nyugodnom, hogy sohasem fogom megtudni, melyik még az az üzlet Budapesten, ahol az illető vásárló olyan kiváló tapasztalatokra tett szert. Pedig ez már a harmadik lenne.

Földes György

SZÍVBAJ

Szerencsésebb helyzetben vagyok, mint kocogó-társaim többsége.

Munkahelyem ugyanis a Népstadion mellett, a Központi Sportiskola épületében van.

Hallatlan előny ez.

Kéznél az öltöző, a fürdő, a terep, a futópálya. Ráadásul itt olyan idétlen megjegyzéseknek sem vagyok kitéve, mint aminők olykor a Dunaparton, a Margitszigeten, vagy a budai hegyekben kísérik a magányos trappolót.

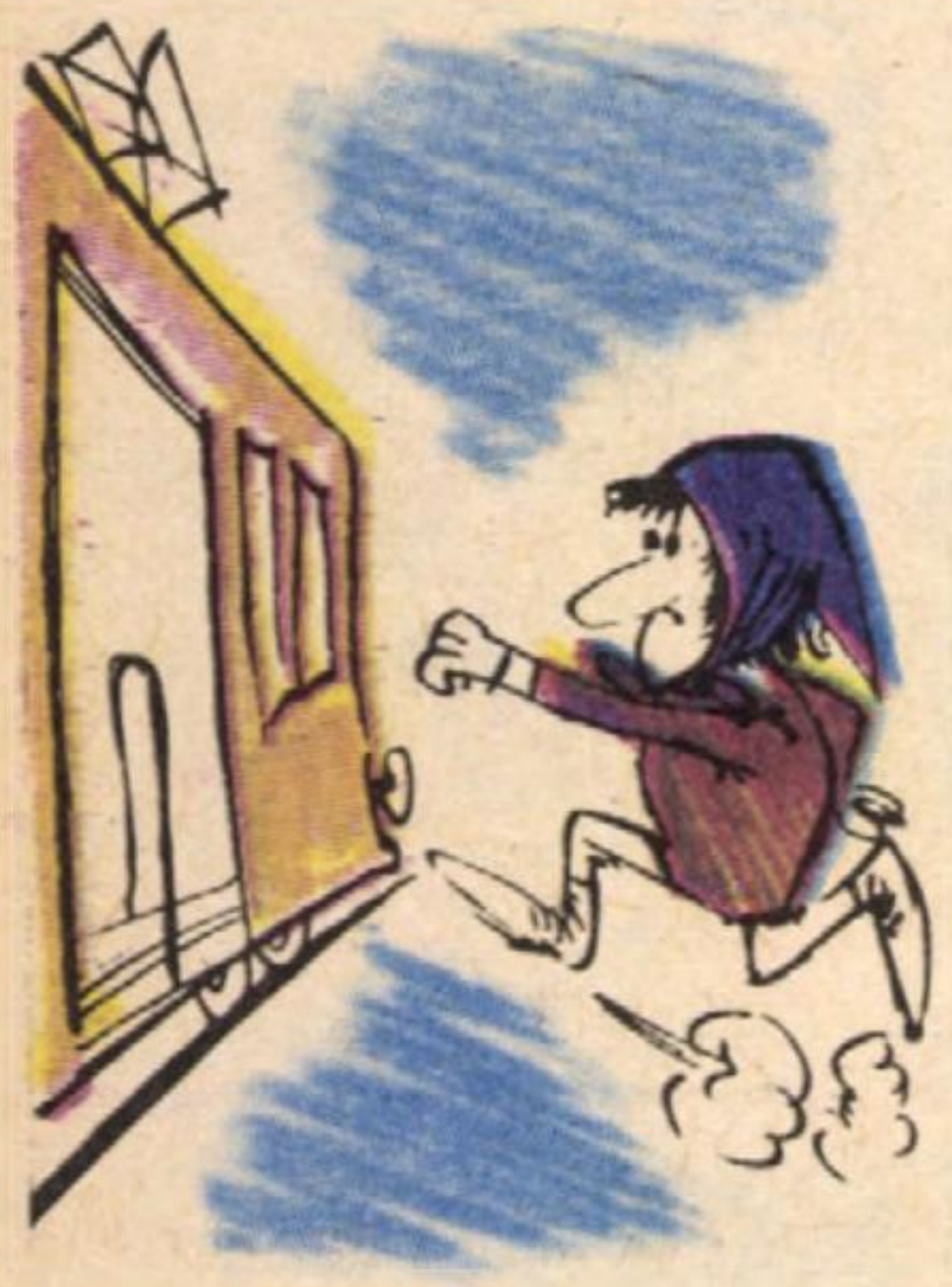

Azazhogy ma reggel kiderült; még itt is, a honi sport e fellegvárában is akad ellenzője a kocogásnak.

Kellemesen kifáradva, csapzottan ballagok a folyosón a tussoló felé, felhevült bőrömön már szinte érzem a hűsítő vízsugarakat, amikor elém áll az egyik takarítónő. Olyan negyvenes.

— Nem haragszik meg, ha kérdezek valamit?

— Már miért haragudnék meg?!

— Régóta figyelem, maga minden héten kétszer-háromszor fut. Ugye, atlétikai tanárnak tetszik lenni?

— Nem, újságíró vagyok.

— És mégis tetszik futni?! — mereszt rám nagy szemeket. — Mert ha atlétikai tanárnak tetszene lenni, akkor megérteném, hogy futni kell, azért fizetik. De így, már ne vegye rossz néven, de ez egy nagyon nagy hülyeség. Isten ellen való vétek. Tiszta szívbaj!

— Micsoda?!

— Szívbaj. A futástól az ember szívbajt kap. Akinek nem muszáj, az ne fusson. Tönkremegy a szíve.

— Ezt miből gondolja?

— Nem gondolom, tudom. Saját magamról. Ha későn ébredek és csak a villamosmegállóig kell szaladnom, már egész délelőtt meg akarok halni. Szúr a szívem és majdnem kiszakad. Amiatt a kis futás miatt... Hát csak tessék jól meggondolni, amíg nem késő!

Jóindulatúan, de erélyesen megfenyeget a mutatóujjával, elcsoszog mellettem.

Mint kísértet az uszályát, úgy vonszolja maga után a partvisa végére csapott vizes felmosórongyot.

Lassan, óvatosan jár. Nehogy szívbajt kapjon.

Kürti András

A HÉT KÜLFÖLDI HÍREIBŐL

Endrődi István rajzai

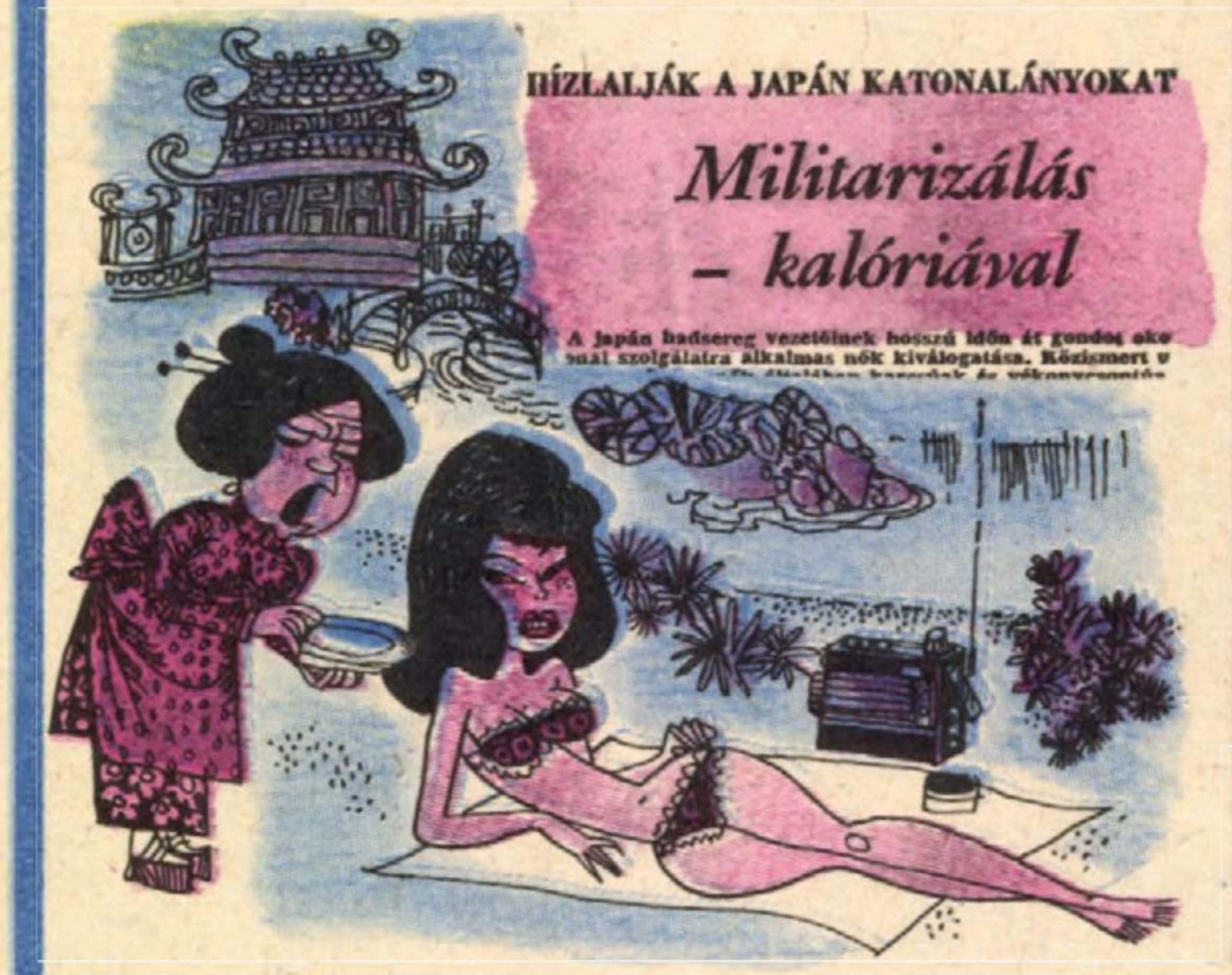
HÍZLALJÁK A JAPÁN KATONALÁNYOKAT
Militarizálás – kalóriával
A japán hadsereg vezetőinek hosszú időn át gondot oko
...nai szolgálatra alkalmas nők kiválogatása. Közismert v

– Kislányom, ha nem eszed meg a spenótot, sosem lesz belőled tábornok!...

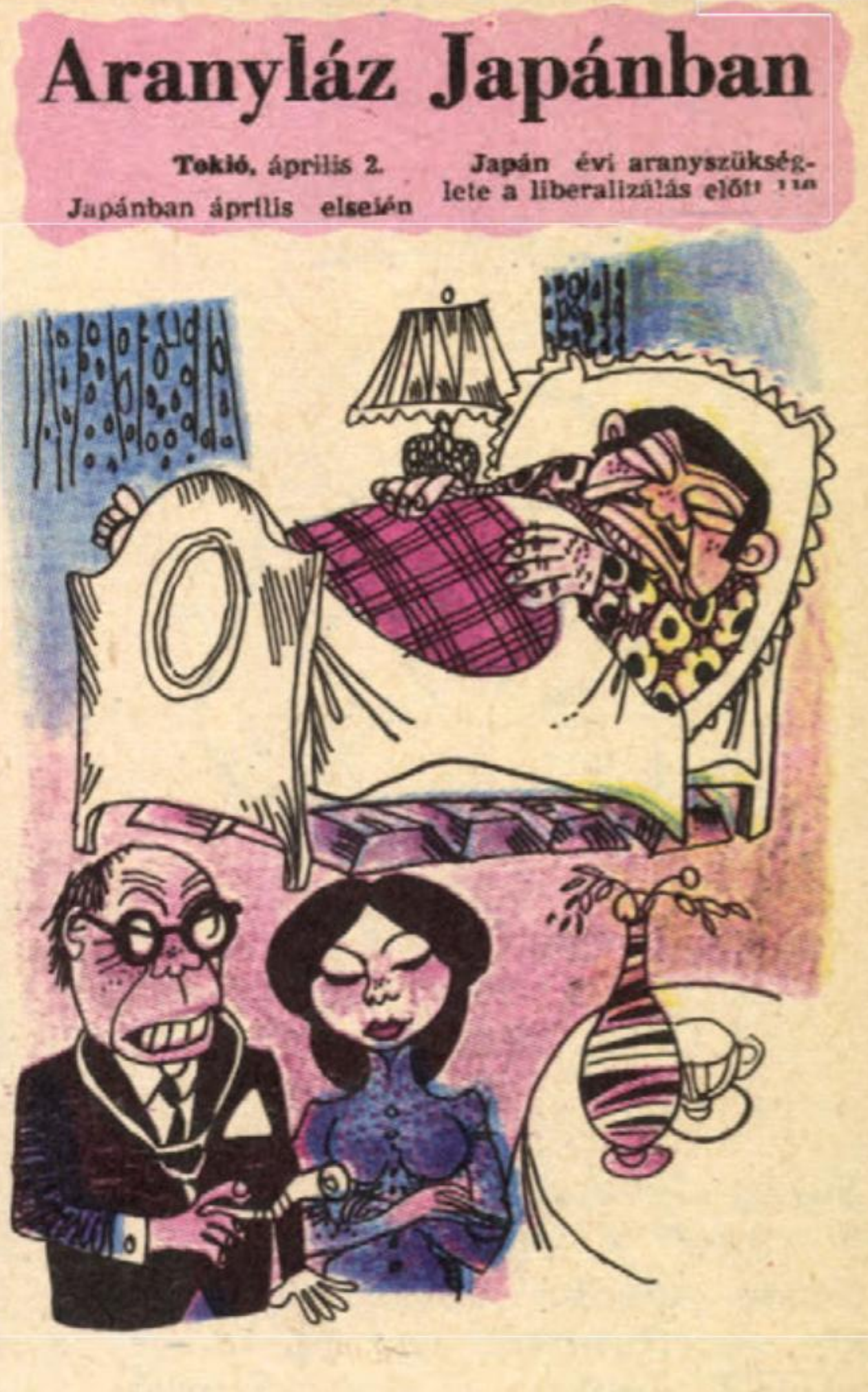
Aranyláz Japánban
Tokió, április 2.
Japánban április elsején
Japán évi aranyszükséglete a liberalizálás előtt

– Nagyon súlyos eset. Huszonnégy karátos láza van!...

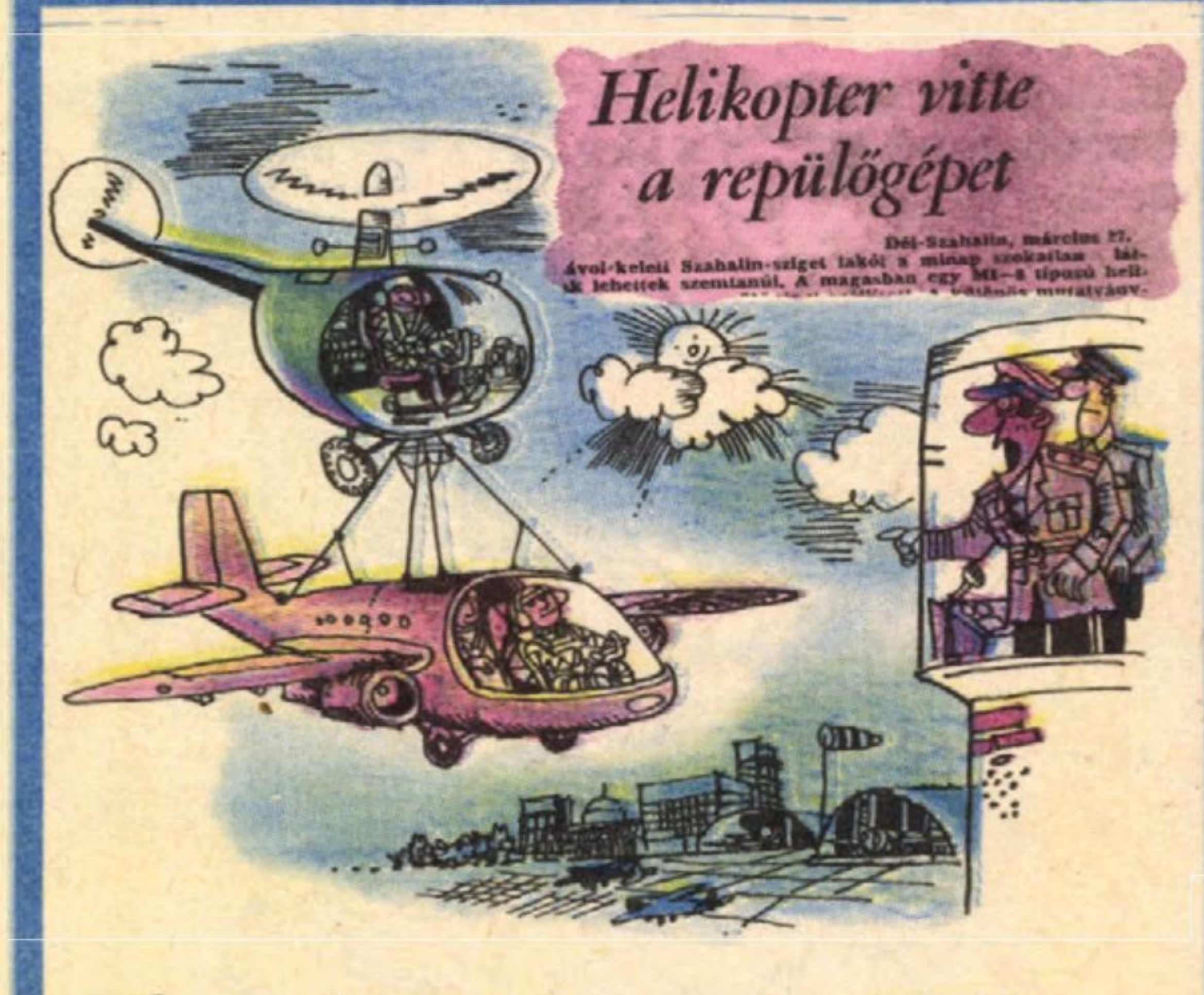
Helikopter vitte a repülőgépet
Dél-Szahalin, március 27.
ávol-keleti Szahalin-sziget lakói a minap szokatlan lát-
k lehettek szemtanúi. A magasban egy MI—4 típusú heli-

– Ó, ez már az iskolában is szeretett lógni...

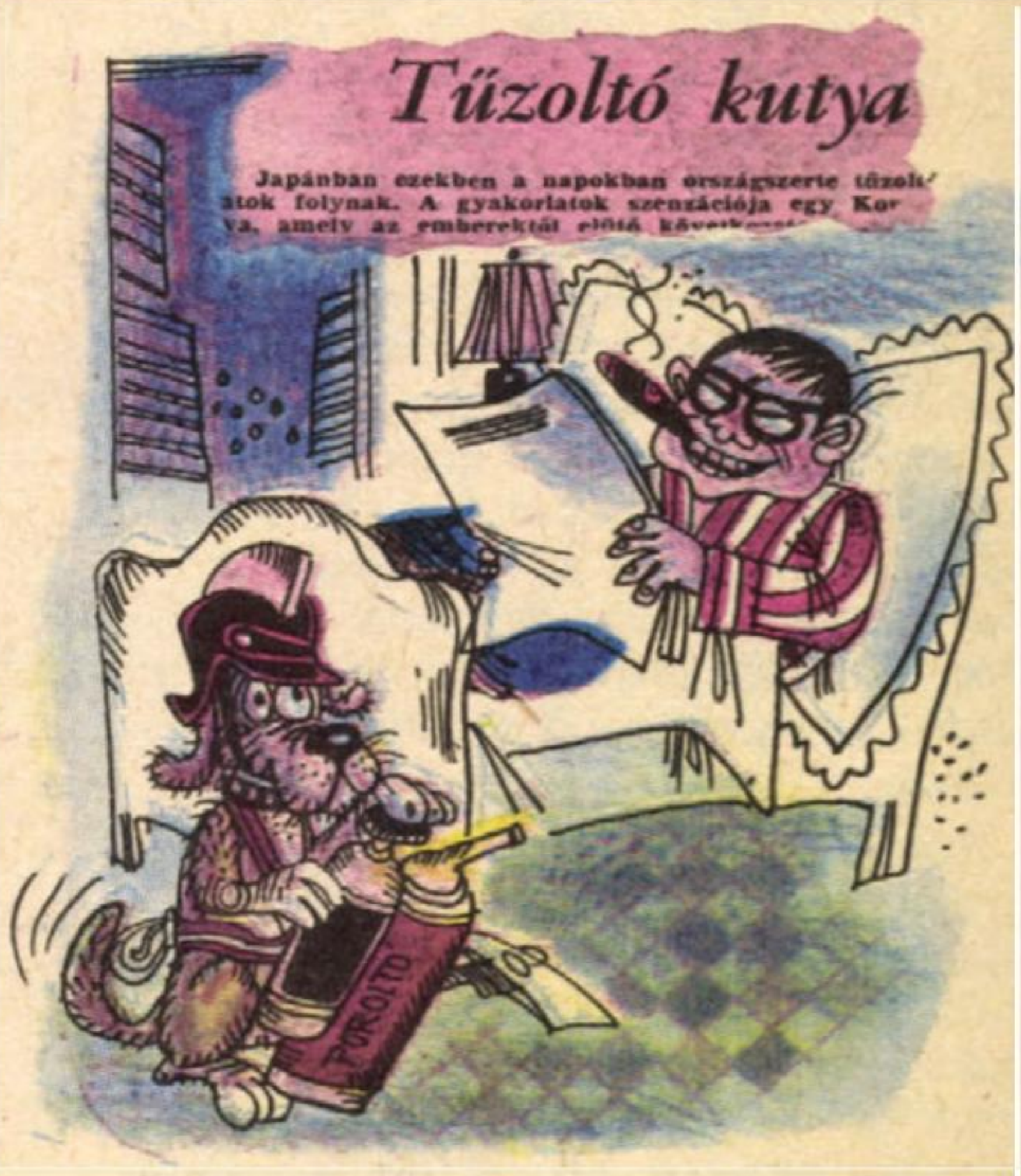
Tűzoltó kutya
Japánban ezekben a napokban országszerte tűzol-
atok folynak. A gyakorlatok szenzációja egy Ko
va, amely az emberektől előtt
POROLTÓ

– Kénytelen voltam kitanulni ezt a szakmát, mert a gazdim szeret ágyban dohányozni...

TÖBB FIGYELMET AZ UTÁNPÓTLÁSRA

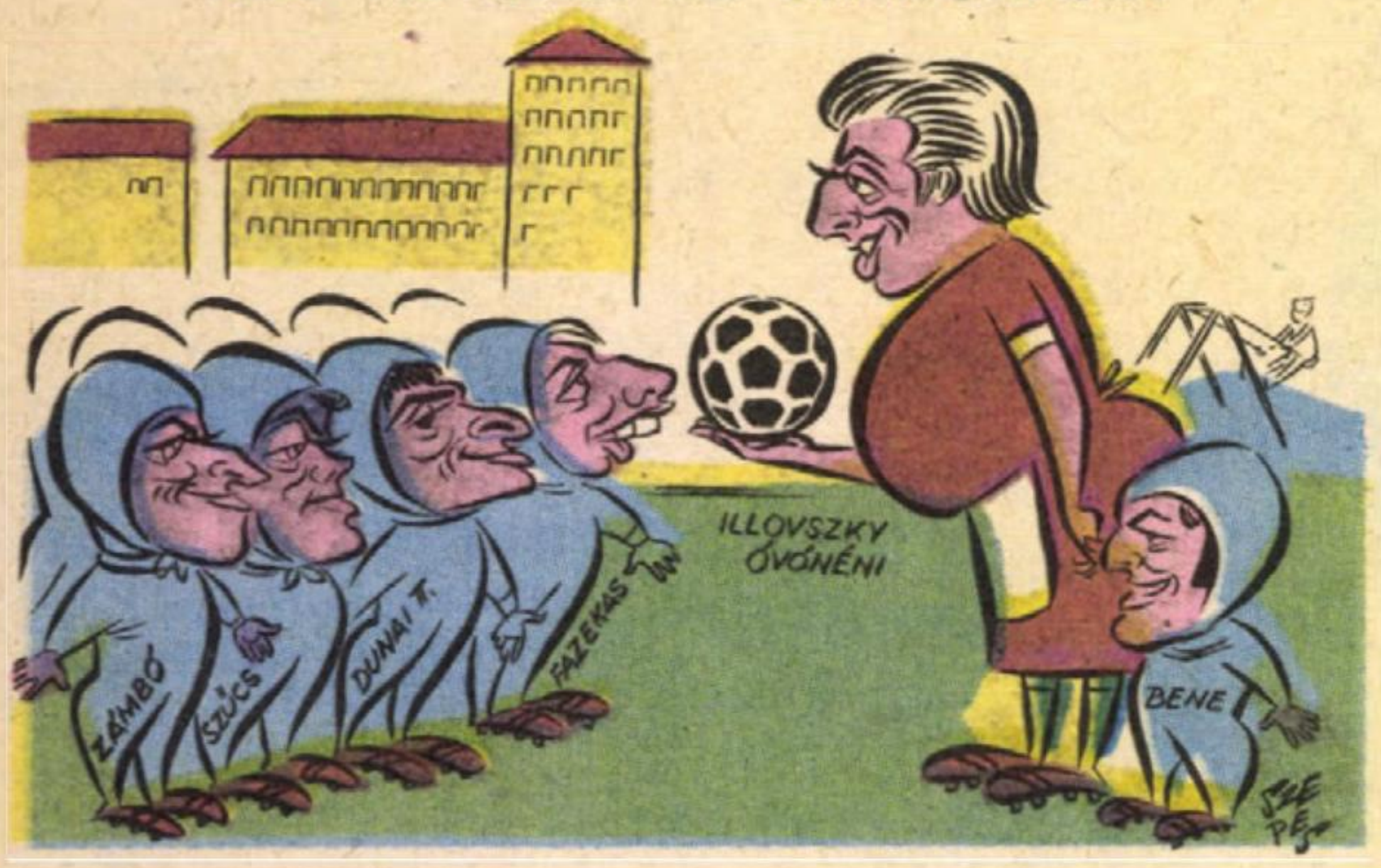
ILLOVSZKY ÓVÓNÉNI
ZÁMBÓ
SZŰCS
DUNAI II.
FAZEKAS
BENE
SZE PES

– Látjátok, kisfiúk, ez itt a labda...

NAGY MŰ

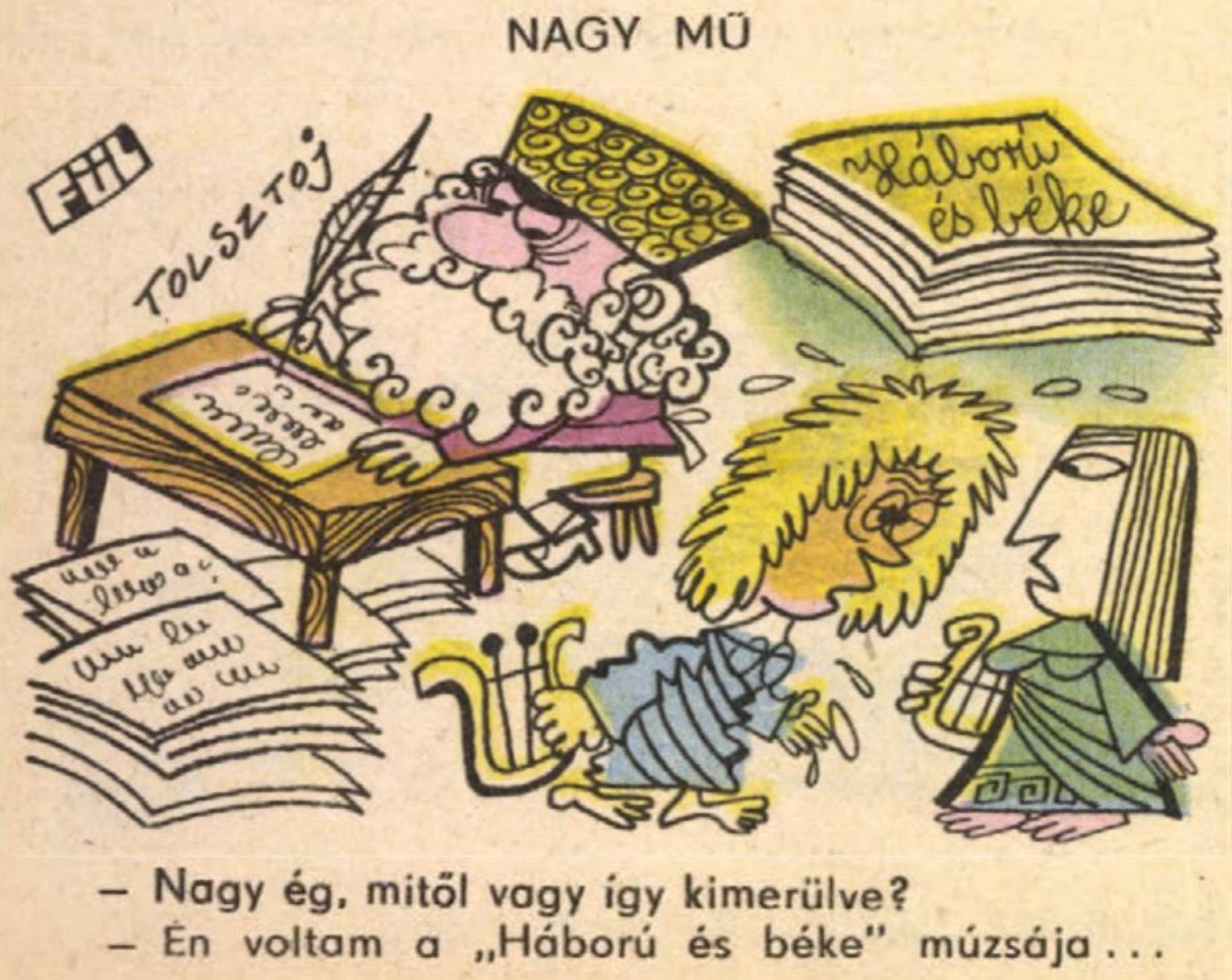
FIL
TOLSZTOJ
Háború és béke

– Nagy ég, mitől vagy így kimerülve?
– Én voltam a „Háború és béke" múzsája...

a kétfejű csoda

Tréninger Ödönnel, a kétfejű csodával személyesen találkoztam. Első pillantásra nem is tűnt fel, hogy két feje van neki. Látszatra normális küllemű ember volt, hogy így fejezzem ki magam: a látható fény tartományában csak egy fejet viselt. Nem fogtam gyanút. Megkérdeztem tőle, mit tud nekem mondani a HOVÁFÉR országos vállalat bérhelyzetéről, különös tekintettel a nőkre. (Ő volt a HOVÁFÉR vezérigazgatója.)

A következőket mondta: — A párt és a kormány legújabb határozatainak értelmében és szellemében kiemelt gondot kell fordítanunk a nődolgozók bérének emelésére.

— Remek — mondtam én. — Hát akkor emelik a nők bérét?

— Emeli, aki akarja. Mi nem emeljük — felelte.

Hideg borsók gurultak végig a hátamon. — Hisz az imént azt mondta, kiemelt gondot kell fordítani a...

— Természetesen — Még szelíd volt, higgadtan magyarázta: — A nők a társalomban fontos szerepet töltenek be, nemcsak anyai hivatásuk, de mindennapi dolgozó munkájuk tevékenységének szempontjából is. Nem részesülhetnek hátrányos megkülönböztetés eredményeképpen kisebb bérjuttatásokban, mint az azonos munkakört betöltő férfiak.

— Szóval mégis emelnek a HOVÁFÉR-nél?

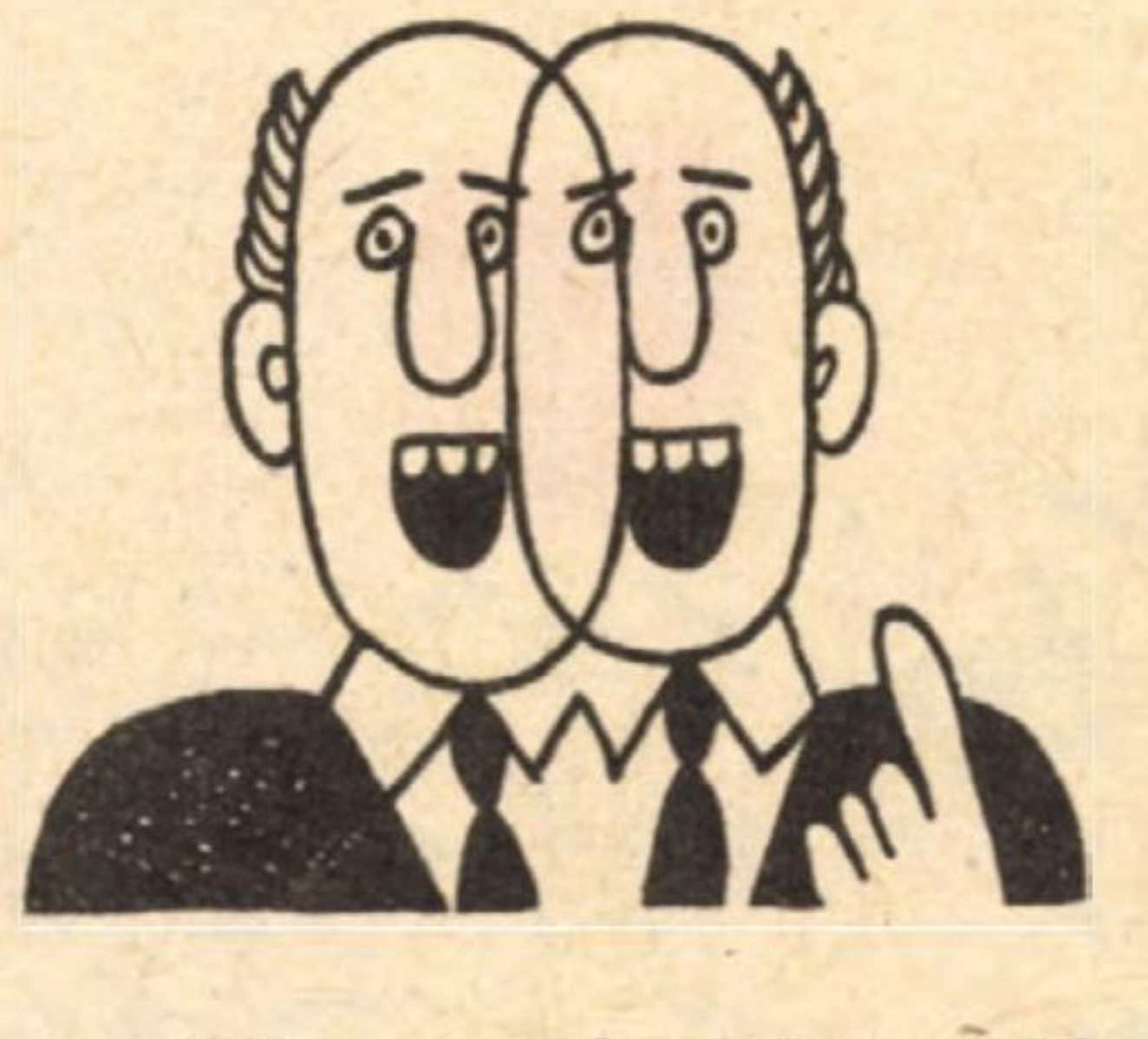

— Mi a csudának? A vidéki gyárainkban több ezer nő dolgozik. Untig elég nekik a hétforintos órabér. Pont ugyanazt a munkát végzik, mint tízért a férfiak. Mit mondjak, még jobban. A nők általában béketűrőek. Megmaradnak egy helyen, ha odaszoktak. Teljesen felesleges bért emelni.

— De az előbb azt mondta...

— Azt mondtam, ami vezetőként és magánemberként egyaránt a meggyőződésemet tükrözi. A nők társadalmunk támasza és talpköve, mint a tiszta erkölcs, mely ha megvész, Róma ledől, s rabigába görbed. Egyenlő munkáért egyenlő bért kell kapniuk férfimunkatársaikkal, akiknél sokszor ügyesebben és lelkiismeretesebben dolgoznak.

Ez volt az a pont, amelynél belémfészkelte magát a gyanú. Tréninger Ödönnek két feje van. Egy fejjel nem lehet ennyire kétféle szöveget mondani!

Még egy kérdéssel próbálkoztam. — Tehát a HOVÁFÉR-nél a nők pontosan olyan bért kapnak, mint a férfiak?

— Kis csacsi — mondta ő barátságosan. — Mondtam, hogy nincs értelme. Női munkaerőt kevesebbért is kapunk.

Igen. Kétségtelen. Kétfejű csodával állok szemben.

F. Zs.

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

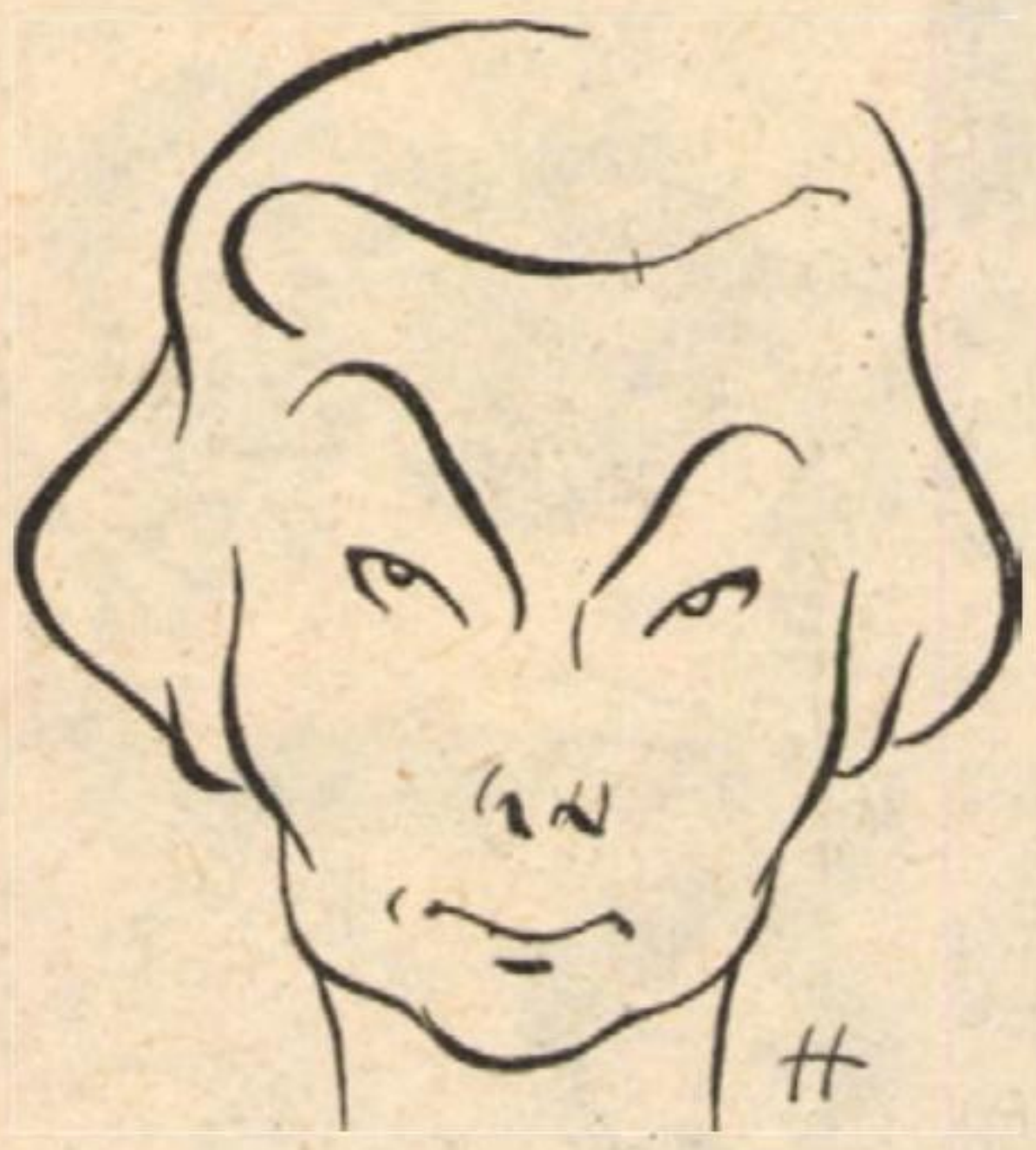

Sárdy Jánossal sokszor játszottam együtt a „Víg özvegy”-ben.

Sárdy ideális Daniló volt és nagy duettünkkel mindig sikert arattunk. Egyszer, a Park Színpadon, nagyon elhúzódott az előadás, ezért elhatároztuk: a tapsok ellenére sem ismételjük meg az „Ajk az ajkon, úgy sóhajtom” duettet. Tervünk azonban nem valósulhatott meg, mert a fekete csipkeruhám alsó része beleakadt Daniló szmokingjának a gombjába. Éneklés közben nagyon óvatosan, hogy a publikum ne vegye észre, megpróbáltuk a gombot kiszabadítani a csipkéből, de ez nem sikerült. Amikor befejeztük a dalt és felzúgott a taps, mi kénytelenek voltunk egymáshoz simulva megköszönni az ünneplést, és csak a fejünket tudtuk a közönség felé fordítani.

Hogyan jutunk ki így, összeölelkezve, a színfalak mögé? — töprengtünk. Egymástól csak úgy szabadulhattunk volna, ha erőszakkal kiszakítjuk a gombot a csipkéből. Ezt viszont vagy a csipkeruha, vagy a szmoking sínylette volna meg. Ezt egyikünk se akarta és ezért továbbra is egymáshoz simulva akartunk kitipegni a színpadról, ami tovább fokozta a tapsvihart, hiszen azt hitték: ez is játék. Miközben egyre zúgott a taps, mi beláttuk, hogy így nem tudjuk megtenni a nyolcméteres utat a kulisszák mögé. Nem volt mit tennünk. Ismételtünk és újra felhangzott a gyönyörű Lehár-melódia Felszabadultan, örömmel énekeltünk, felvillanyozott bennünket a szokottnál is nagyobb siker. Talán még az első sorban sem hallották meg, hogy az ismétlés során parányi módosítást hajtottunk végre a szövegen és azt énekeltük: „Gomb az aljon, úgy sóhajtom, hogy szeress...”

Óriási taps... Valahogy kikerültünk a színpadról és csak az ügyelő pultja előtt tudtuk kihalászni a gombot a csipkéből...

Petress Zsuzsa

A BEAT-ZENE FEJLŐDÉSE

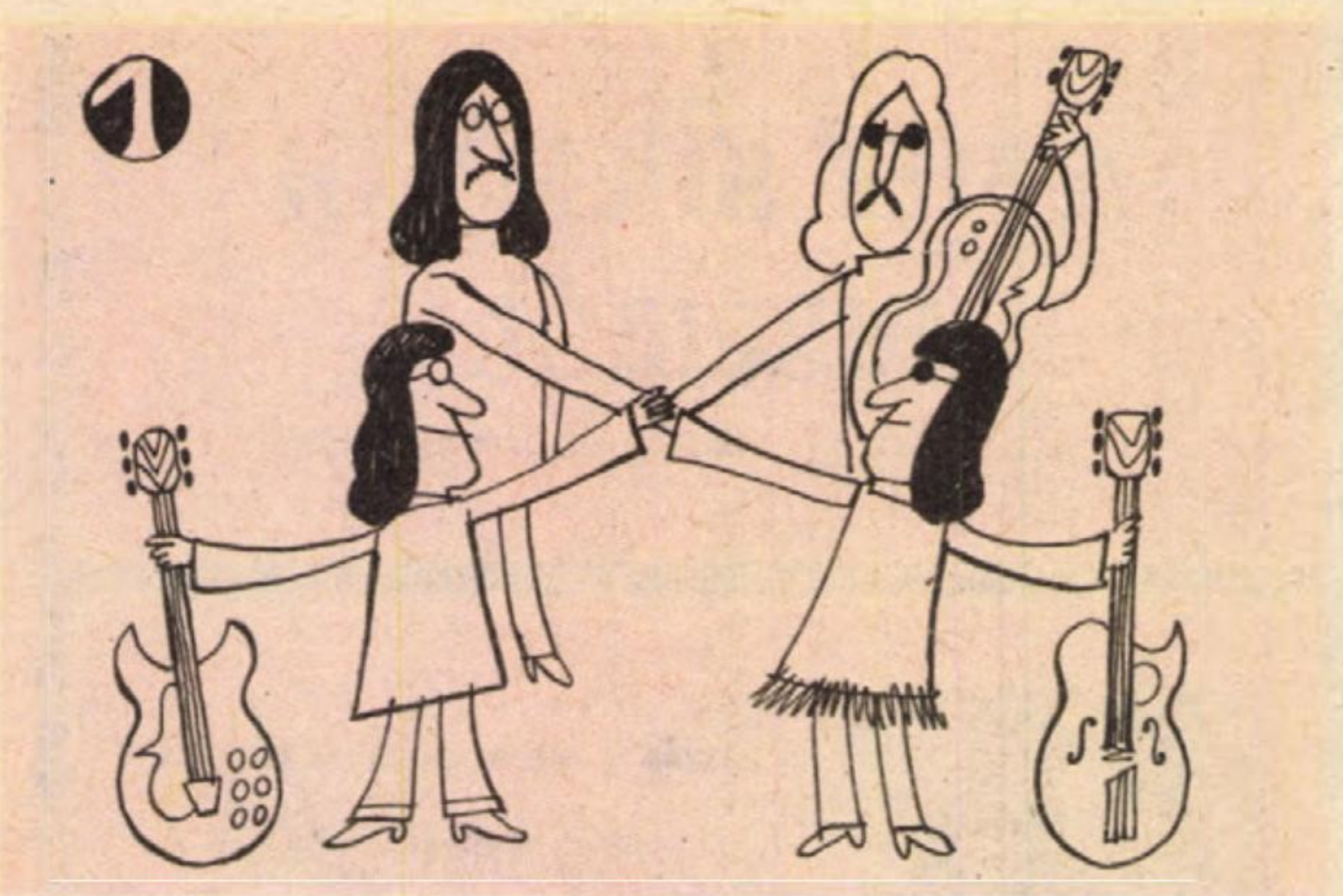

Megalakul az együttes...

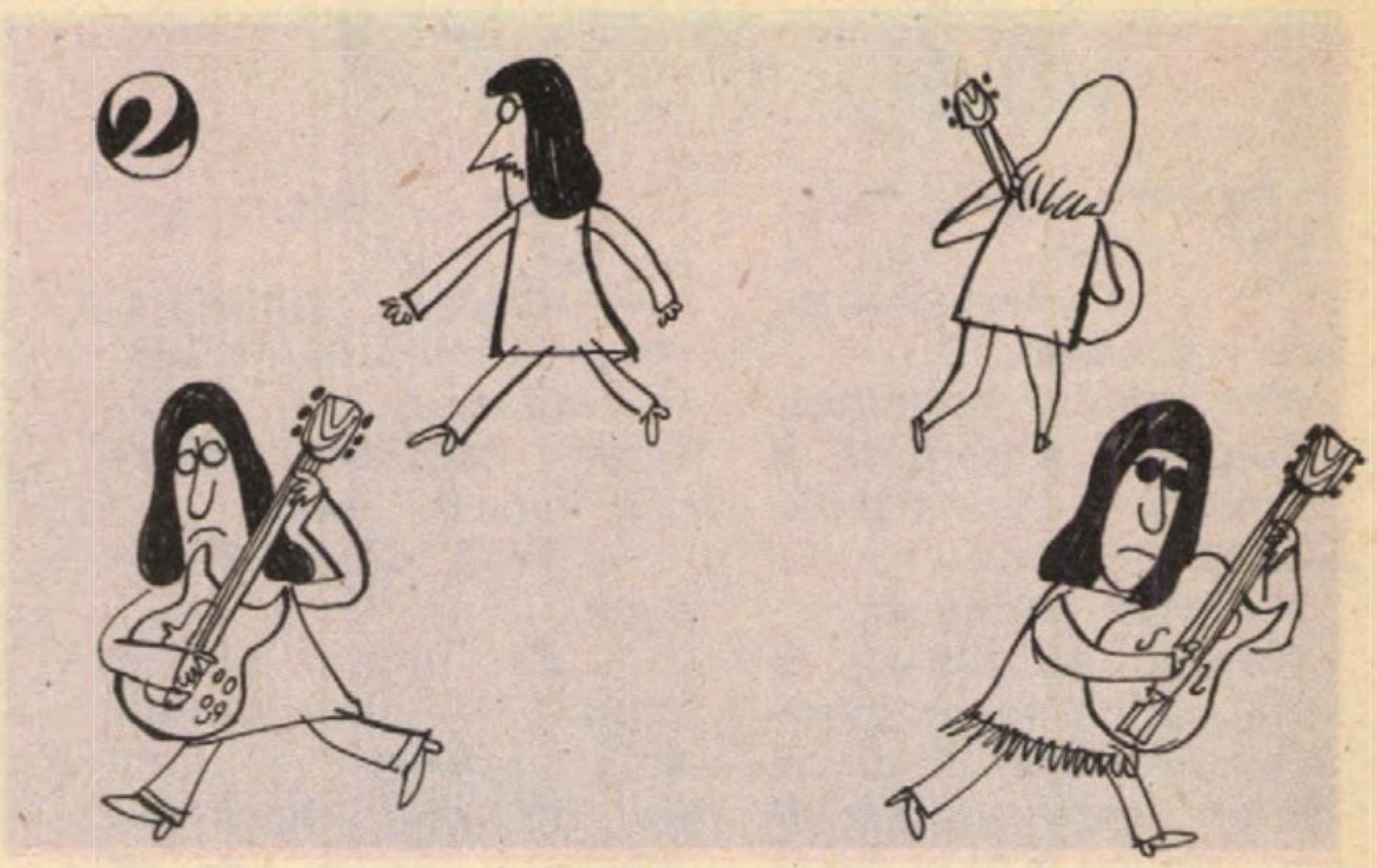

Feloszlik...

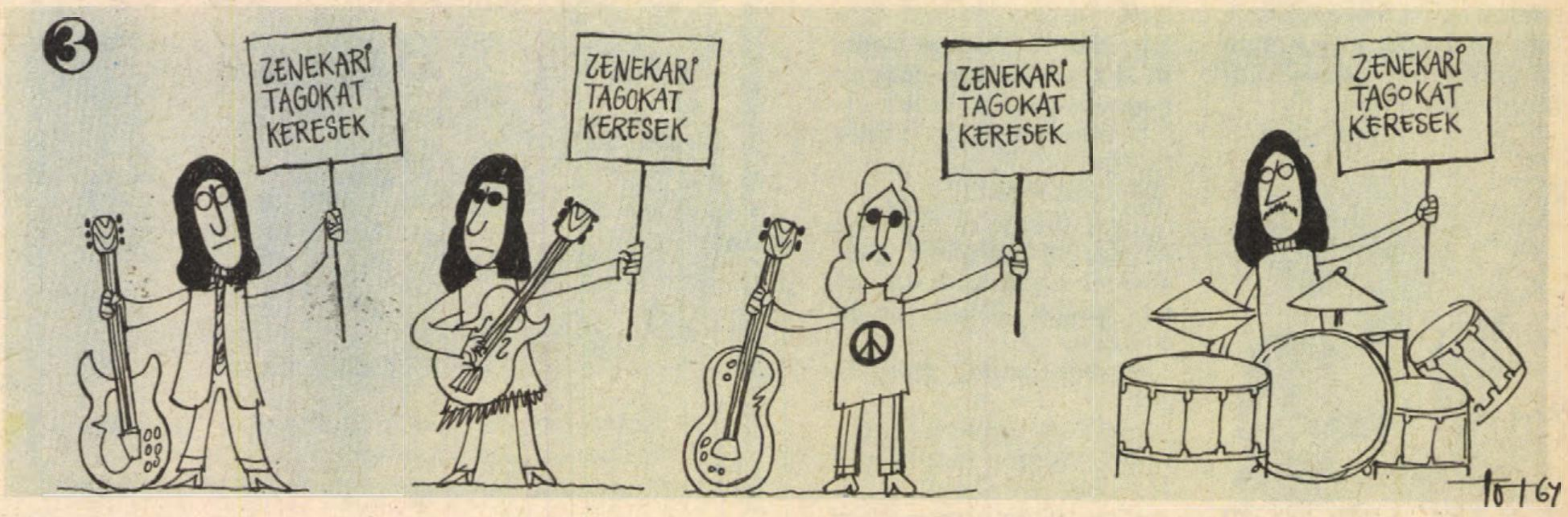

Új együttesek szerveződnek...

CSÚCSFORGALOM

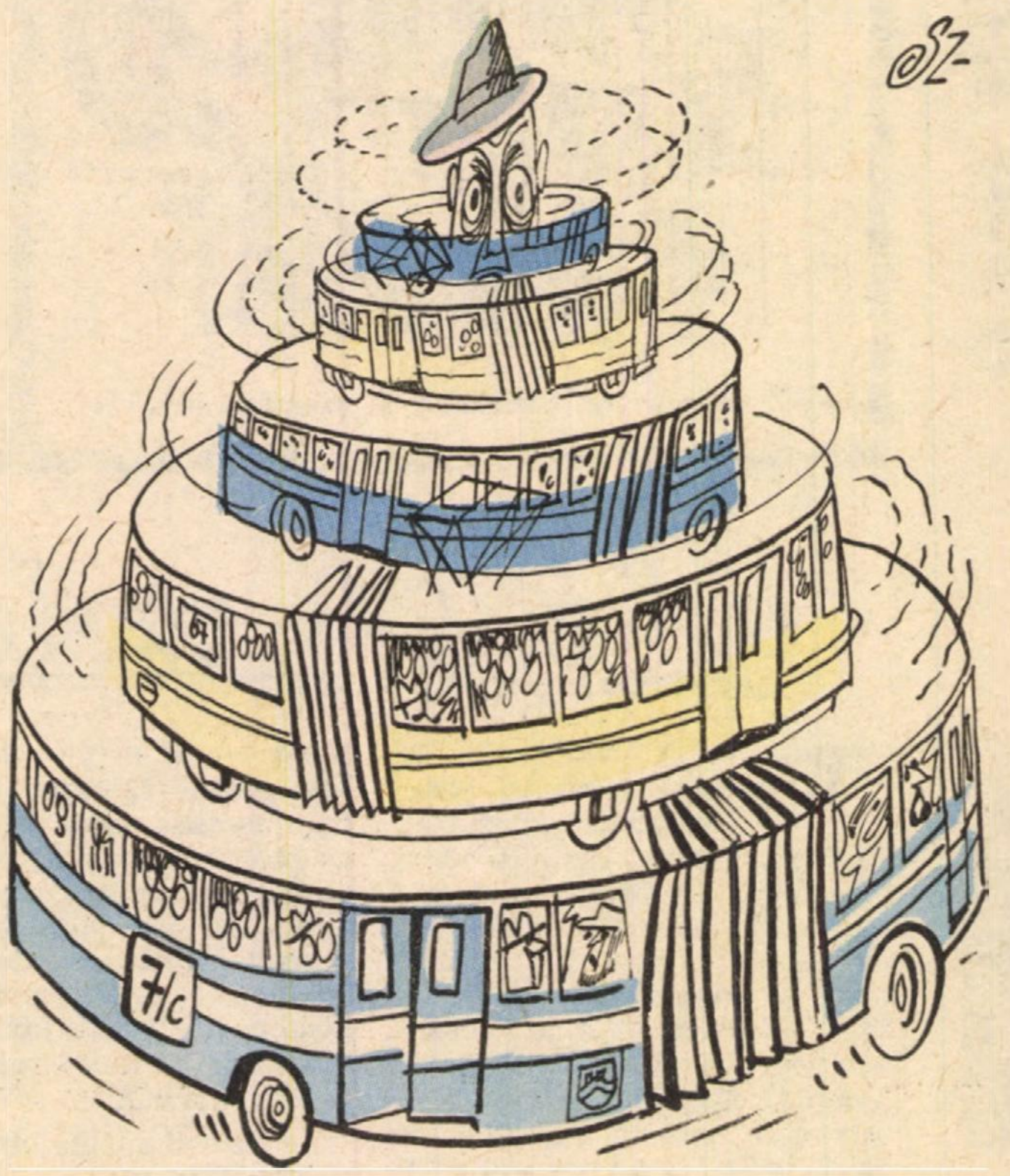

SZILÁNKOK

ESTE A LIGETBEN

— Pista, legkésőbb tízre otthon kell lennem.

— Ugyan Juci, hol van még reggel tíz óra?

MŰVÉSZ

— Min dolgozik a Mester?

— Protest songot írok arról; miért jár olyan ritkán a 74-es autóbusz.

ROSSZ ALVÓK JAVASLATA

— Ha van telefonébresztés, be kellene vezetni a telefonaltatást is.

A KÖRÚTON, CSÚCSFORGALOMBAN

— Ne feledd, minden ingó és ingatlan vagyonomat a gyerekem örökli. Néha majd emlékezzetek rám.

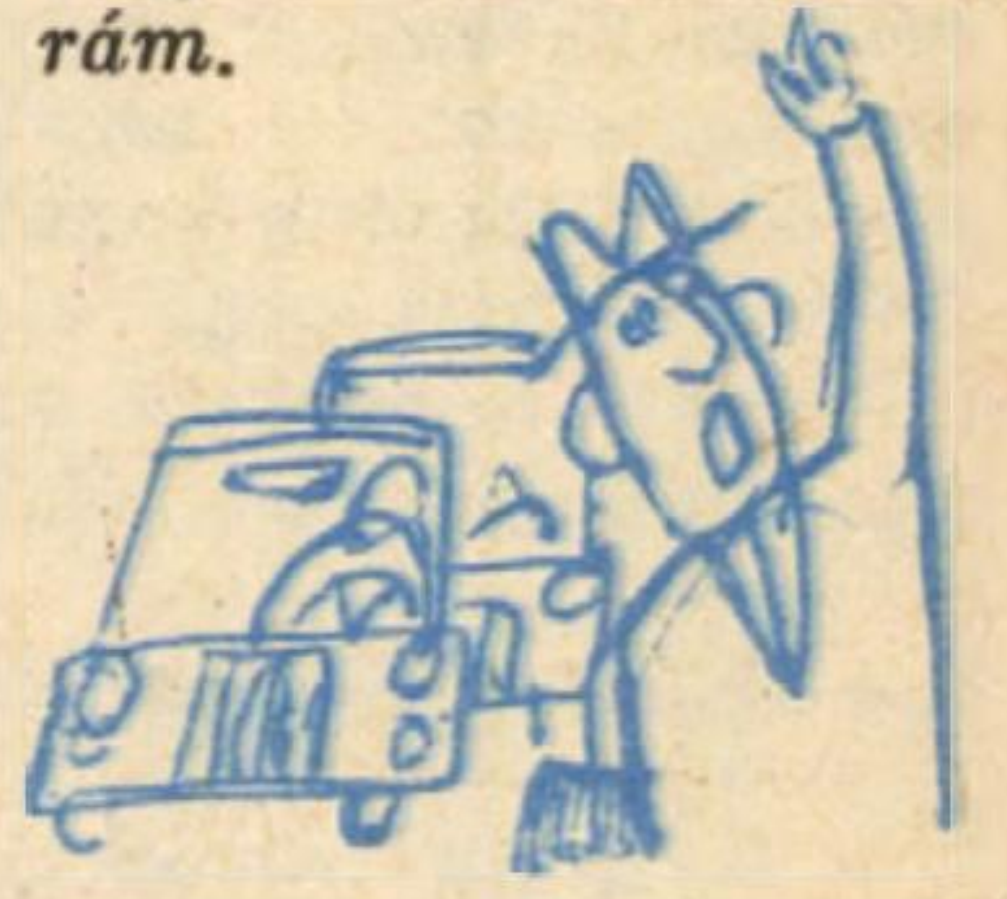

— Az ég szerelmére, miért búcsúzol, hová mégy?

— Átmegyek a túlsó oldalra.

EZ IS ELŐFORDUL

— Én, mint a főnöke, csak a munkatársat és nem a nőt nézem magában.

— Miért? Olyan csúnya vagyok?...

(g.)

TURISTACSOPORT

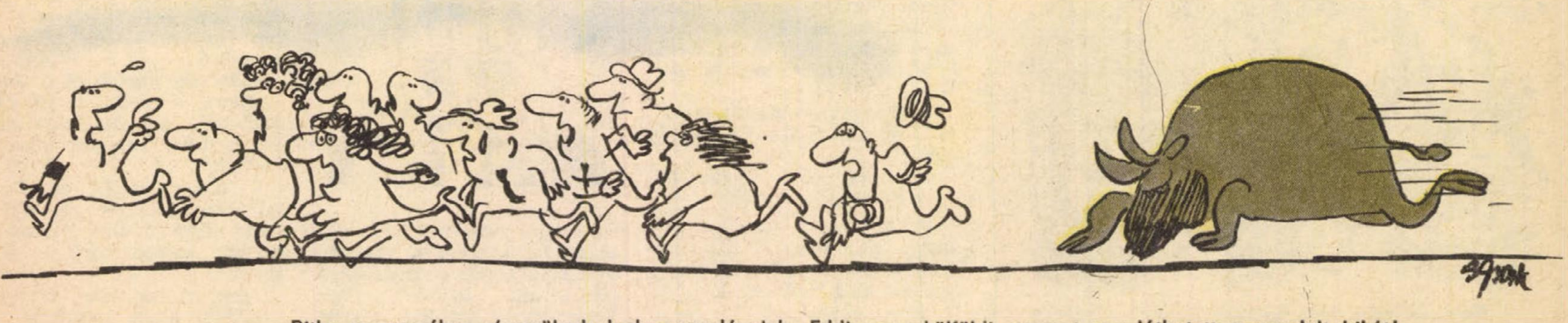

– Ritka szerencsében részesülnek, kedves vendégeink. Eddig egy külföldi csoport sem láthatott megvadult bikát!

ÚJ KORSZAK KÜSZÖBÉN

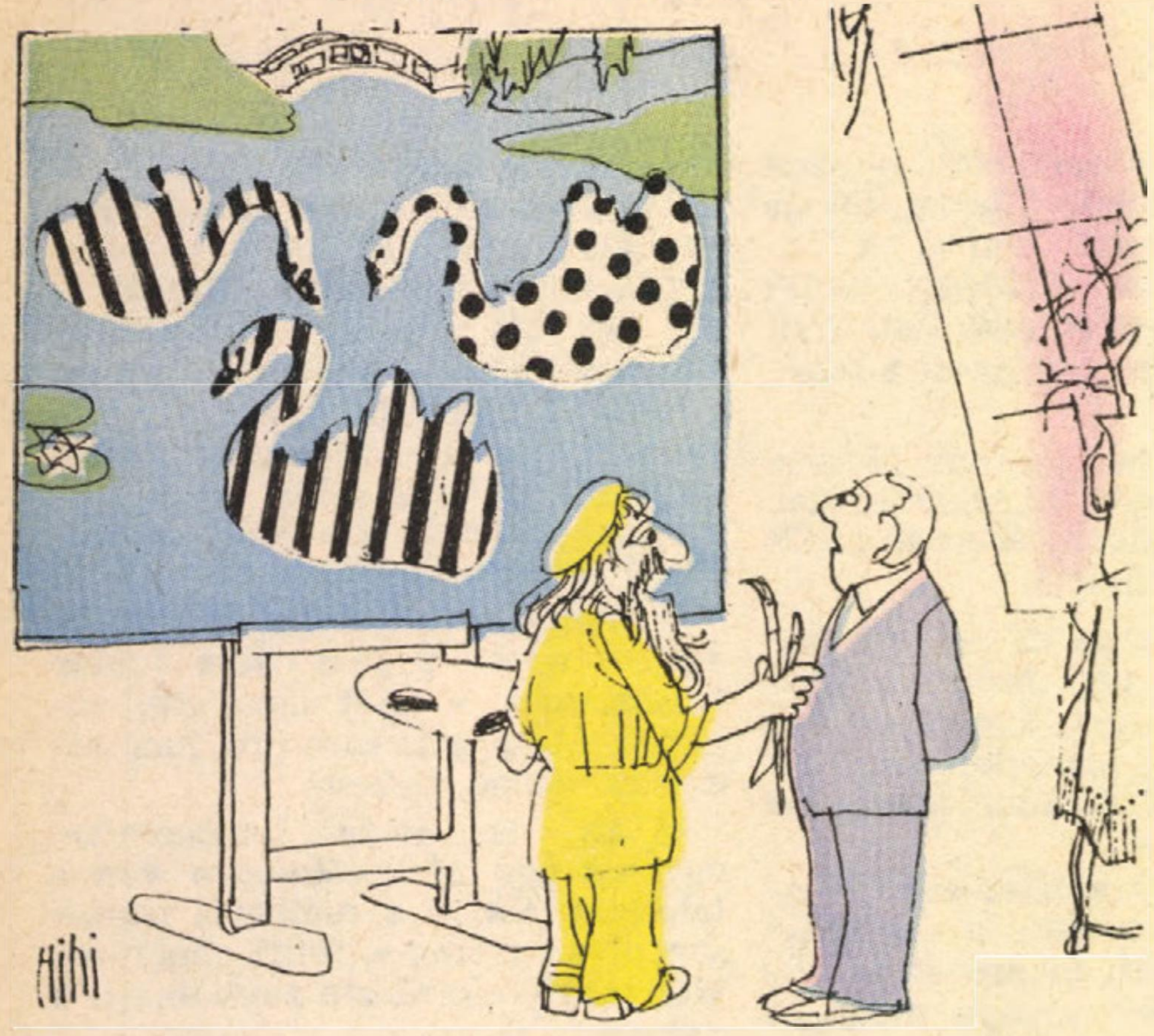

– Bevallom neked őszintén, halálosan untam a fehér hattyúkat!

SZESZTESTVÉREK

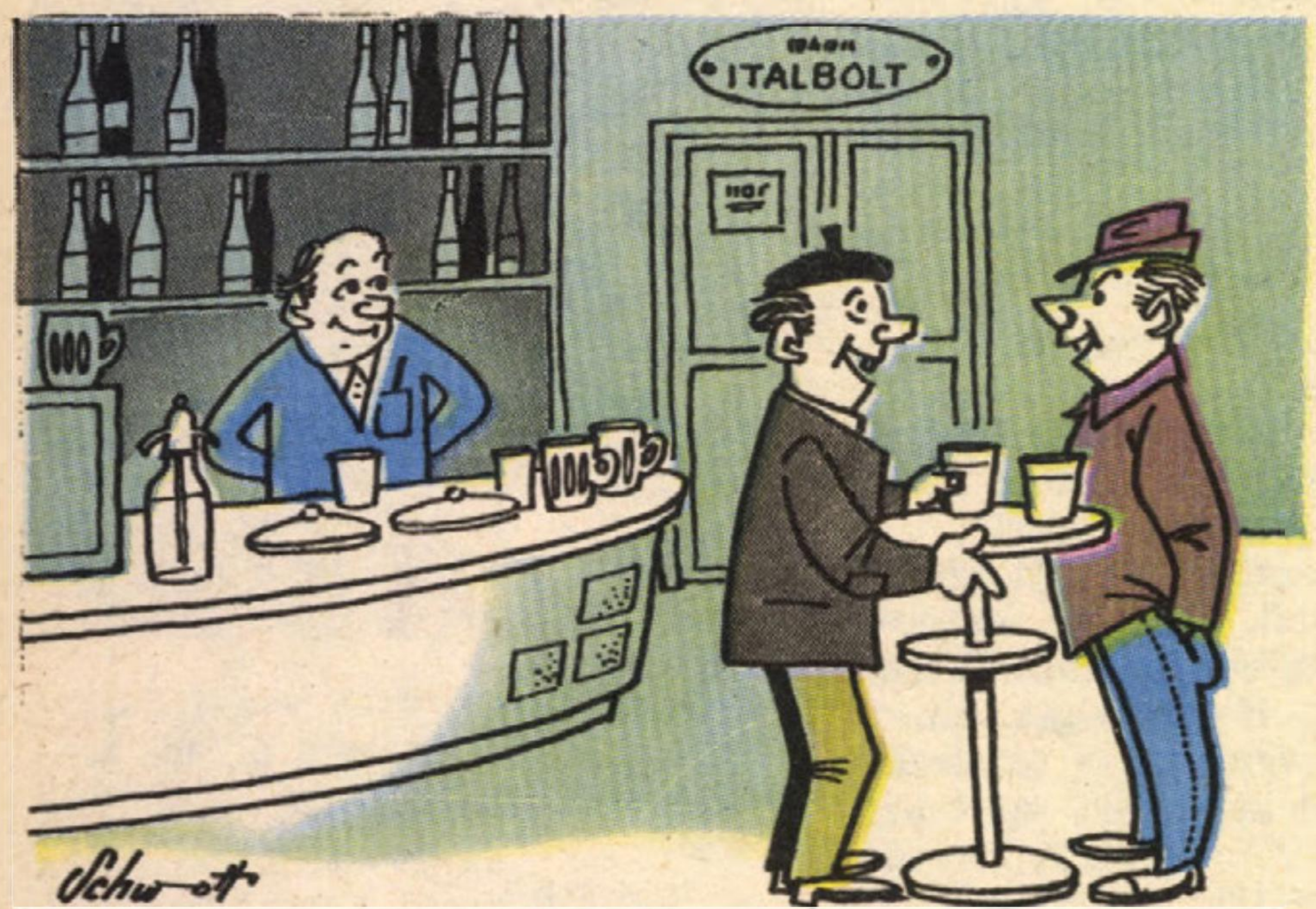

– Addig nem lesz boldog élet, amíg szeszes italt árulnak...

– Szentigaz! Ingyen kellene adni!

A HÉT HAZAI HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

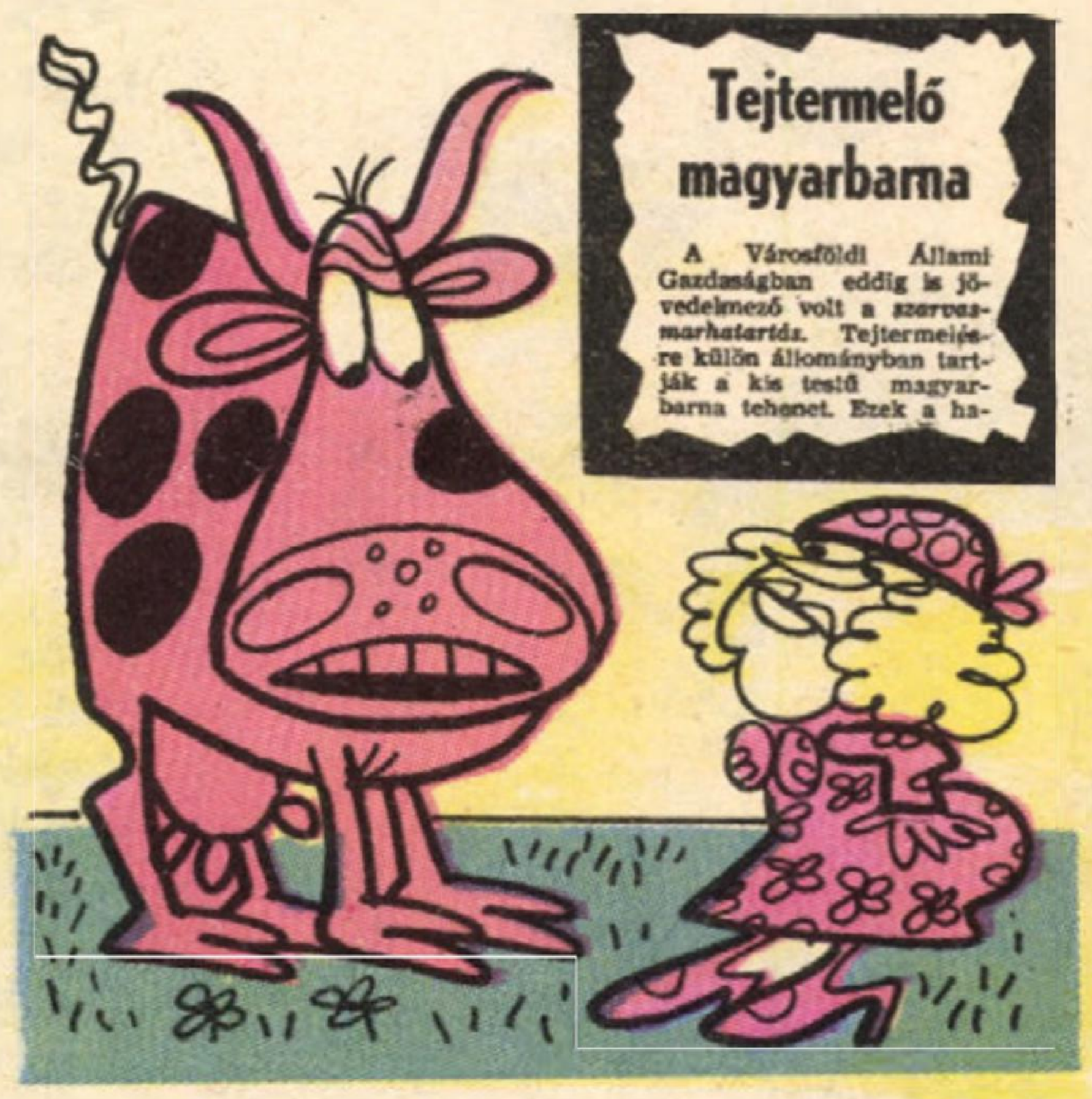
Tejtermelő magyarbarna
A Városföldi Állami Gazdaságban eddig is jövedelmező volt a szarvasmarhatartás. Tejtermelésre külön állományban tartják a kis testű magyarbarna teheneket. Ezek a ha-

– Hiába vagyok én rekordtejelő, ha a zacskóból meg kicsurgatják...

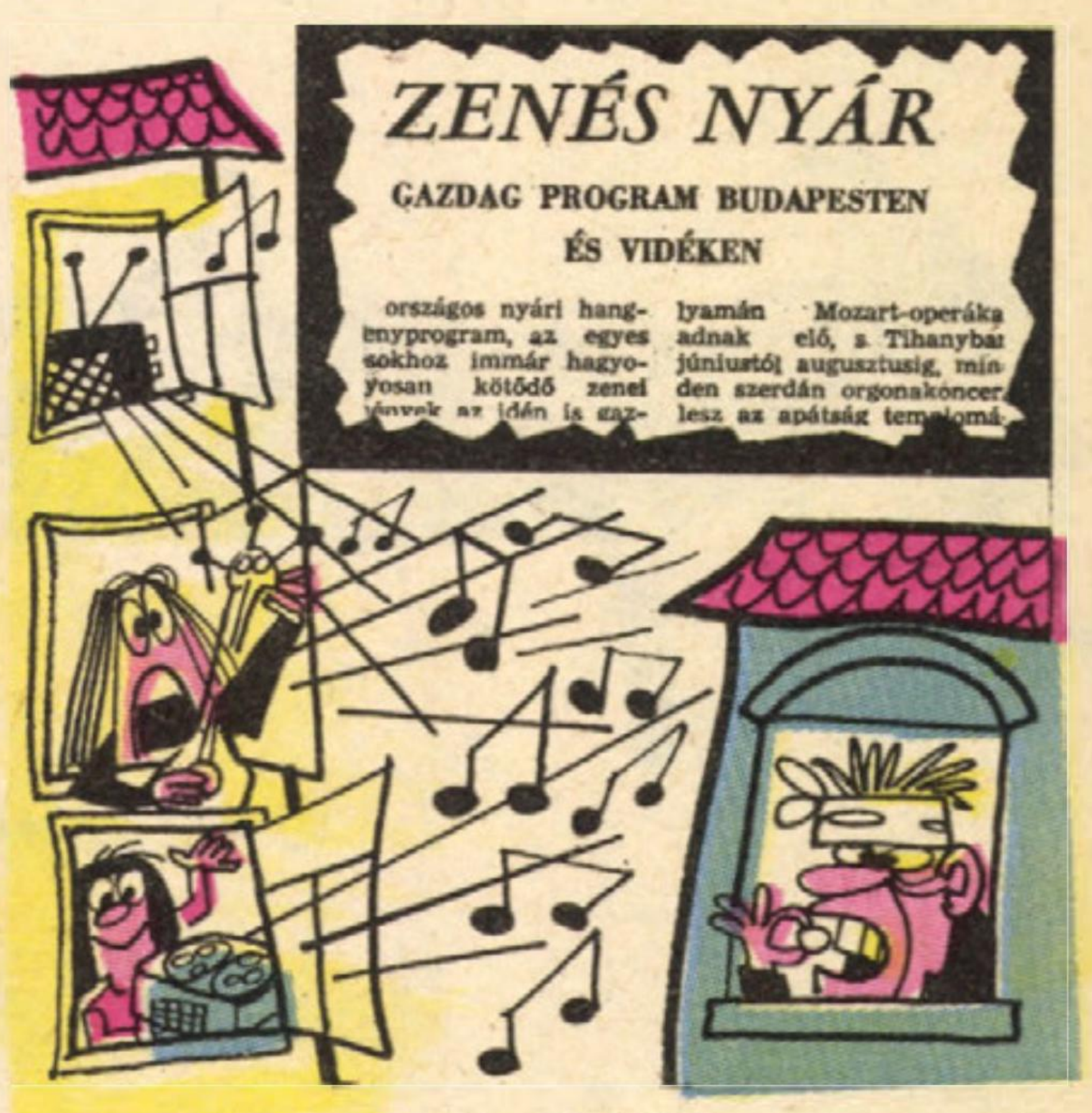
ZENÉS NYÁR
GAZDAG PROGRAM BUDAPESTEN ÉS VIDÉKEN
országos nyári hangversenyprogram, az egyes sokhoz immár hagyományosan kötődő zenei
lyamán Mozart-operákat adnak elő, s Tihanyban júniustól augusztusig, minden szerdán orgonakoncert lesz az apátság templomá-

– Egyszer azért jól jönne egy csendes nyár is.

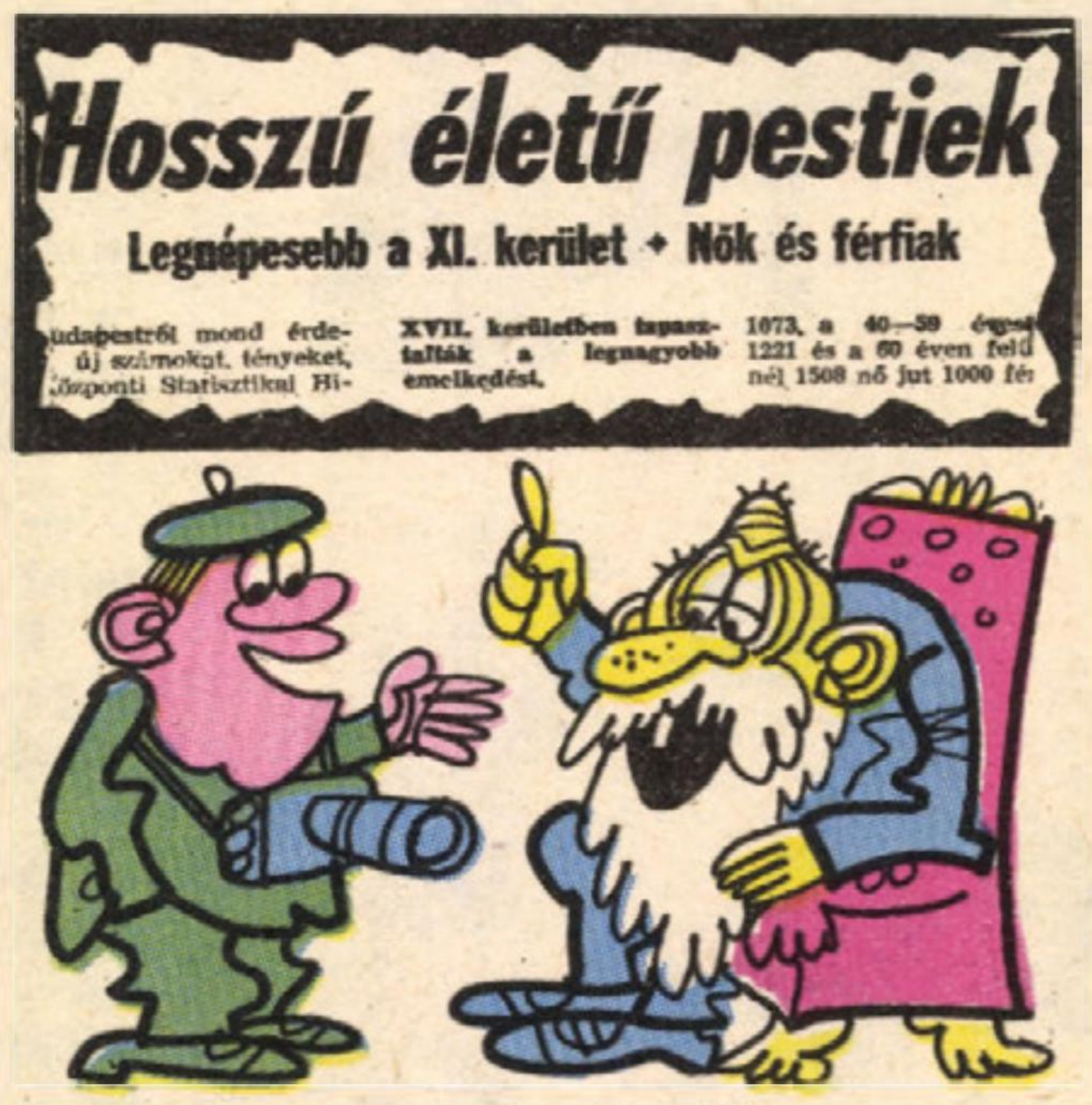
Hosszú életű pestiek
Legnépesebb a XI. kerület + Nők és férfiak

– Hogyan ért meg ilyen magas életkort, bácsika?

– Óvakodtam a dohányzástól, az italtól és a zebrától.

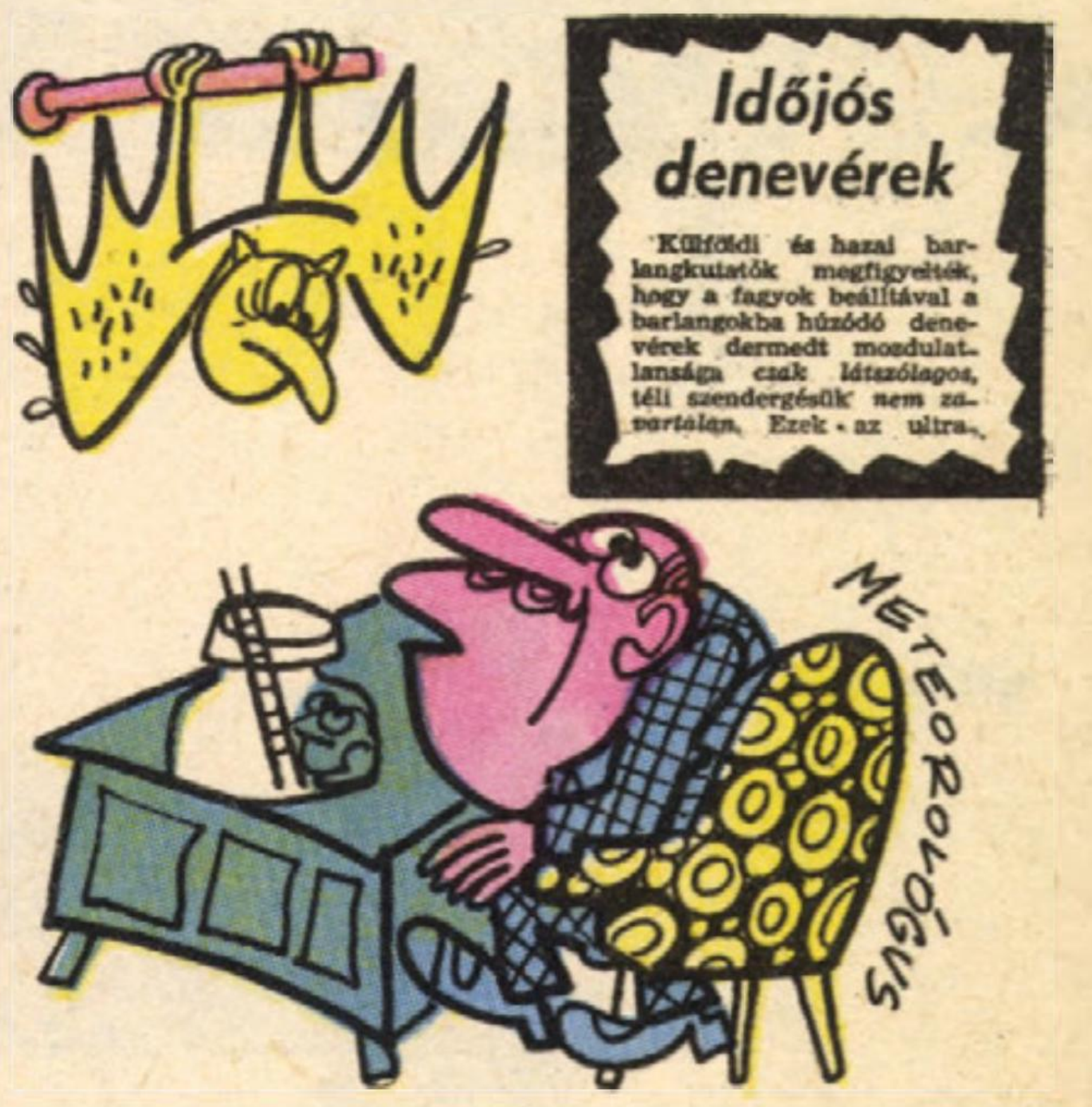
Időjós denevérek
Külföldi és hazai barlangkutatók megfigyelték, hogy a fagyok beálltával a barlangokba húzódó denevérek dermedt mozdulatlansága csak látszólagos, téli szendergésük nem zavartalan. Ezek az ultra-
METEOROLÓGUS

– Kedves kolléga, milyen időjárást jósol?

TAVASZI TÚLÓRA

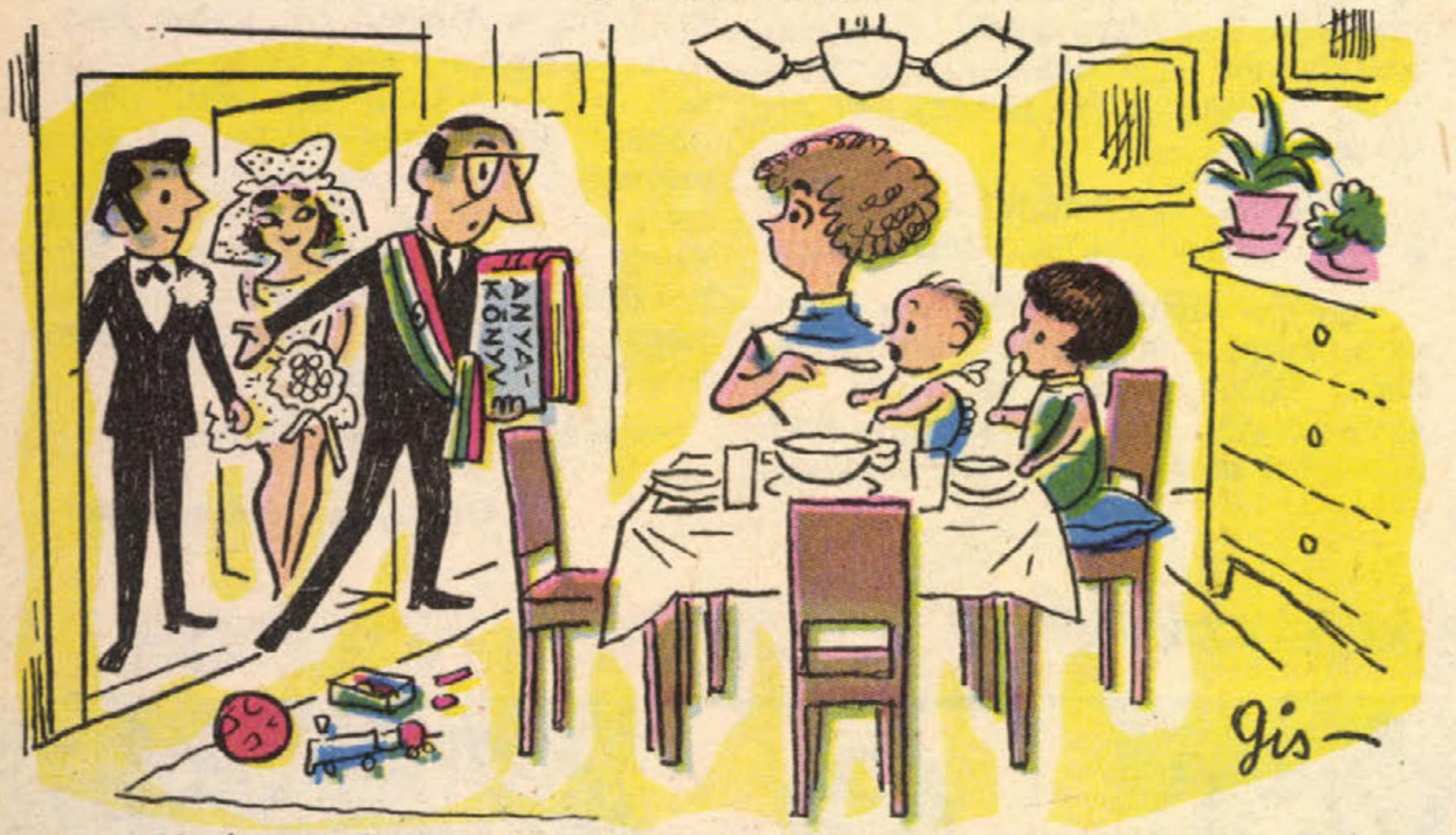

– Ne haragudj, drágám, kénytelen voltam egy kis munkát hazahozni...

KEZDŐDIK A NAP

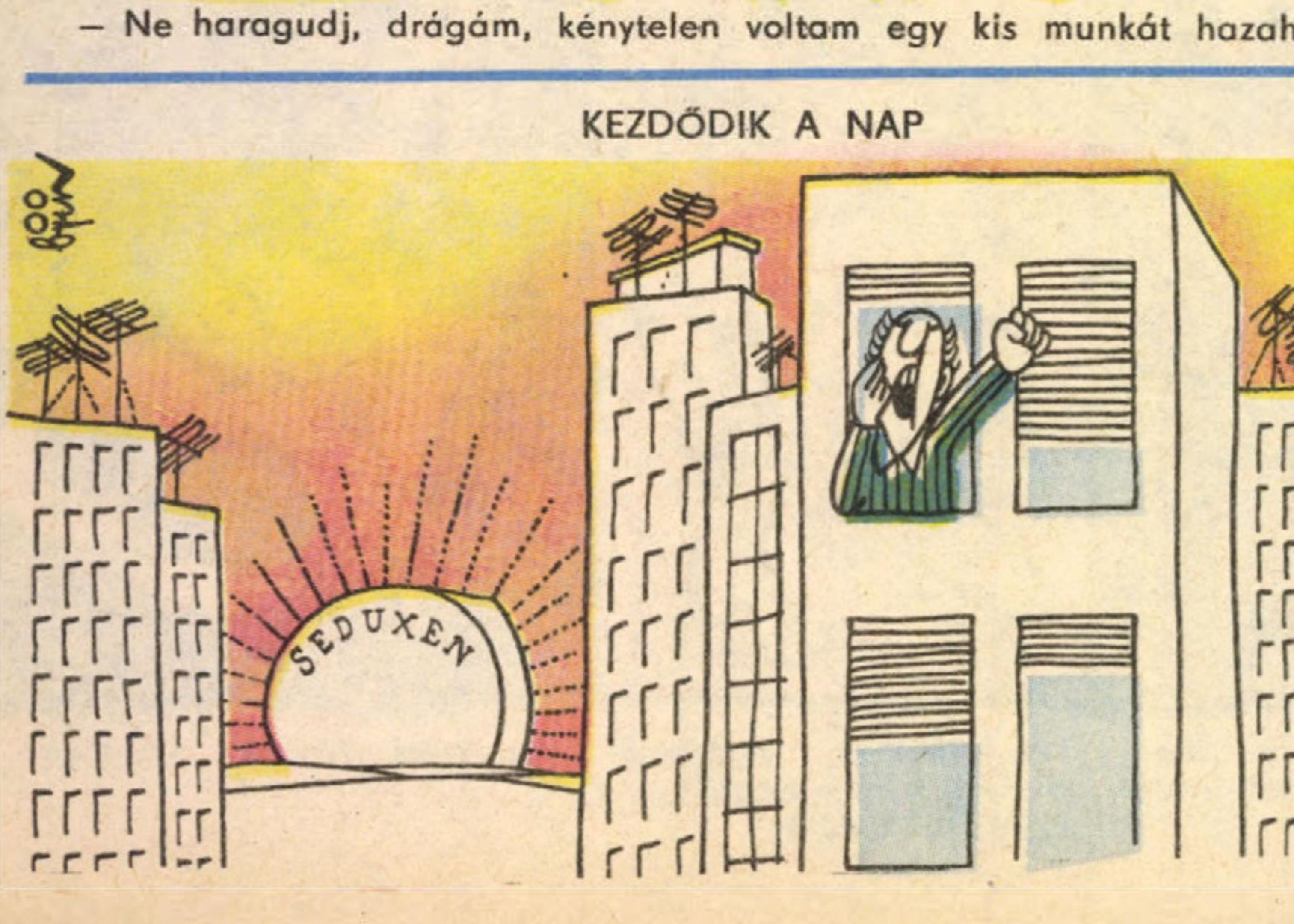

PESTI DOLGOK

HÉTKÖZNAPI SZÖVEGEK

Örömmel tapasztalom az utóbbi időben, hogy a pesti ember nemcsak olvassa, hallja, hanem magáévá is teszi és a hétköznapi életbe is „átviszi" tömegkommunikációs eszközeink találó (magyarul: pregnáns) kifejezéseit. Szabad legyen észrevételemet néhány példával igazolnom.

A csarnokban a maszek zöldségesnél vásárol egy idegen akcentussal beszélő úriember. A maszekné szupermaszek előzékenységgel szolgálja ki, majd negédesen így szól: „Ha szabad kérdeznem, ugyebár *elszármazott hazánkfiának* tetszik lenni?"

A villamoson a megüresedett helyre a fejkendős nénit félrelökve leül egy suhanc. A néni háborog: „Szégyellje magát, maga *huligán elem!*"

Két asszony beszélget az utcán. Nyilván a gyerekeikről folyik a szó, mert az egyik a közeli fát kopogtatva ezeket mondja: „Hál isten, *jelentős mértékben megnőtt* Pistike étvágya."

Az autóbusz lépcsőjén egy törtető asszonyságra így ripakodik rá a bácsi: „Ej, ne tessék már olyan *dinamikusan tolakodni!*"

A hivatalban közli kolléganőivel a tisztviselőnő: „Nálunk a gyerek *a központi kérdés.*"

A moziban a jegyszedőnő a sorban állókhoz fordul: *„Tudatosítom a várakozók felé,* hogy jegyek már csak az utolsó előadásra *szerezhetők be.*

A metró mozgólépcsőjén két hölgy suttog előttem. Az egyik: „Hidd el nekem, hogy válnak. *Közelálló köröktől tudom.*"

JOBBAN TUDOK OLASZUL

A középiskolában olaszul tanultam, s — nem dicsekvésképp mondom — elég jól megtanultam Itália nyelvét. No de ennek már több mint harminc éve. Azóta — sajnos — annyira elfelejtettem, hogy olaszországi turistaútam során többet mutogattam, mint beszéltem.

A minap azonban a rádióban egymás után két táncdalt hallottam, s ekkor mit tapasztalok?... Az elsőből, amelyet magyarul énekeltek, egy szót sem értettem, a másodiknak, amelyet olaszul énekeltek, minden szavát értettem...

Lehet, hogy előjött az olasz tudásom? Vagy felejtek magyarul?

Sólyom László

IDŐSZERŰ SPORTROVATUNK

KEMÉNY ELLENFÉL

Dallos Jenő rajzai

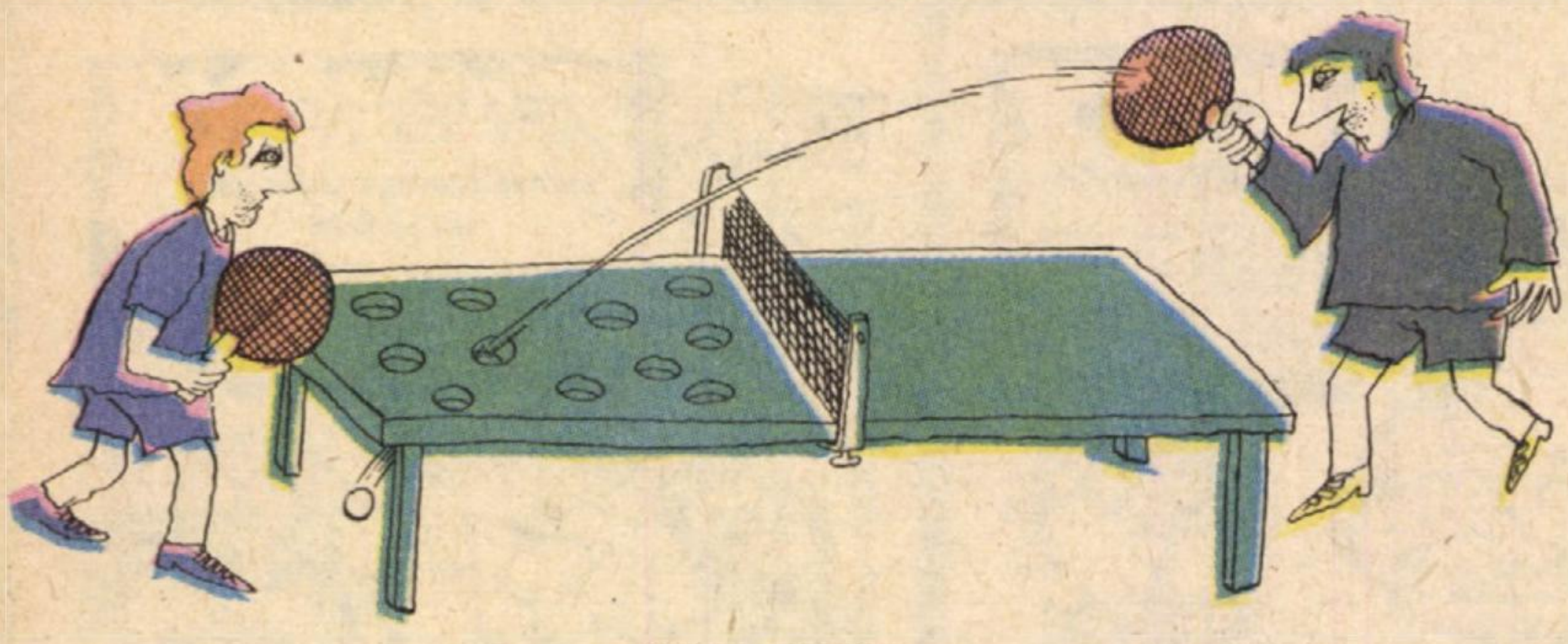

ÖNBIZALOM

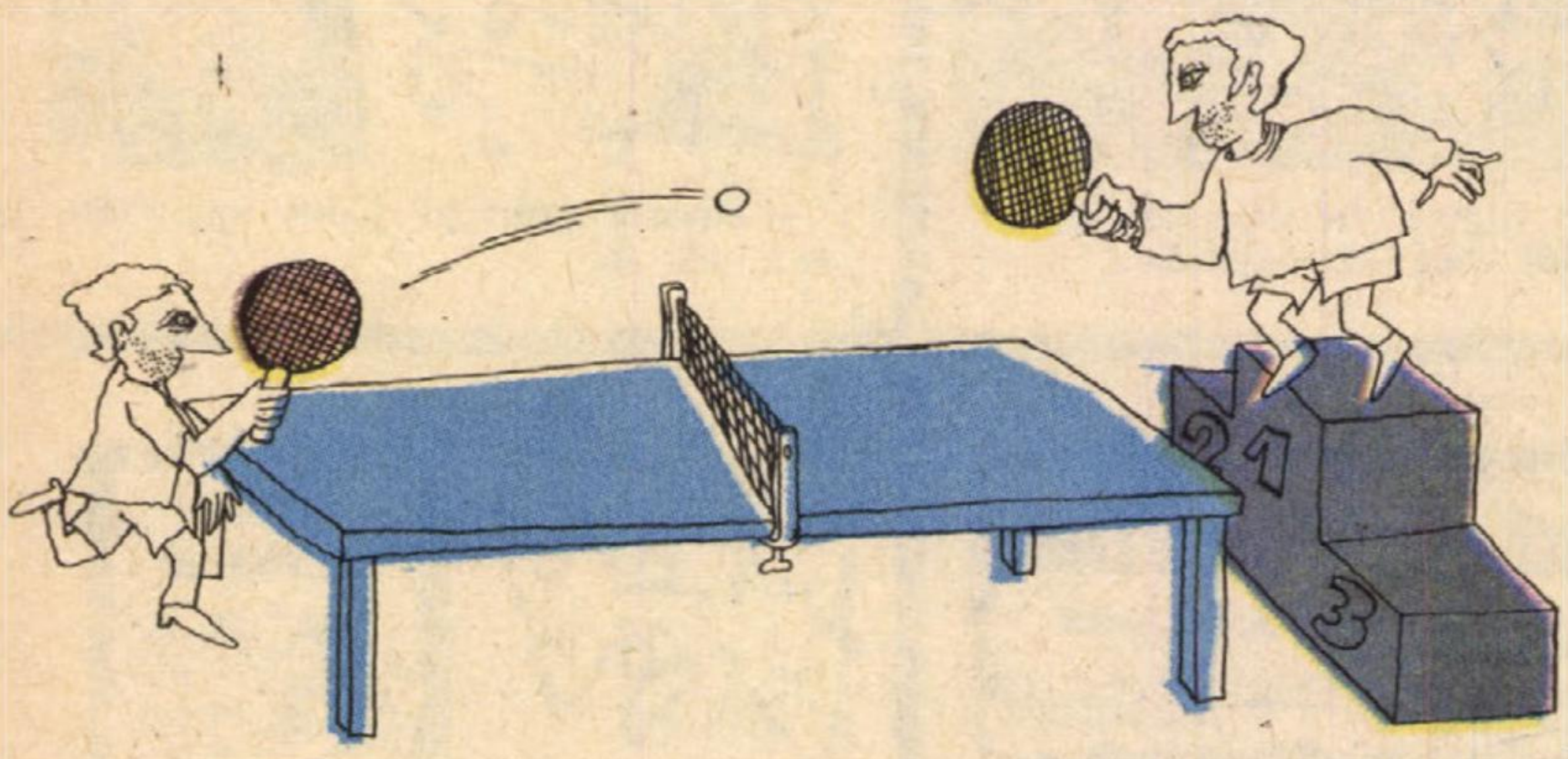

MEGLEPETÉS

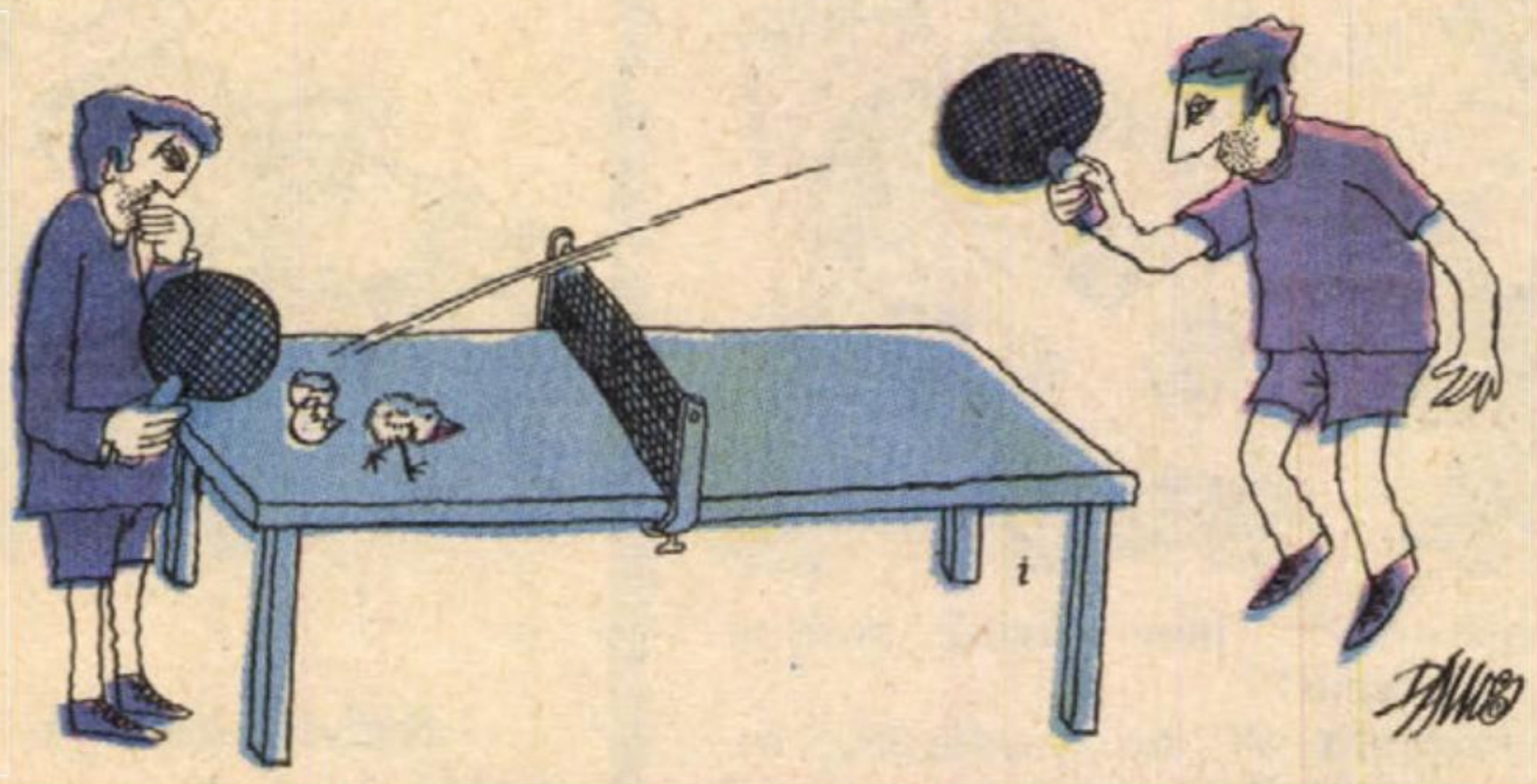

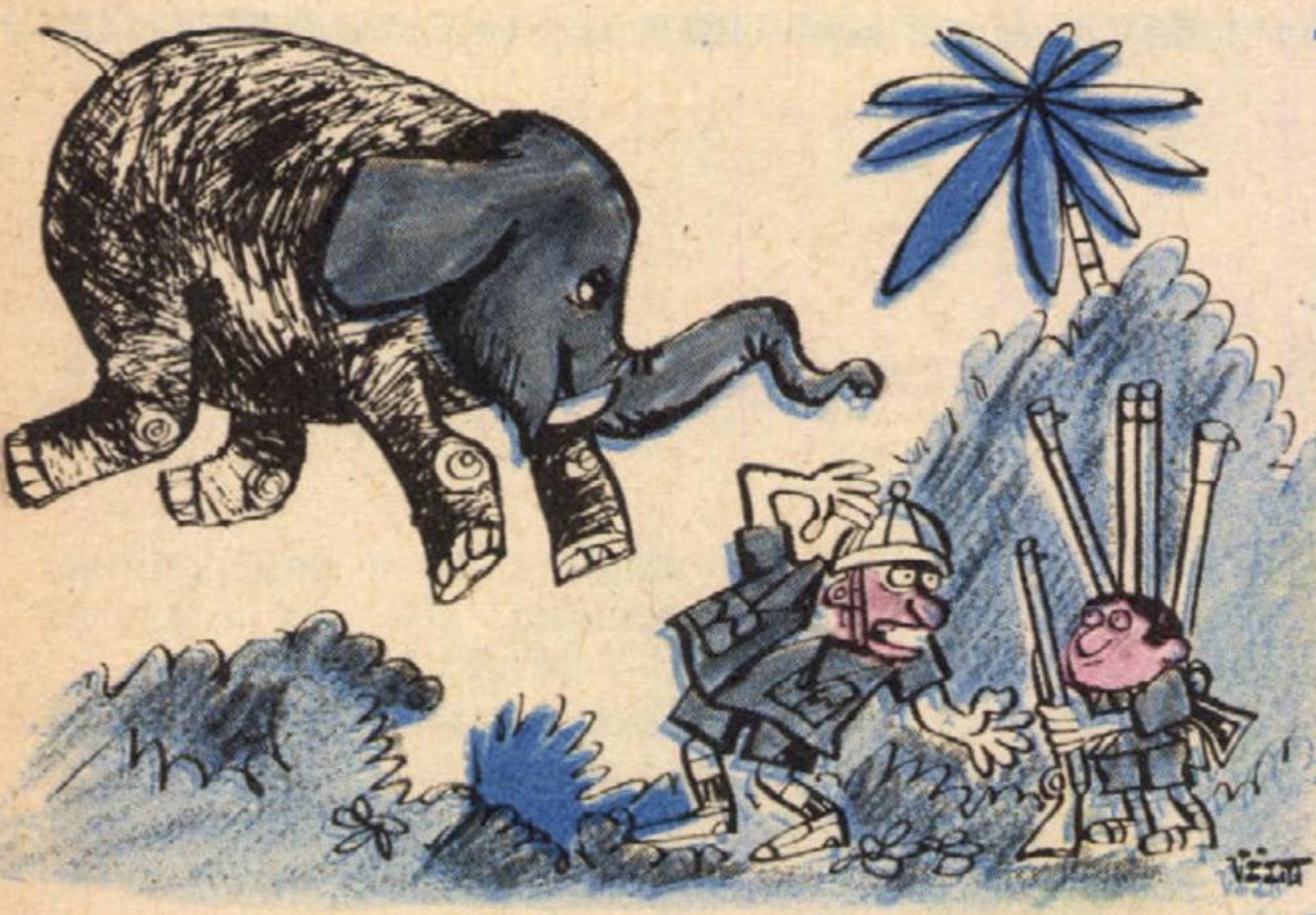

VÁRATLAN FORDULAT

– Ne a szalonkázót add, kisfiam!

BIZALMATLANSÁG

Kérem a következőt! — szólt ki a rendelő ajtaján doktor Umberstock Endre, a kitűnő belgyógyász és idegspecialista. Sápadt, megtört tekintetű férfi esett be az ajtón. Lerogyott a fehér székre:

— Segítenie kell rajtam, főorvos úr! — nyögte vibráló idegességgel. Doktor Umberstock fáradtan nyúlt a cigarettatárcájáért.

— Rágyújt maga is? — kérdezte barátságosan a páciensét. Az hálásan bólintott, kivett egy cigarettát, majd komoran, elgondolkozva nézegette, és kisvártatva letette az asztalra:

— Főorvos úr szerint ebbe a cigarettába beletették a hatósági szabvány szerinti mennyiséget? És vajon a keverési aránya megfelelő-e?

— Ezen még nem gondolkodtam — felelte szelíden doktor Umberstock.

— Ezért jöttem én a főorvos úrhoz. Én már nem bízom egyetlen gyártmányban, készítményben sem. A újságok annyit írnak, a rádió oly gyakran beszél a fogyasztó megkárosításáról. Úgy érzem, hogy minden üzletben, minden étteremben becsapnak. Üldöznek...

— Kedves barátom, ez az álláspont egyszerűen elfogadhatatlan. A kereskedők, vendéglátók többsége tisztességes, becsületes. Kétségtelen, hogy vannak esetek...

— Ez az kérem! — vágott közbe feldúltan a férfi. — Úgy érzem, hogy mindig velem fordulnak elő ezek az esetek. Ha a reggelimhez vásárolok két zsemlét, az az érzésem, hogy jóval kisebbek, mint azt a hatósági szabvány előírja. S már el is ment a kedvem a zsemlétől. Ha vásárolok egy doboz gyufát, nem hagy békén a gondolat, hogy 8—10 szállal kevesebb van a dobozban. Ha beülök egy étterembe, előveszem az összecsukható patika-mérlegemet, s külön-külön lemérem a főzelék, a hús súlyát, grammnyi pontossággal, és összehasonlítom a hatósági szabvánnyal. Tegnap is ezt tettem egy étteremben.

— És mit tapasztalt? — kérdezte izgatottan doktor Umberstock.

— Négy dekával több húst kaptam, mint amennyi járt volna nekem. Ilyenkor viszont azért vagyok ideges, mert ezt a négy deka többletet majd egy másik fogyasztó-társamon takarítják meg. Moziba csak premierekre járok, mert ott talán még láthatom a teljes ágyjelenetet. De mire a film elkerül egy kis moziba, valószínűleg már csak egy homlokcsókot láthat a néző. A többit hazavitte a mozigépész. Más. Ha vásárolok a kisfiamnak egy léggömböt, azon töprengek: vajon benne van-e a megfelelő mennyiségű levegő?

— Megmondom őszintén, nehéz eset — nézett a páciensére doktor Umberstock. — Azt javaslom, naponta többször is fürödjön meg hideg és meleg vízben.

— Ez is nagy problémám, ugyanis egy új lakótelepen van a lakásom. Vajon a melegvíz pontosan olyan meleg-e, mint ahogy azt előírják? — kérdezte zaklatottan a páciens.

Doktor Umberstock recept-blokkot vett elő:

— Azonkívül felírok magának egy doboz aszpirint.

— Ami az aszpirin vegyi összetételét illeti, pontosan olyan arányú, ahogy a hatósági szabvány előírja?

— Reméljük.

— És mivel tartozom a rendelésért? — kérdezte nagyvonalúan a páciens.

— Semmivel — mosolygott doktor Umberstock.

— Úgy? Ha velem ingyen foglalkozott a főorvos úr, vajon honnan tudhatom, hogy más betegének nem nyújt-e át némi készpénzt?! Értse meg doktor úr, nem szeretem, ha becsapnak! — kiáltotta dühösen a férfi és bevágta maga után az ajtót, hogy csak úgy porzott. Doktor Umberstock pedig nagyot, keserveset sóhajtott, aztán kiszólt a folyosóra:

— Kérem a következőt!...

Galambos Szilveszter

A CSALÁD ÉS A GYEREK

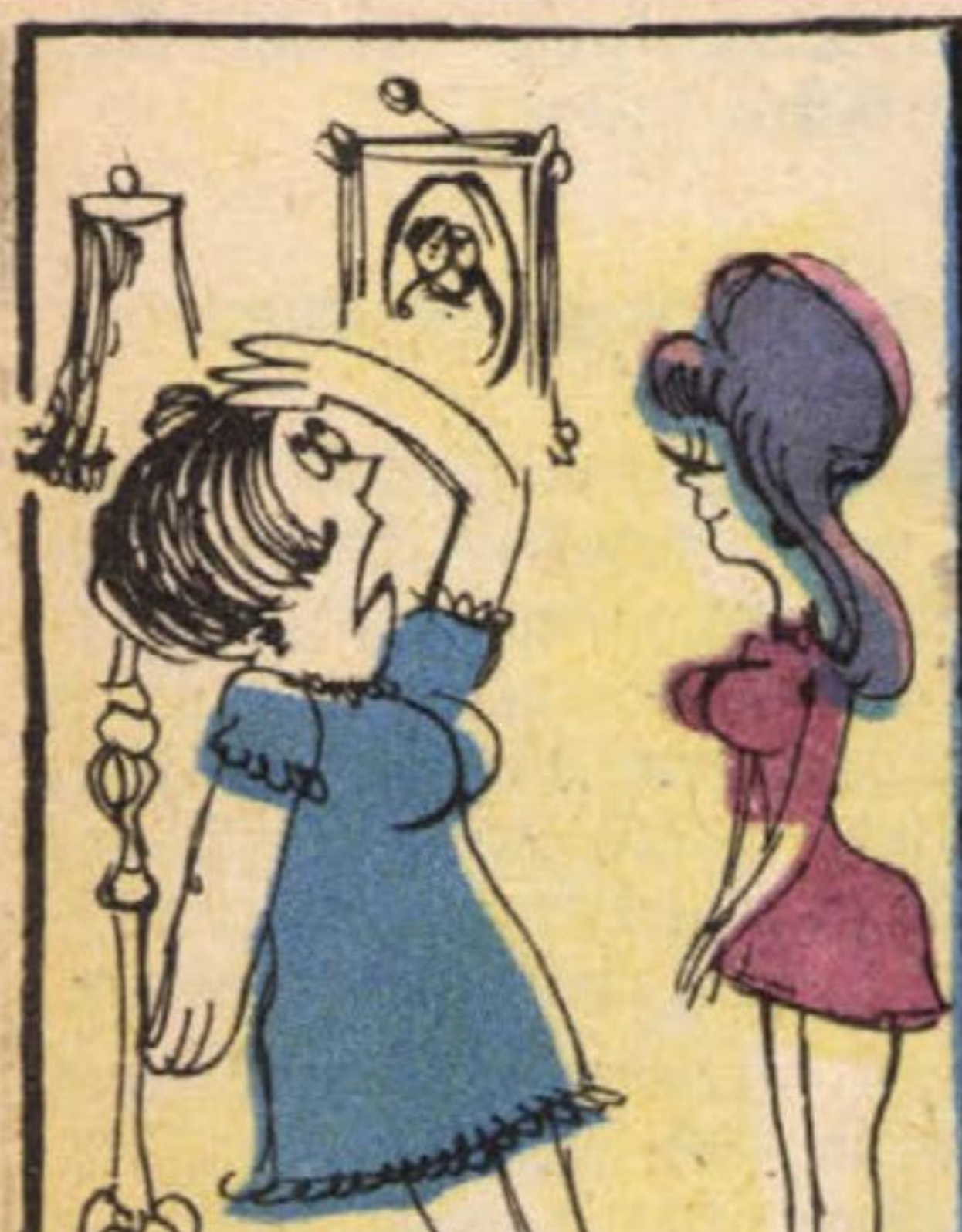

Tavaszi gólyahír

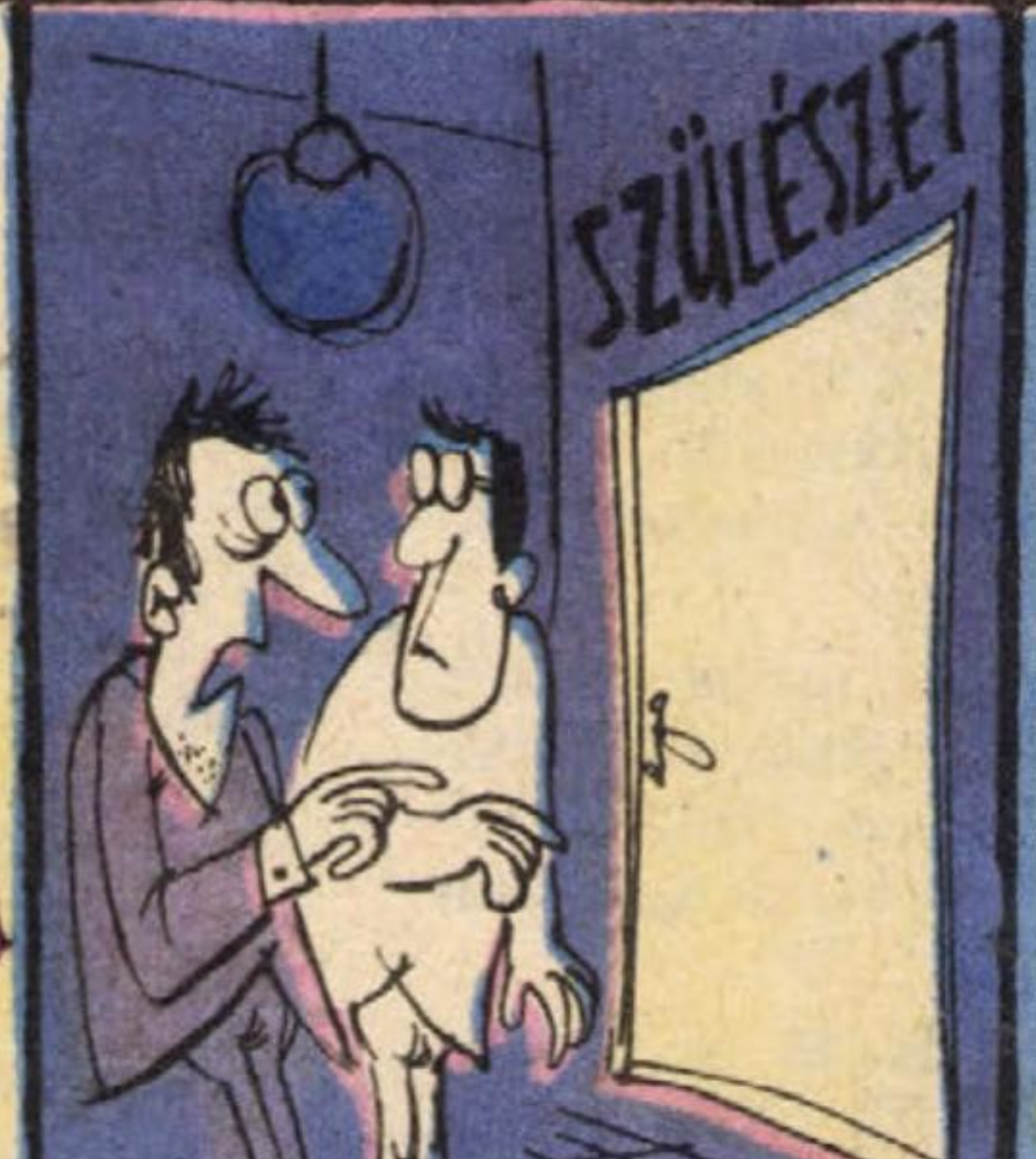

– Remélem, garanciával adják.

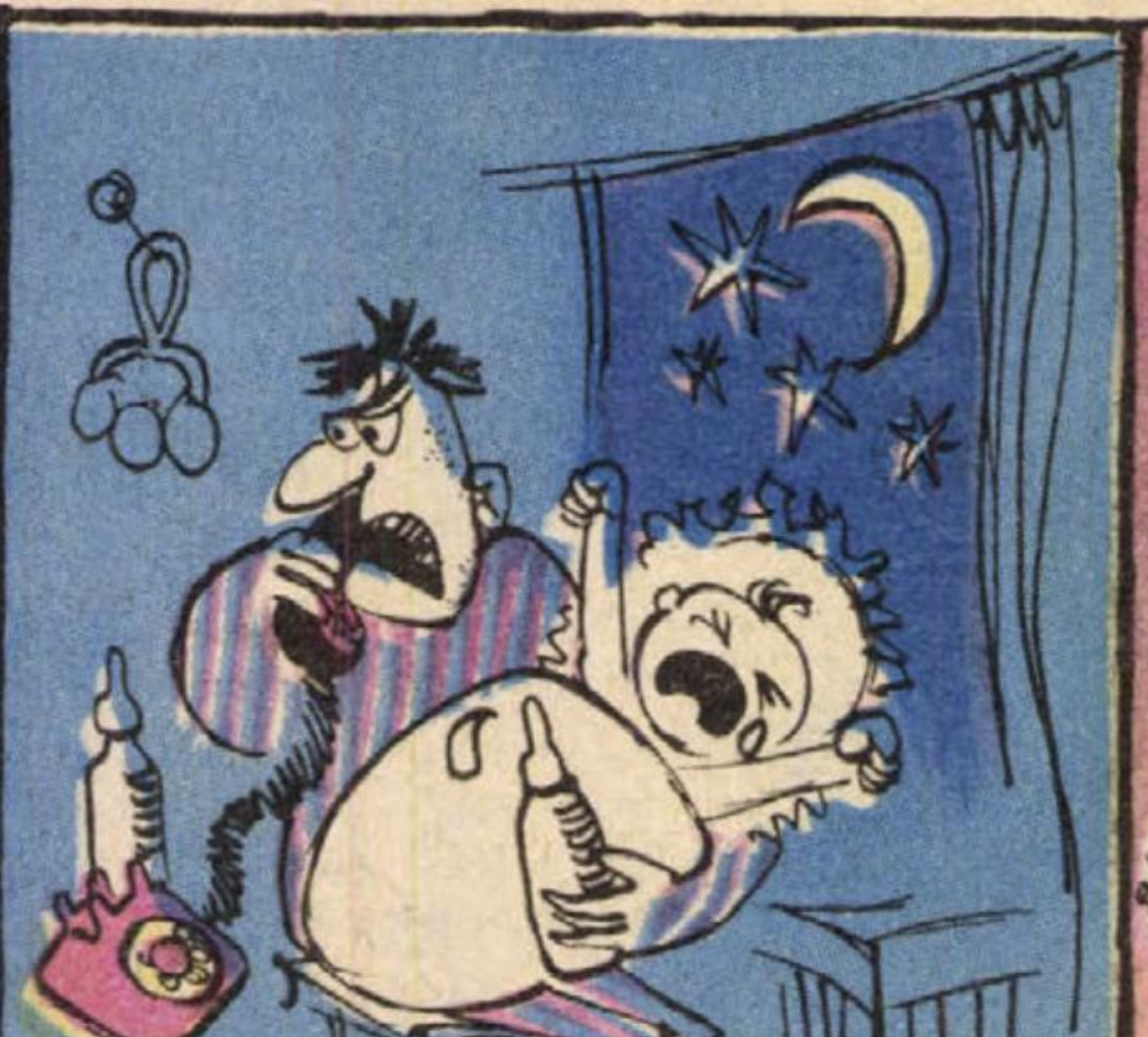

– Honnan veszi azt az őrültséget, hogy én kértem hajnalban telefonébresztést?!

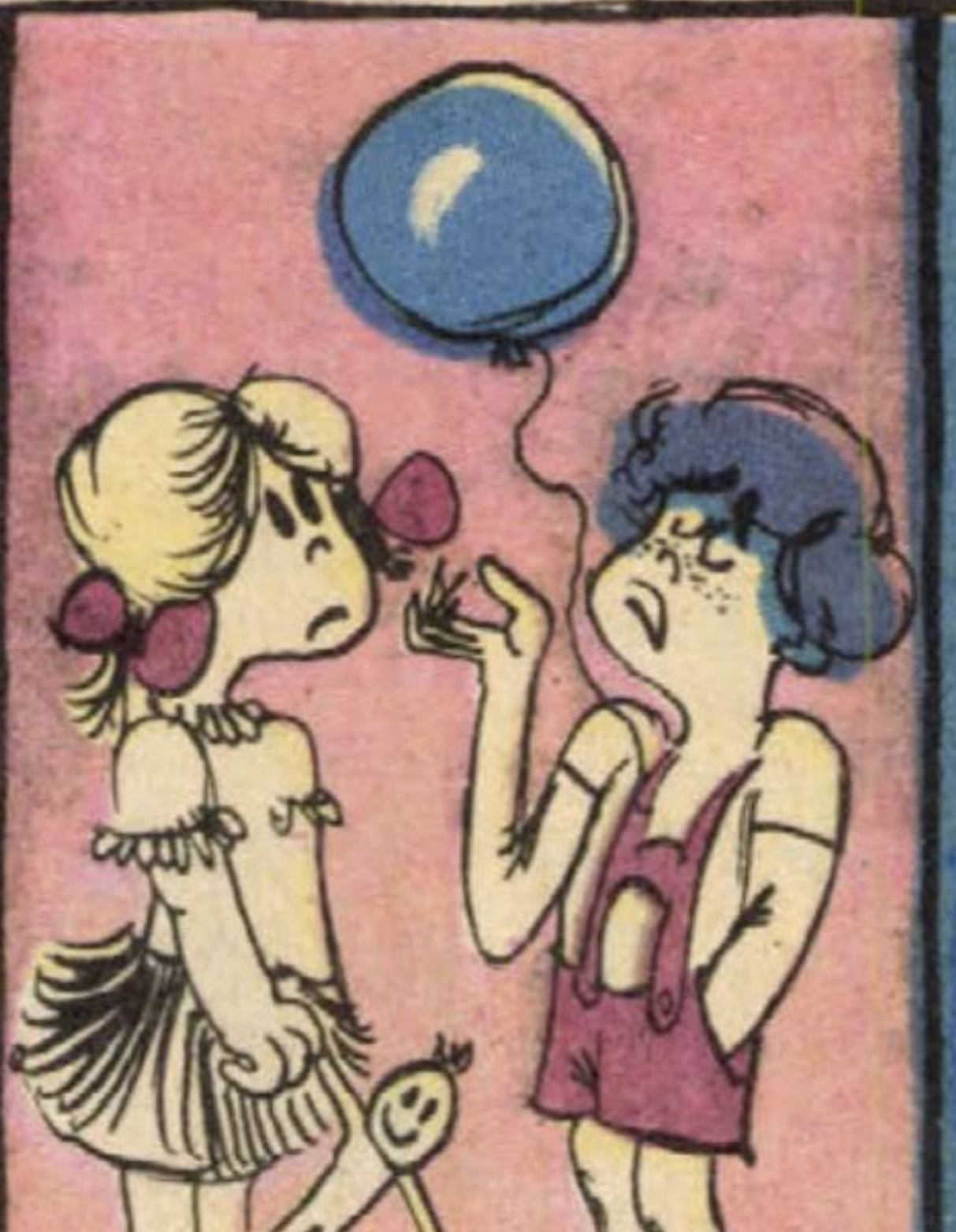

– Nekem már egy neuraszténiás depresszió valóságos felüdülés.

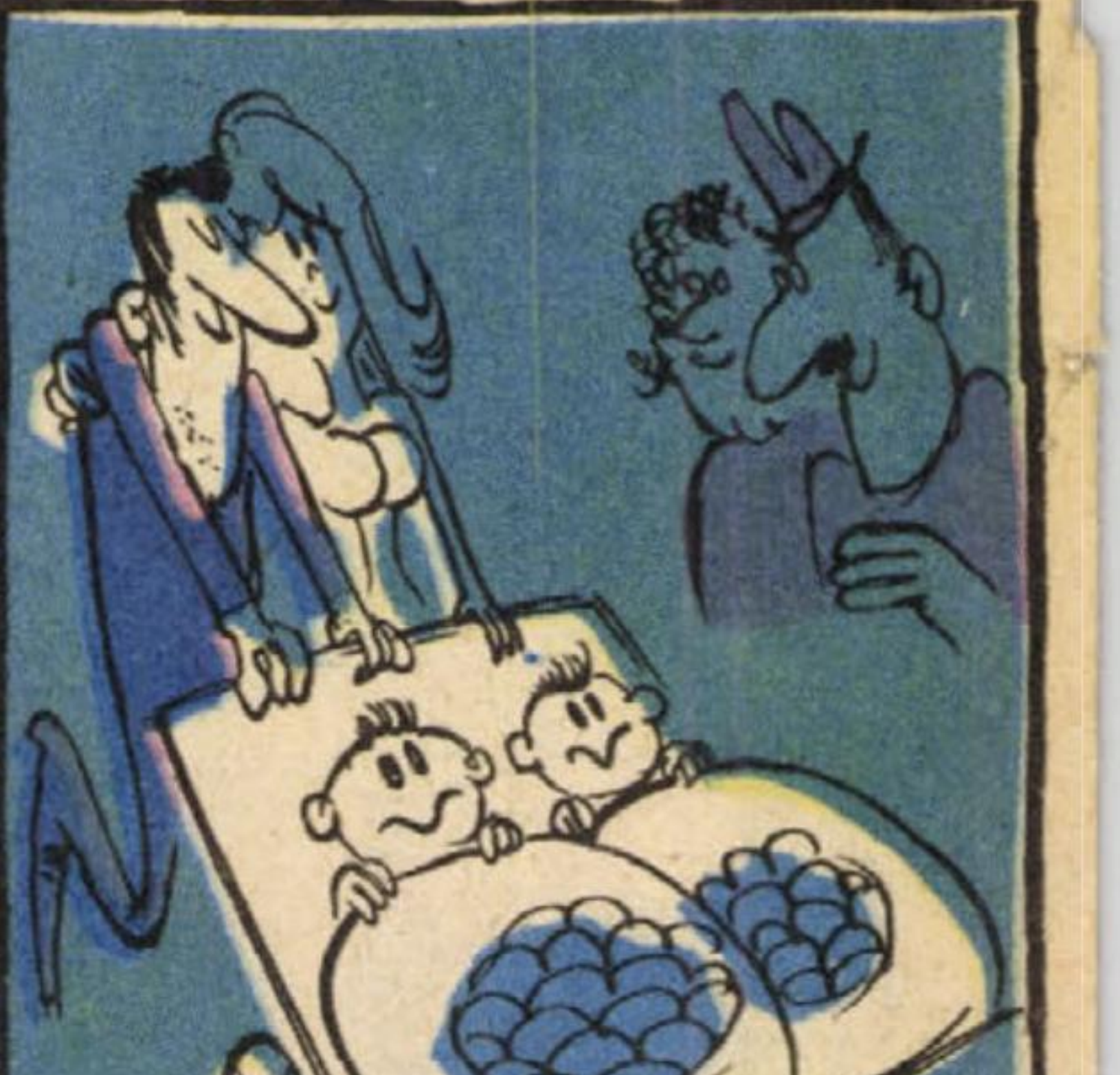

Az igazi státusz szimbólum.

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mi az abszolút igazságtalanság?

Dallos Jenő:

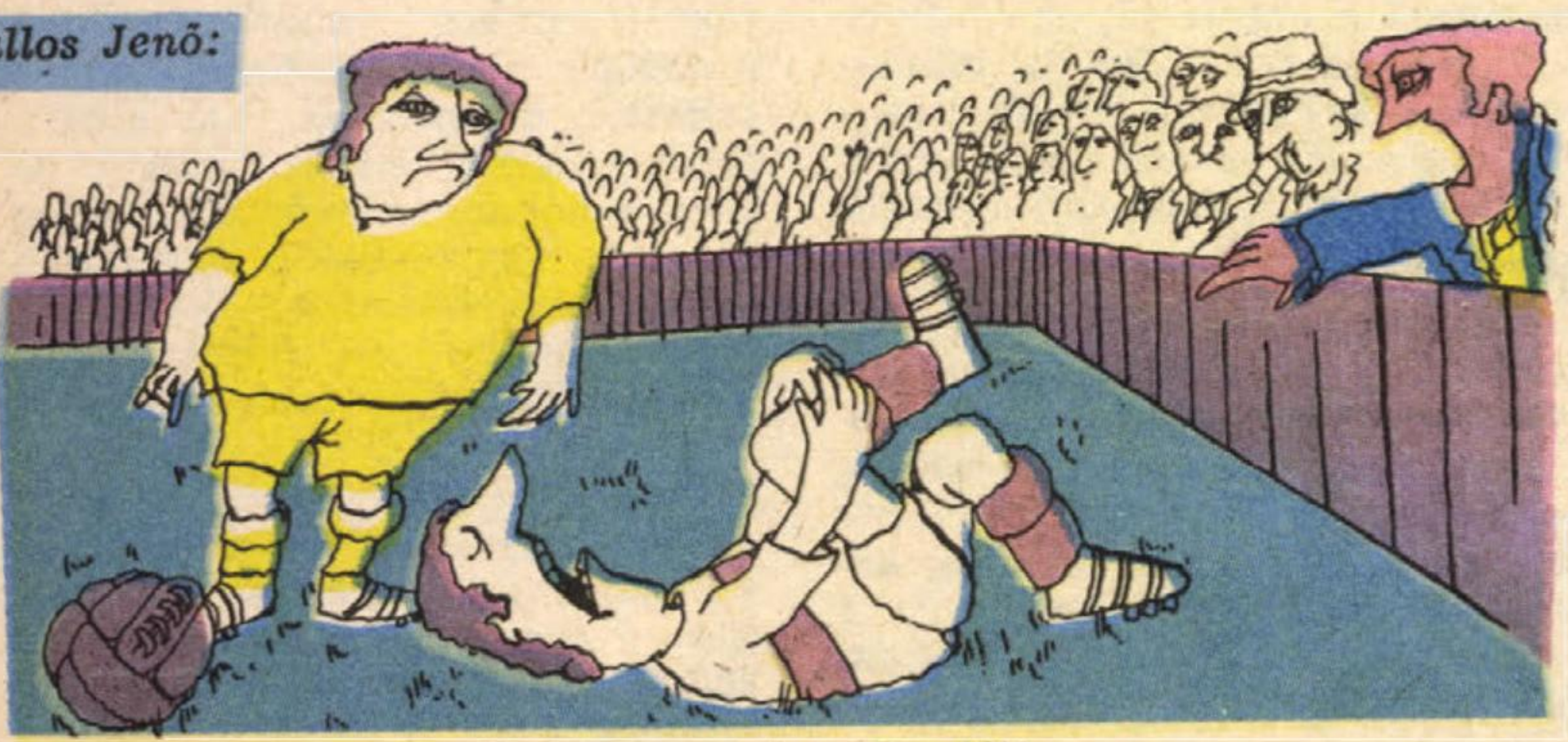

– Biztosan megint szimulál!...

Hegedűs István:

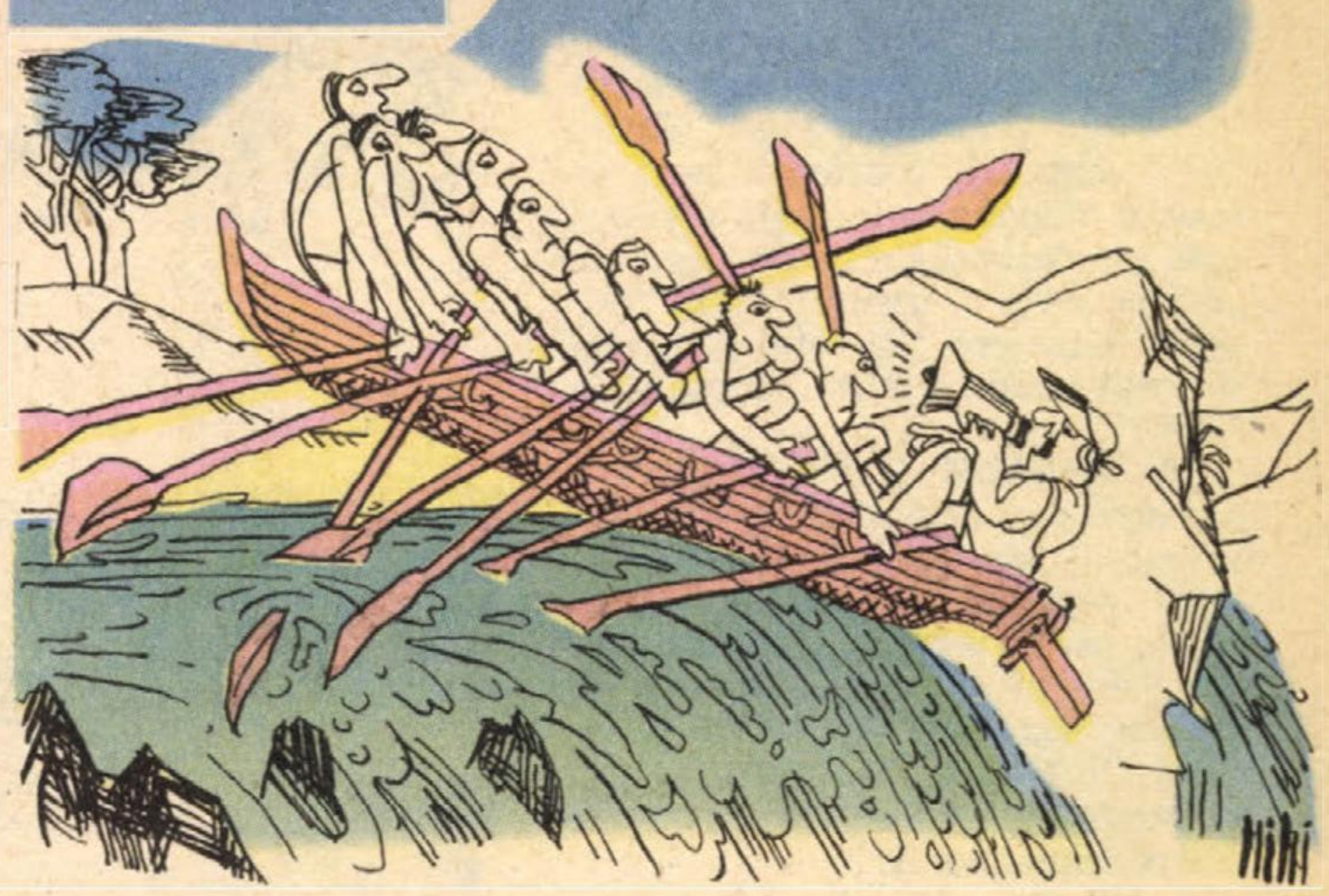

– Mi az, gyerekek, lazsáltok?...

Takács Imre:

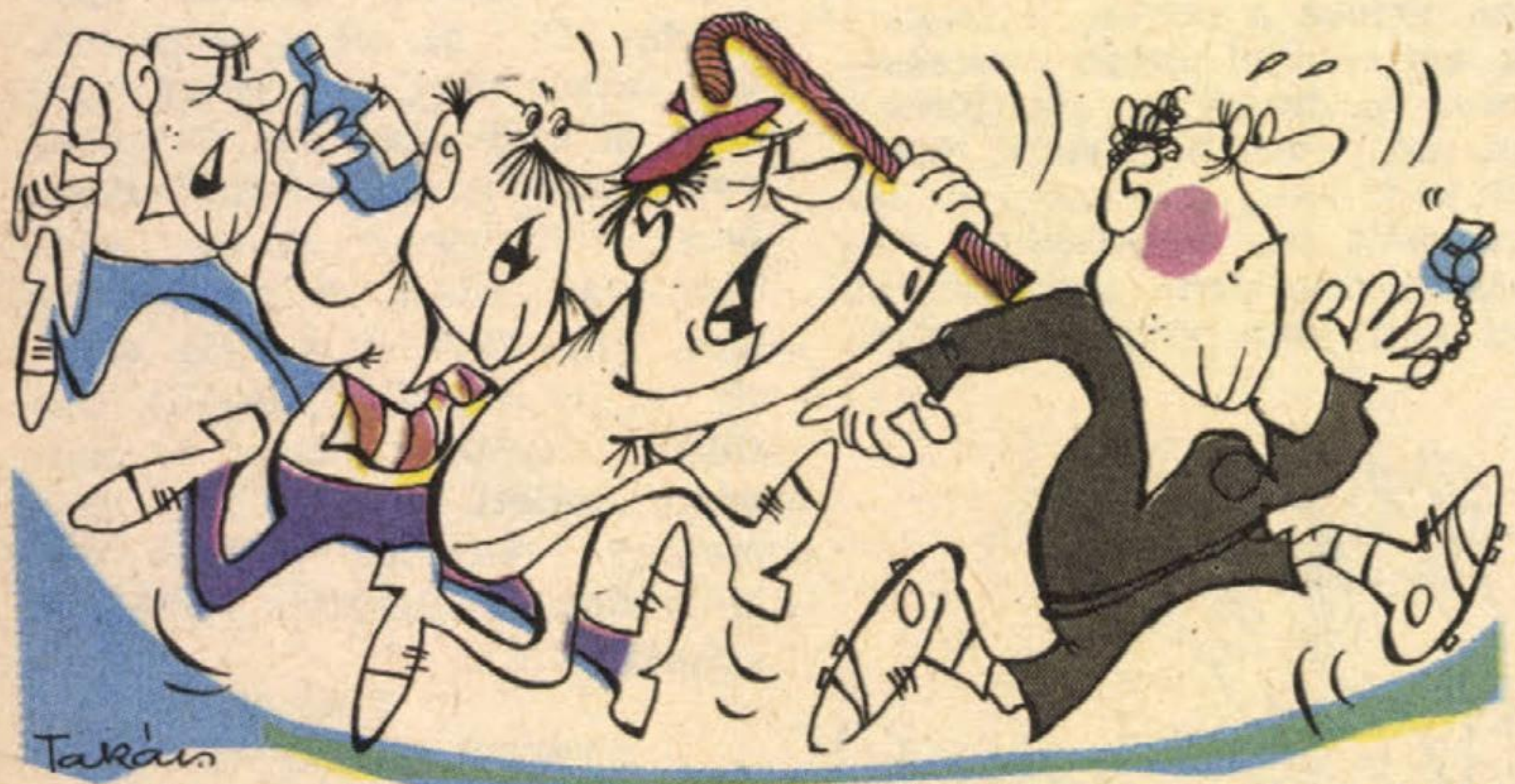

– Amikor a győztes csapat szurkolói verik meg meccs után a bírót!

Várnai György:

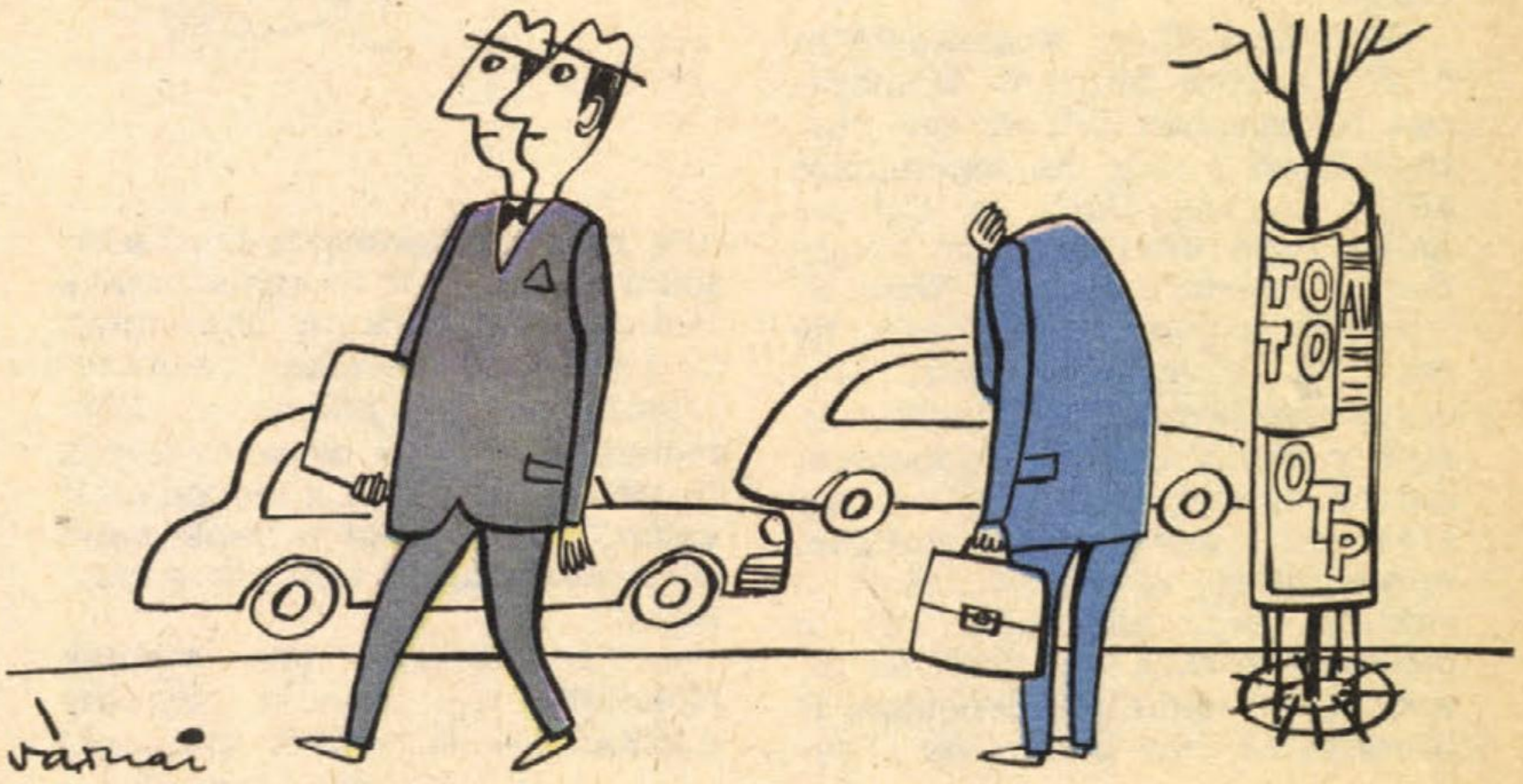
TOTO
TOTO
OTP
várnai

– Ez!

Balázs-Piri Balázs:

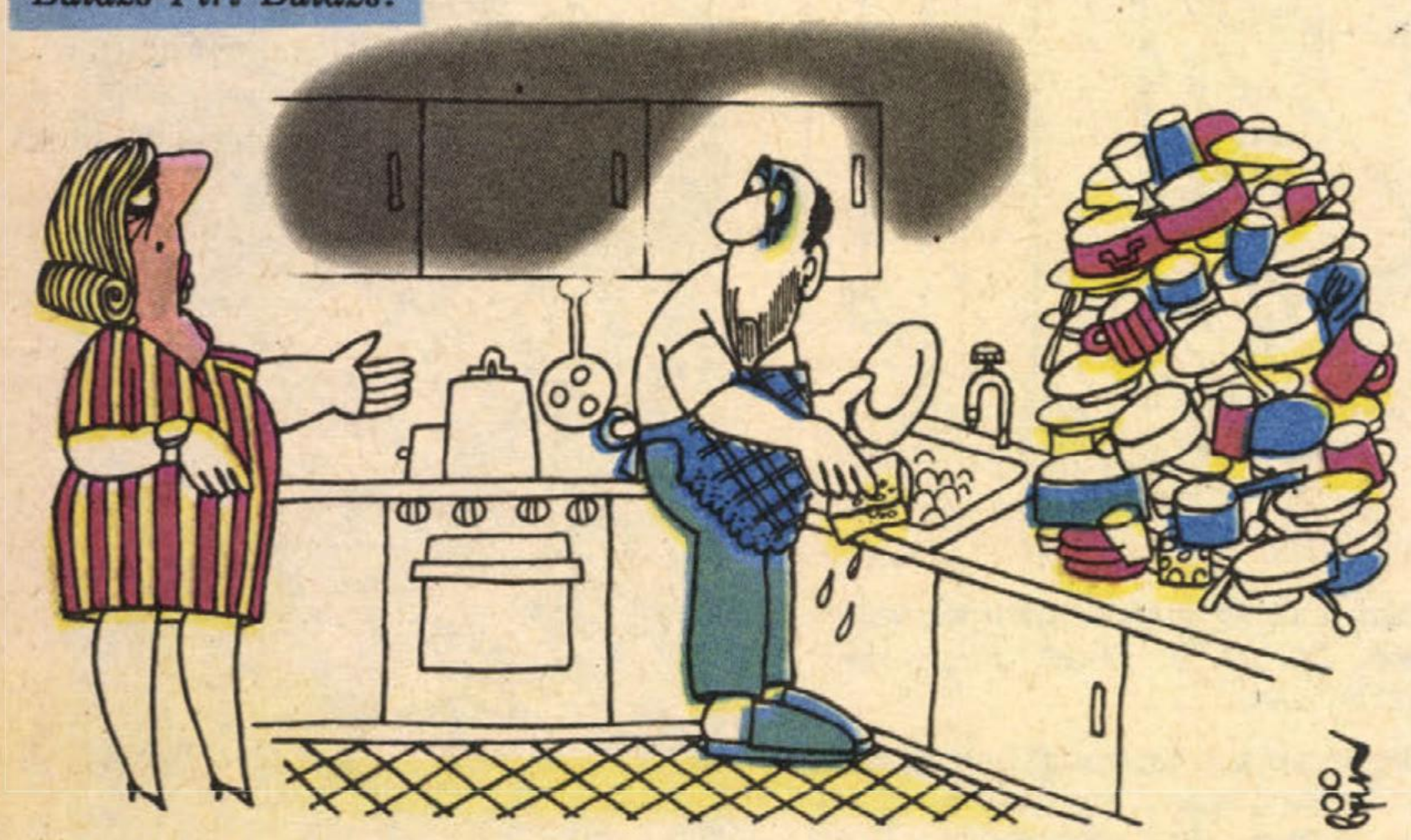

– Mondd, fiacskám, mit piszmogsz itt órák hosszat a konyhában?...

Brenner György:

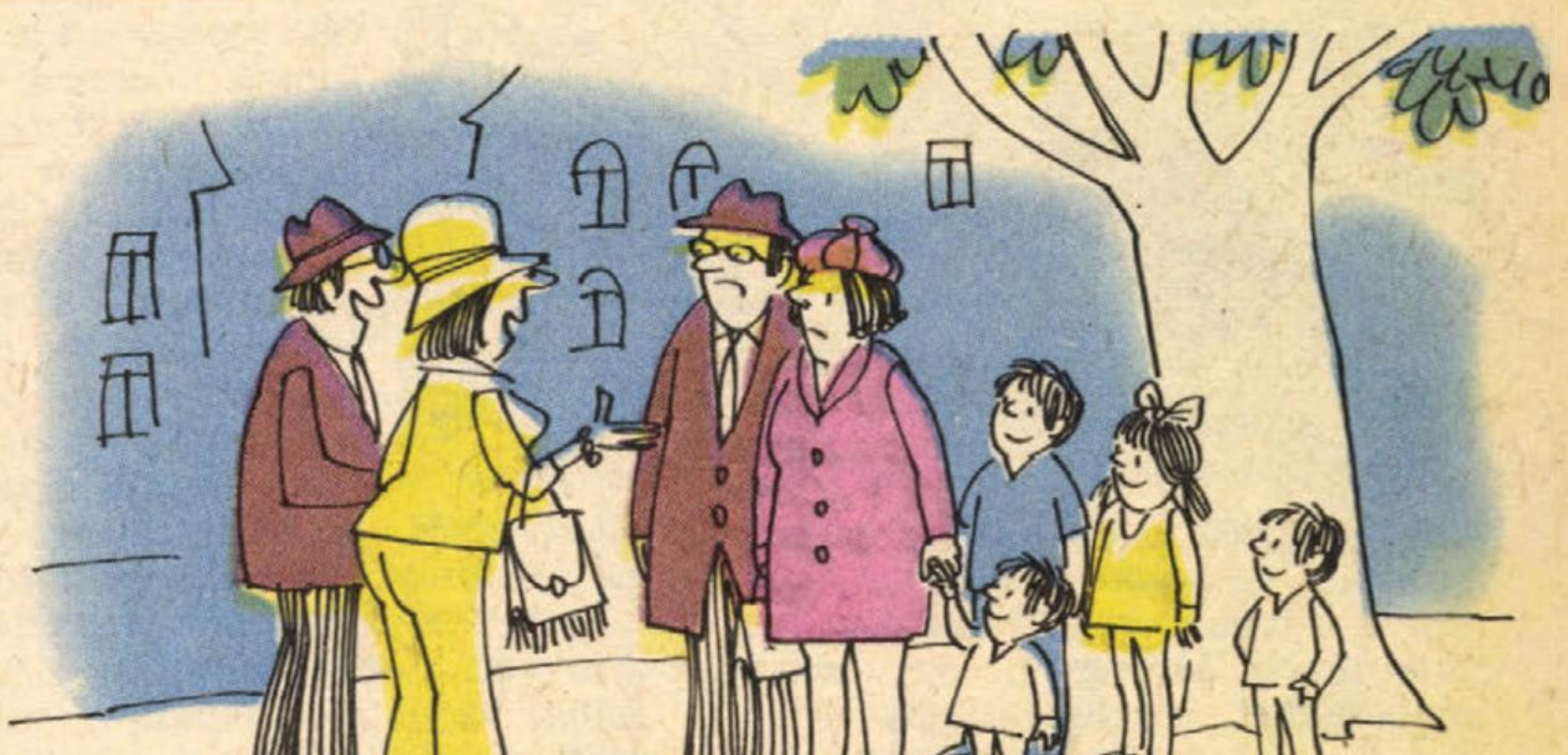

– Persze, nektek könnyű, hiszen a gyerekek után sok családi pótlékot kaptok!

Fülöp György:

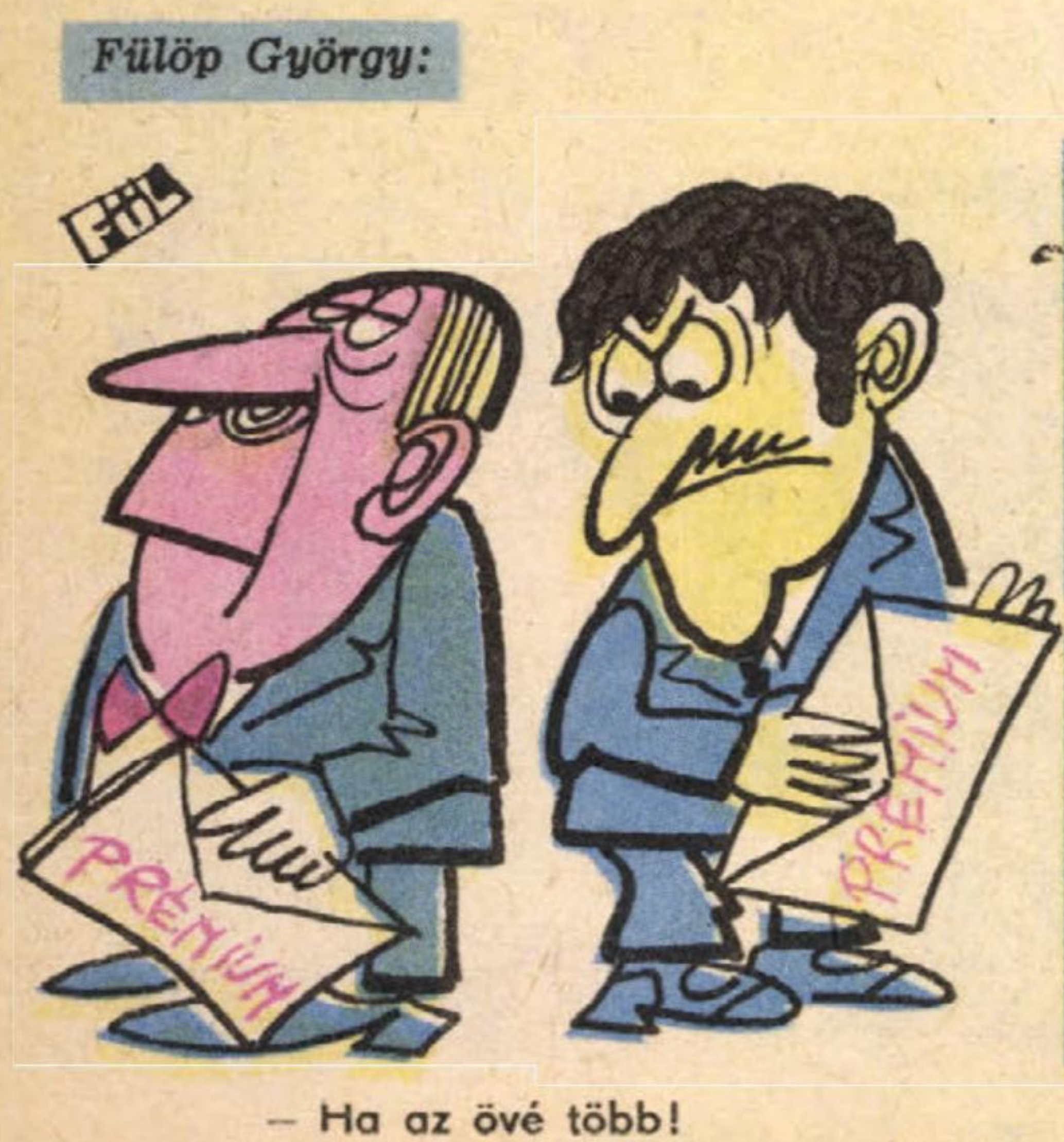
FÜL
PRÉMIUM
PRÉMIUM

– Ha az övé több!

Sajdik Ferenc:

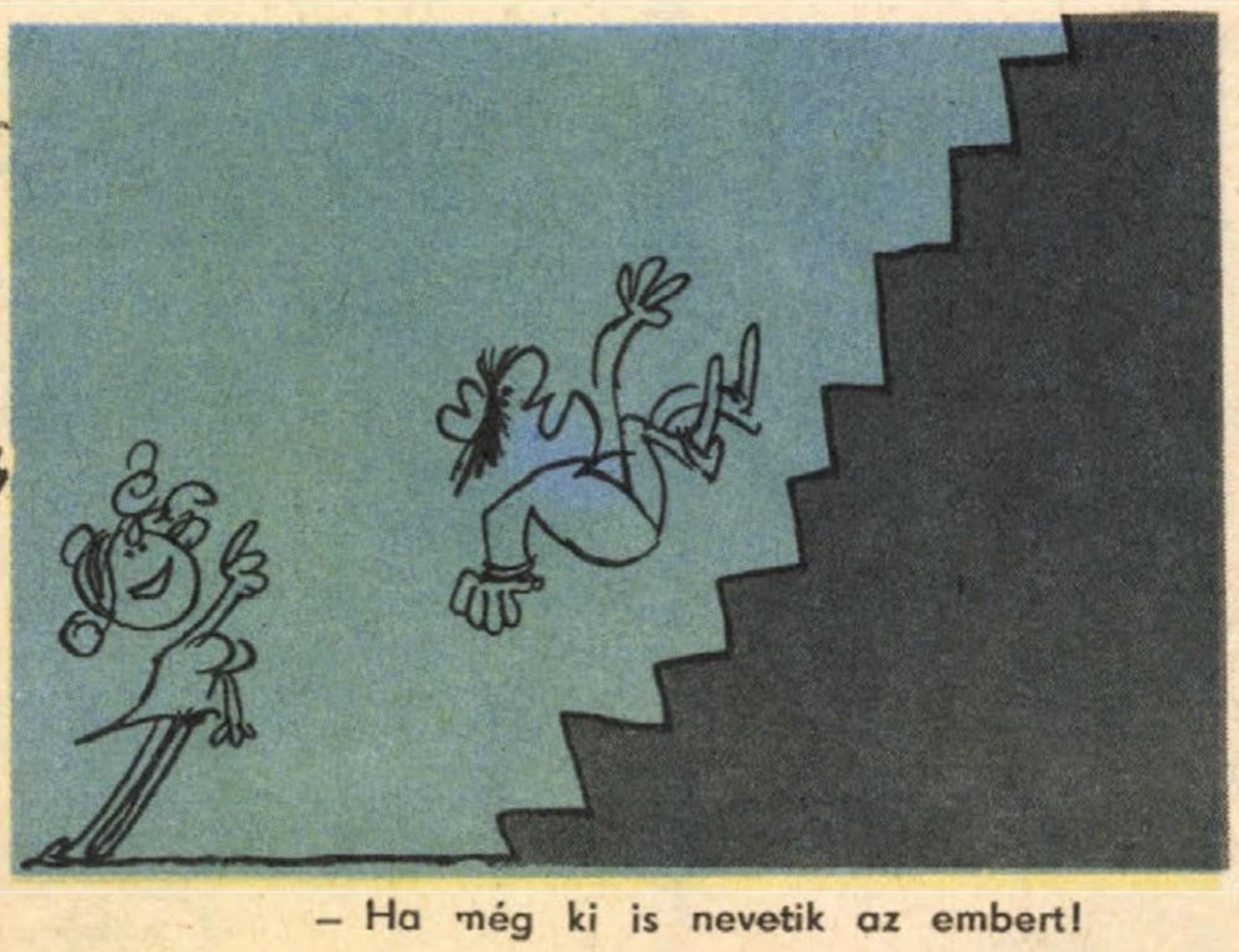

– Ha még ki is nevetik az embert!

Barát József:

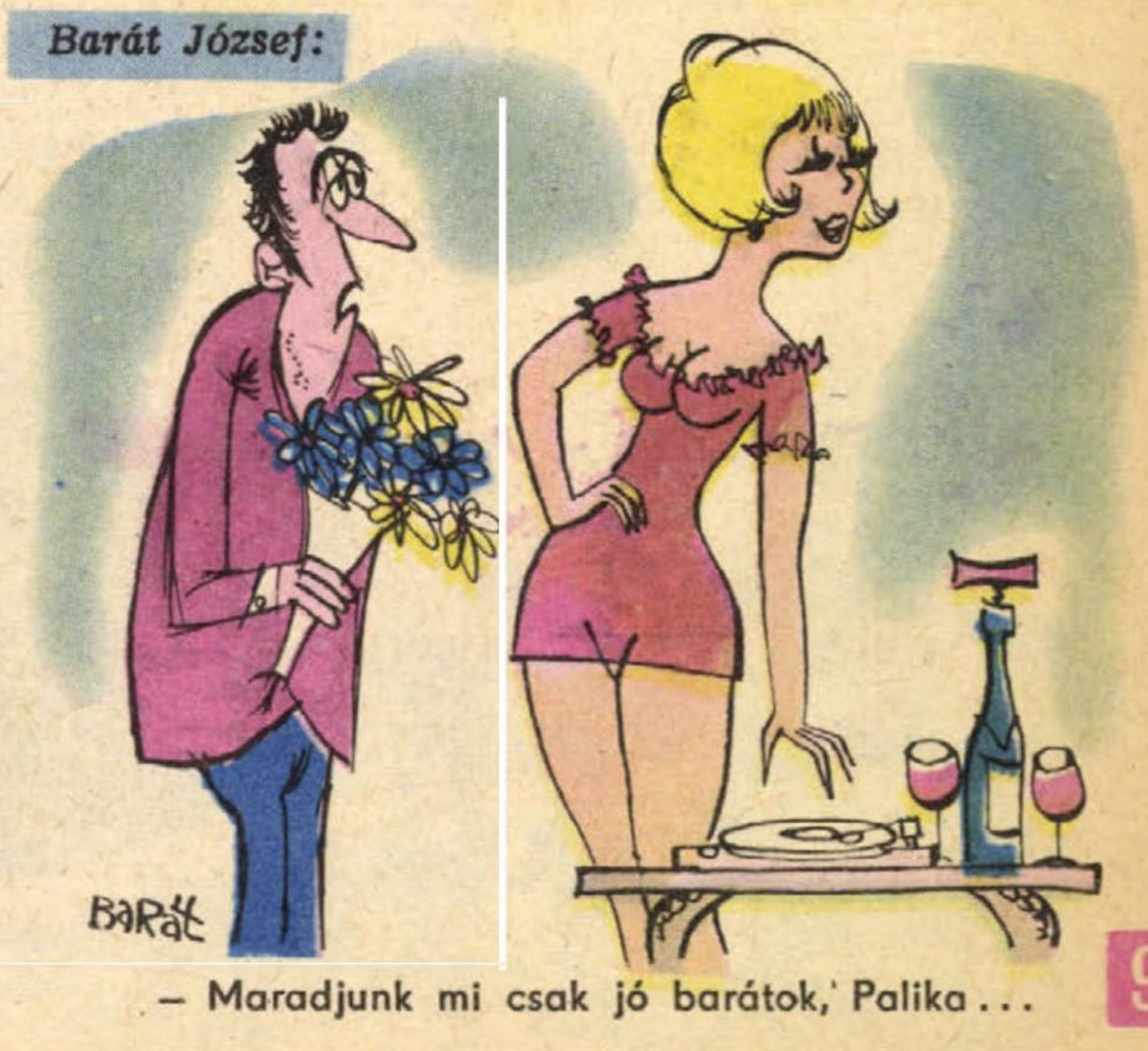

– Maradjunk mi csak jó barátok, Palika...

SZTÁROK AZ ERDŐBEN

Az ablak alatt szakállas fiatalember nógat egy jóképű fekete kutyust. Mackó végül kapcsol, csörtetni kezd és láncán magával vonszolja a könnyű kis kutyaházat. Ez lesz az „Álljon meg a menet” című film egyik lényeges jelenete. A próba sikerült, holnap akár forgatni is lehet.

„A MAFILM V. sz. telepe” — mondja egy tábla és téved, aki alábecsüli az ügyet. Mert napsütötte, virágos bárka inkább az egész, szelíd és szikár Noéja pedig Szigethy Kálmán, aki érti az állatok beszédét és most boldog, mert Gödöllőre ikszedszer is beköszöntött a tavasz.

Ilyeneket mond:

— Mindig volt egy-két privát farkasom. Istenem, van, aki bélyeget gyűjt.

Körüljárjuk a telepet, az állatsztárok Hollywoodját. Jó cipő kell hozzá, tiszta szív és sok kockacukor.

Báró és Csibész szurokfeketén csillog a friss fényben. Hamarosan főszerephez jutnak egy postásfilmben s elég, ha önmagukat adják, ugyanis Báró és Csibész holló. Báró több nyelven beszél. Beszél emberi nyelven. Néha illemtudó módon bemutatkozik, de csak, ha kedve tartja, mert Báró egyéniség. Beszél kutyanyelven is, olykor váratlanul és döbbenetes módon ugatni kezd. Csibész viszont csak egy aranyos huligán, minduntalan elpofozza Bárót a cukortól és a harmadik, sőt, a negyedik kockát is ő nyeli le, bizonyos társadalmi tendenciákat is illusztrálva, íme kérem, ez a különbség bárók és csibészek között.

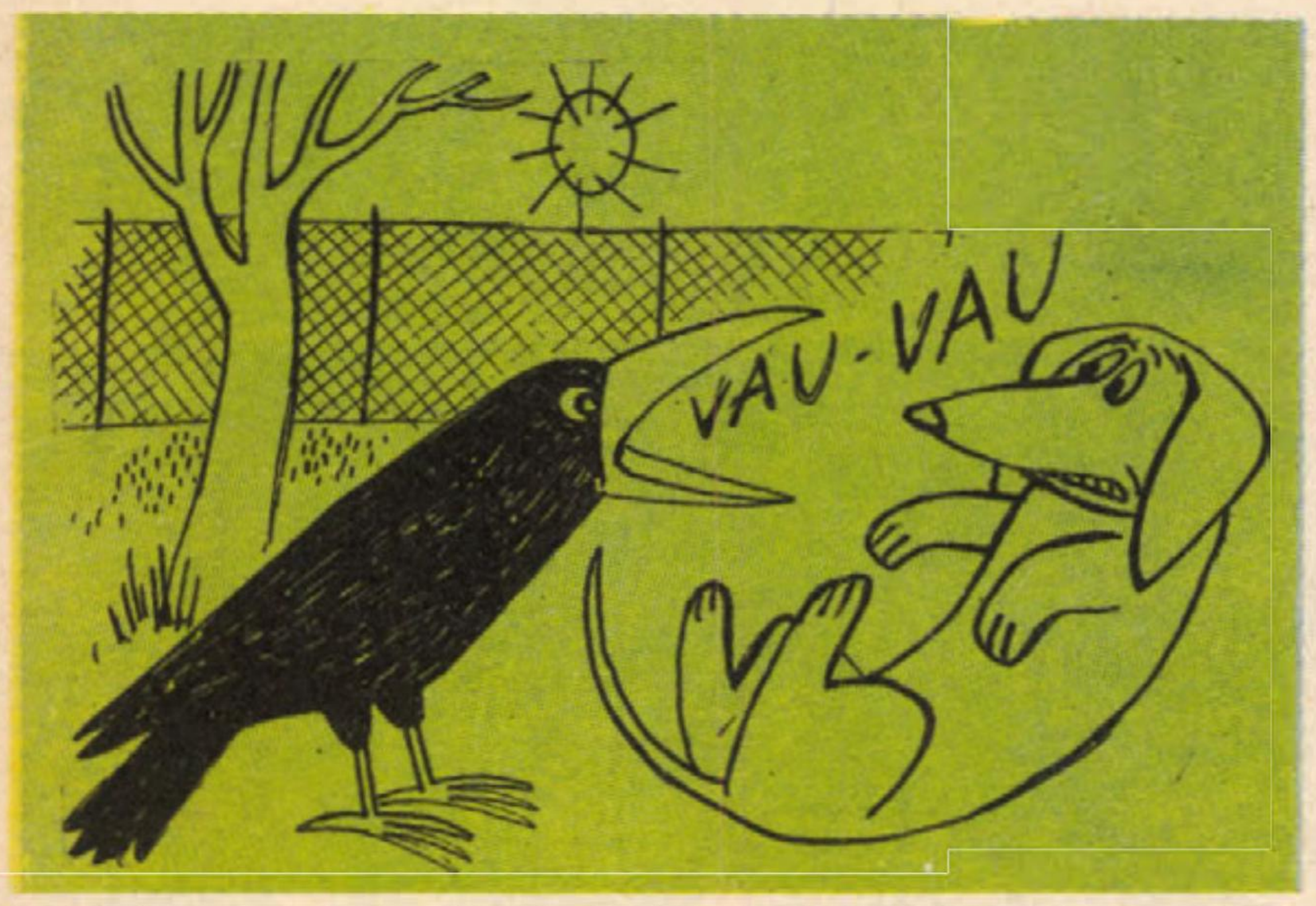

Csíkos vadmalackák futkároznak a füvön, egyikük valóságos társastáncot jár egy boldog tacskógyerekkel. Ica és Röfi, a vadmalackák mamája a kerítéshez dörgölőzik. Be kell menni, a fülük tövét kell vakargatni, akkor hanyattvágják magukat, s a lábukkal kalimpálnak a cukorért a kétmázsás „ölebek”. Jocó, a főnök meg elragadtatott horkantásokat is hallat több regiszterben. Pedig Jocó nagy fej és nagy sztár. Ő volt a „Remetekan” címszereplője. Idegen pályán, a Börzsönyben, vadoló csaholó kopók fürtjében alakította a meghajszolt vadat, sőt, a meglőtt zsákmányt is, mozdulatlanul heverve a terítéken.

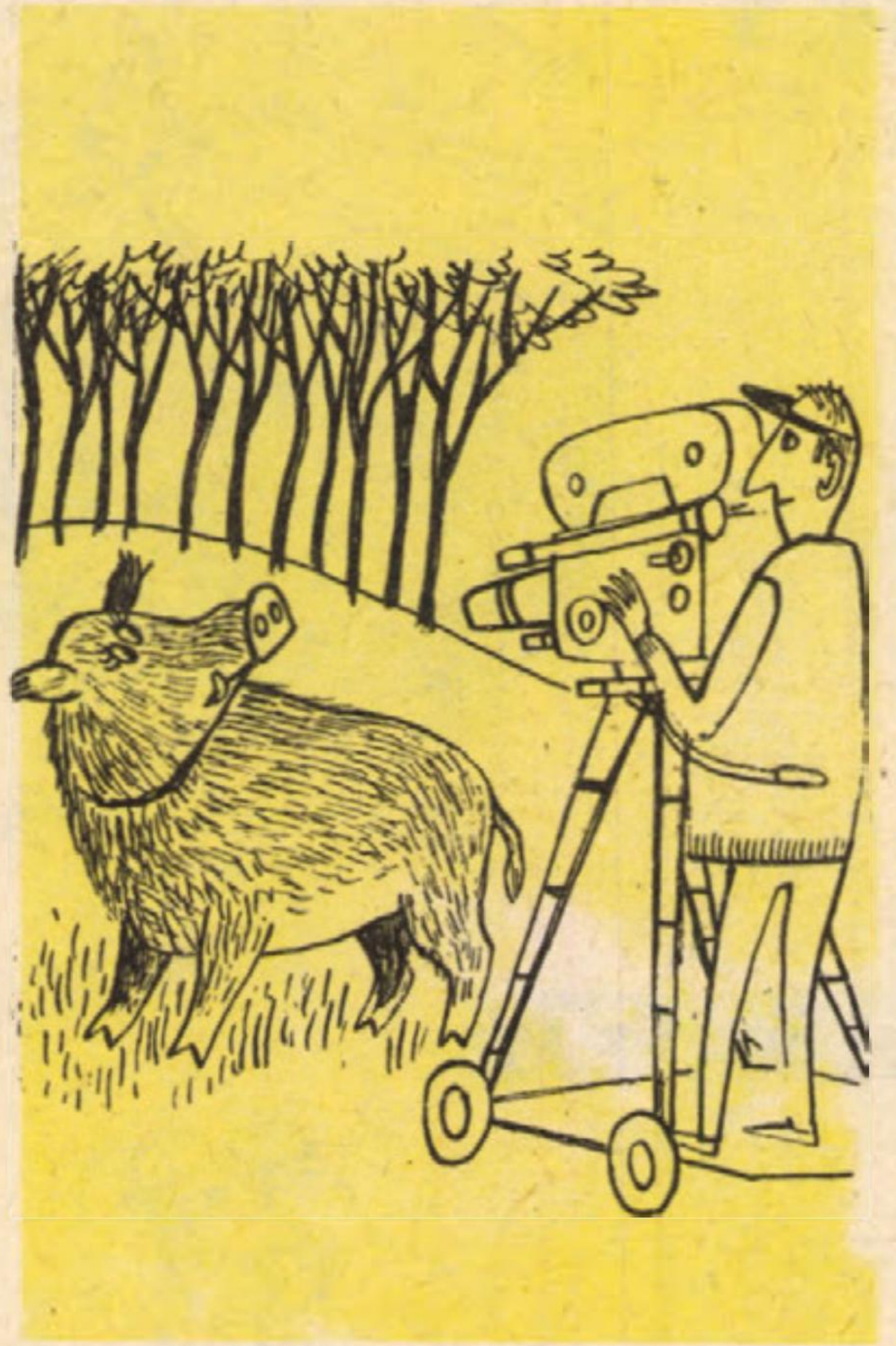

— Az emberek tele vannak előítélettel — mondja Szigethy Kálmán. — Az őzikét mindenki a szelídség jelképének tartja. Ha meg valakire azt mondják: „Te vaddisznó” — az a legnagyobb sértés, mert valamiféle mocskos, alattomos, vérszomjas alakot értenek rajta. Közben a vaddisznó a legkedvesebb, legintelligensebb állatok egyike. Az őz viszont... nos, hiába eteti az ember gidakorában cuclisüvegből, a kétéves őzbak néha úgy megtámadja a gondozóját, hogy nem győzzük keresni, merre van a vészkijárat.

A ház körül zűr támadt, a vadkacsák vezére vitézül megkerget egy kétségbeesett kis vizslakölyköt. Harry, egy aranyszínű dán dog, akkora mint egy oroszlán, zengő orgonahangokat hallatva neveti a mókát.

Egy kis lecke: a zsiráfok és az antilopok azért járnak egy csapatban, mert ez közös érdekük. A zsiráfnak a szeme jó, az antilopnak meg az orra. Együtt, tökéletes riadóberendezés. Békés koegzisztencia, sőt, az egymásra utaltság felismerése, s ha úgy vesszük — állati jó példa.

Egy nagy, árnyas rét a szarvasoké. Frici és az Öreg külön hever, messze a többitől. Kerülik a hölgytársaságot, tiszteletre méltó, ágasbogas aggancsukat elhullatták, az új csak most nő, még kicsi, suta és mohos. Istenem, Frici és az Öreg szégyelli az aggancsát, ilyen is van.

Egyébként Kriszti sem elegyedik. Zsuzsa és Sárika ott pletykál a bokrok tövében, Kriszti pedig egyedül álldogál a kerítés mellett. Néha jönnek a borjai, táplálkoznak egy keveset, aztán visszaszaladnak a többihez, de Kriszti nem megy velük. Kriszti öreglány, alapítótag a telepen. A ház körül nőtt fel, emberekhez szokott, akármilyen szarvastehén neki már nem társaság. Kriszti talán a világ első schizofrén szarvasa. De az is lehet, hogy csak karrierista.

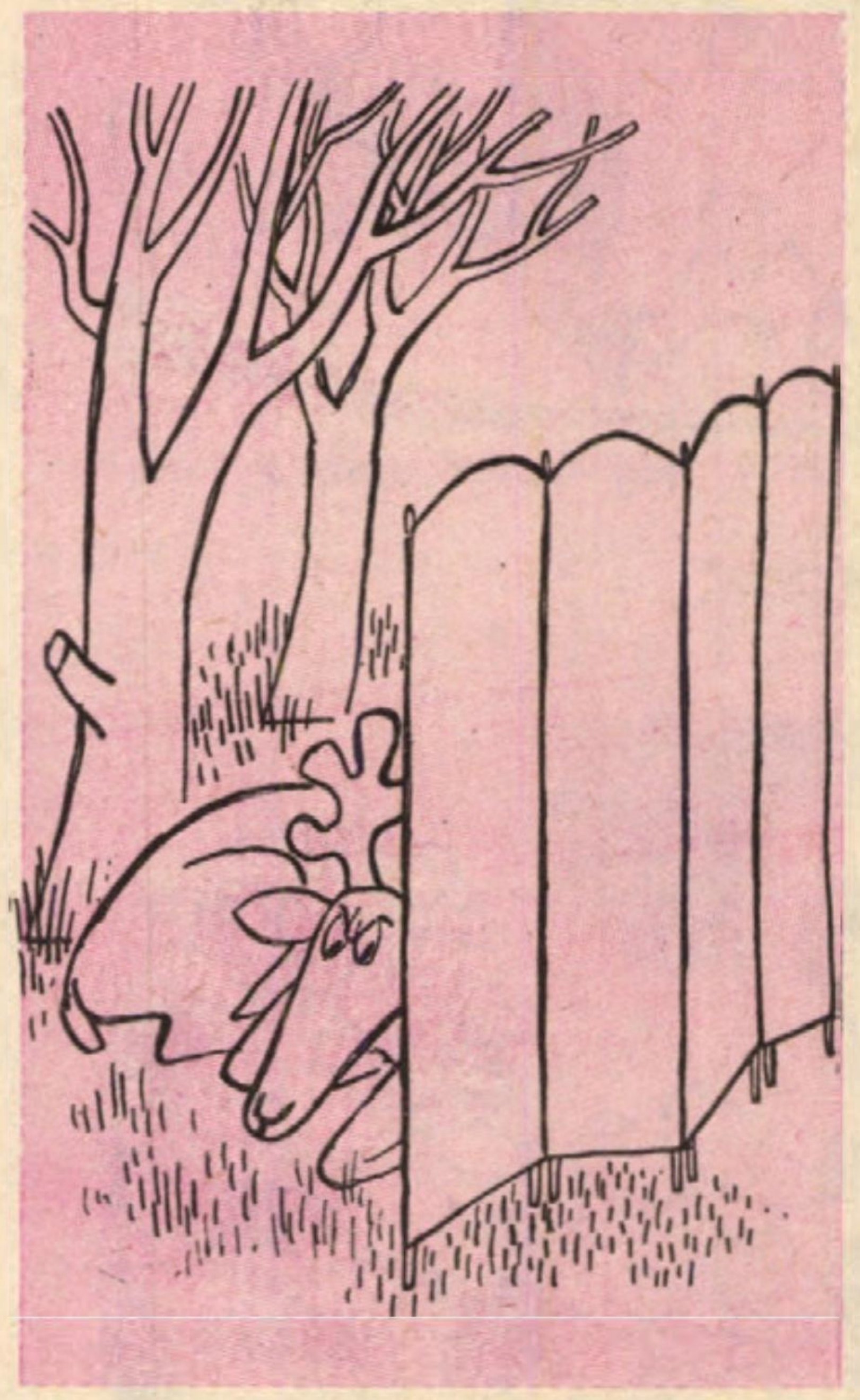

Benézünk a farkasokhoz is, lírai kis farkaskaland ez, semmi zihálás, semmi fogcsikorgatás. Lupi és Néró vidor farkastáncot jár a kockacukorért, kis híja, hogy pitizni nem kezdenek. Ezekkel a nyíltszívű jószágokkal kellett halálos birkózást produkálni a „Kőszívű ember fiai”-ban...

— Egy napig nem kaptak enni, aztán kibéleltük hússal a ruhánkat. Úgy ugrottak a torkunknak, mint a rugó. Persze, mert oda tűztük a legnagyobb darab húst. Amikor aztán birkózni kezdtünk velük, valósággal nyüszítettek örömükben. Azt hitték, játék az egész. Nagyot hancúroztunk a hóban, az operatőr boldog volt. A kisgyerekeket egyenesen imádják a farkasok. Esküszöm, hogy Romulus és Remus, meg Maugli históriája több egyszerű mesénél...

Mese...

Zöldarany levélkék, friss tavaszi fények, békességes vadak... film... mese... egybemosódik az egész, s már a jóég meg nem mondaná, hol végződik a valóság, hol kezdődik a mese...

Mert volt például Cili, az anyamacska, akit aranyba kellene foglalni, akinek szobrot kéne emelni. Cili borzokat szoptatott, Cili nyusztokat szoptatott, Cili rókákat szoptatott, sőt, Cili még vadmalacot is szoptatott. Turkász persze csakhamar mázsás vaddisznóvá serdült, de ha felbukkant Cili, Turkász a világ végéről is odaszaladt. Megállt Cili fölött, lehajtotta a fejét és cuppogni kezdett. Mert hát nem igaz, mennyi nosztalgia lakozik egy idomtalan, feketesörtés vaddisznó szívében...

Peterdi Pál és
Várnai György riportja

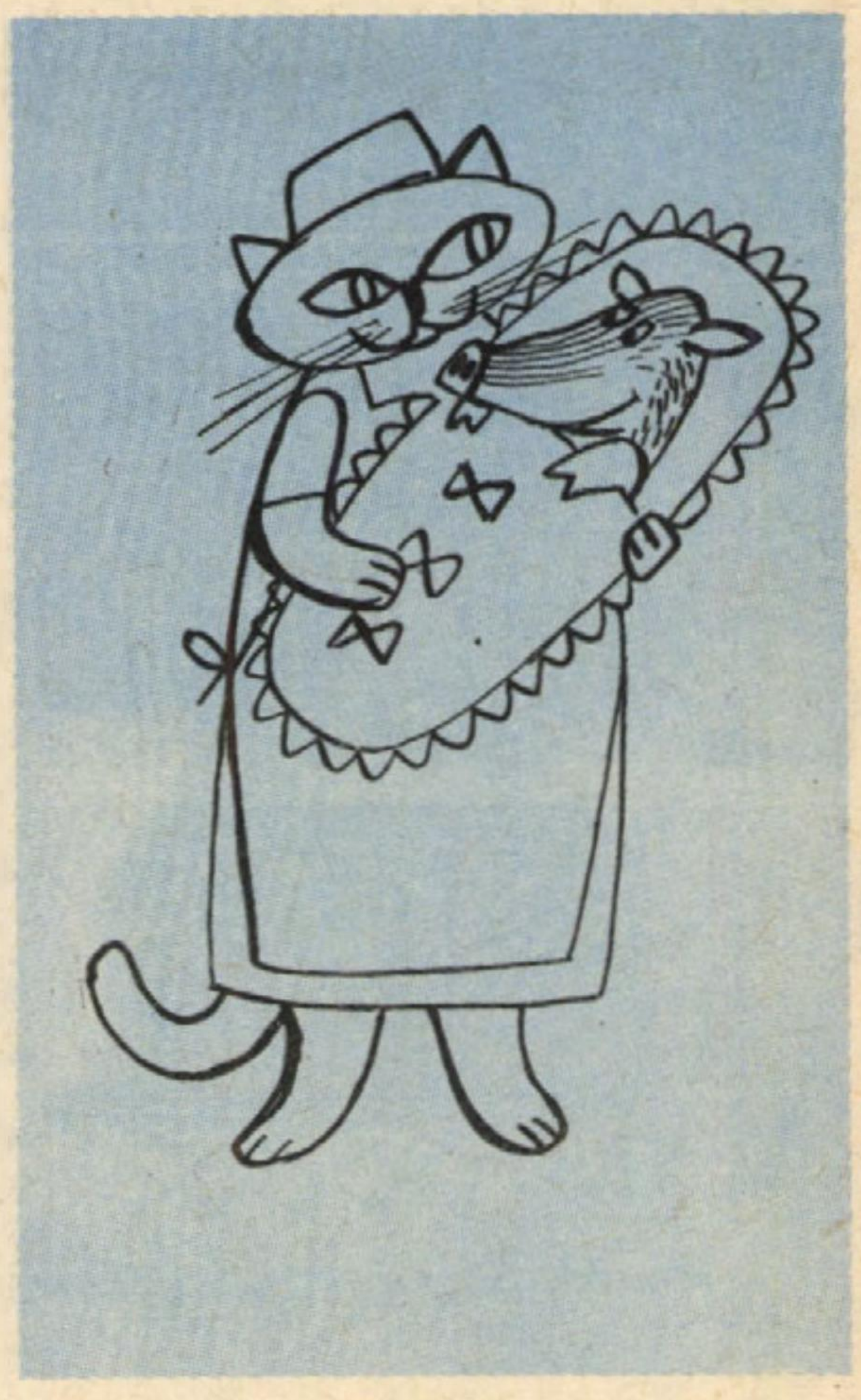

SZIGORÚ FIGYELMEZTETÉS

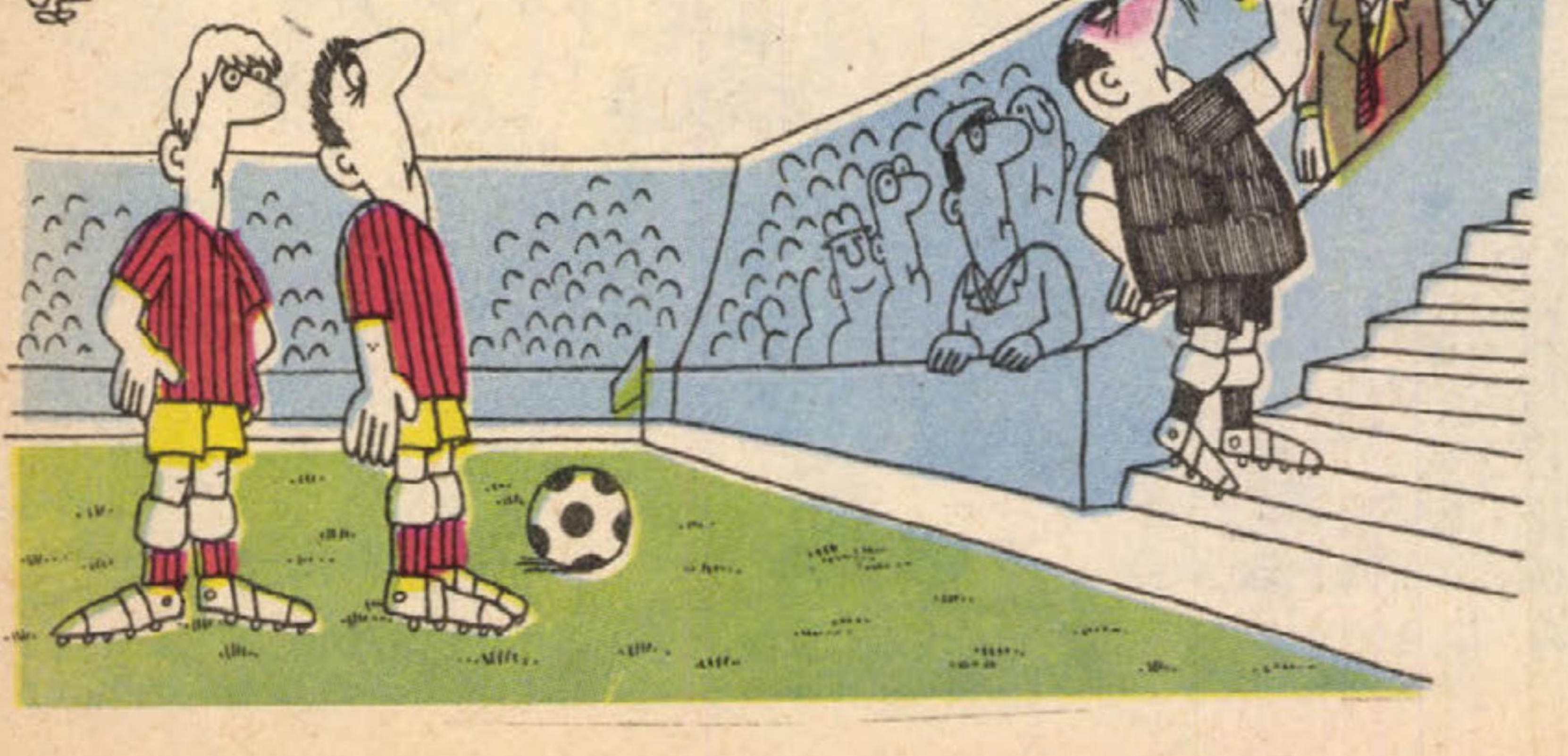

TÁRLATON

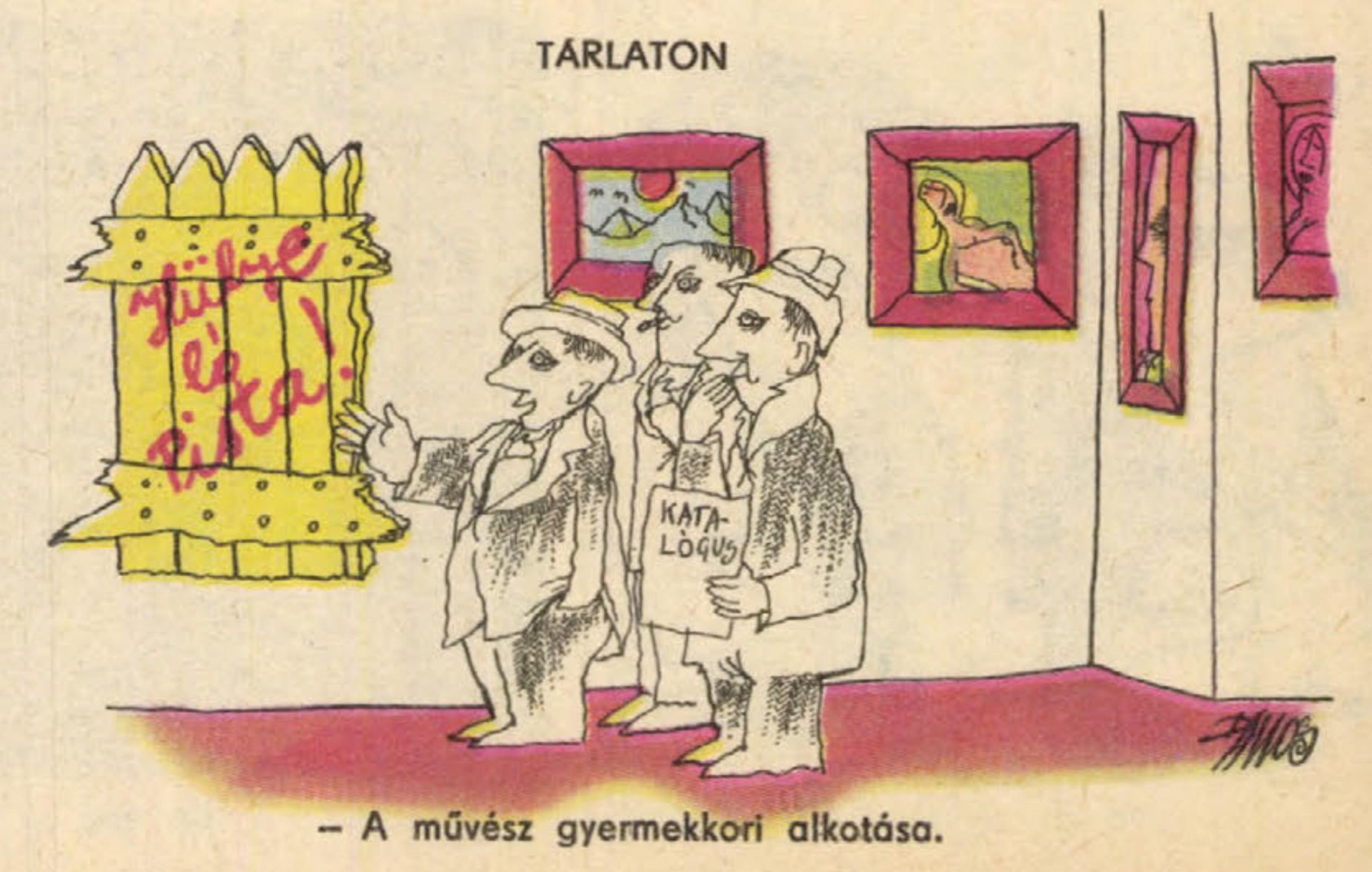

– A művész gyermekkori alkotása.

Anya

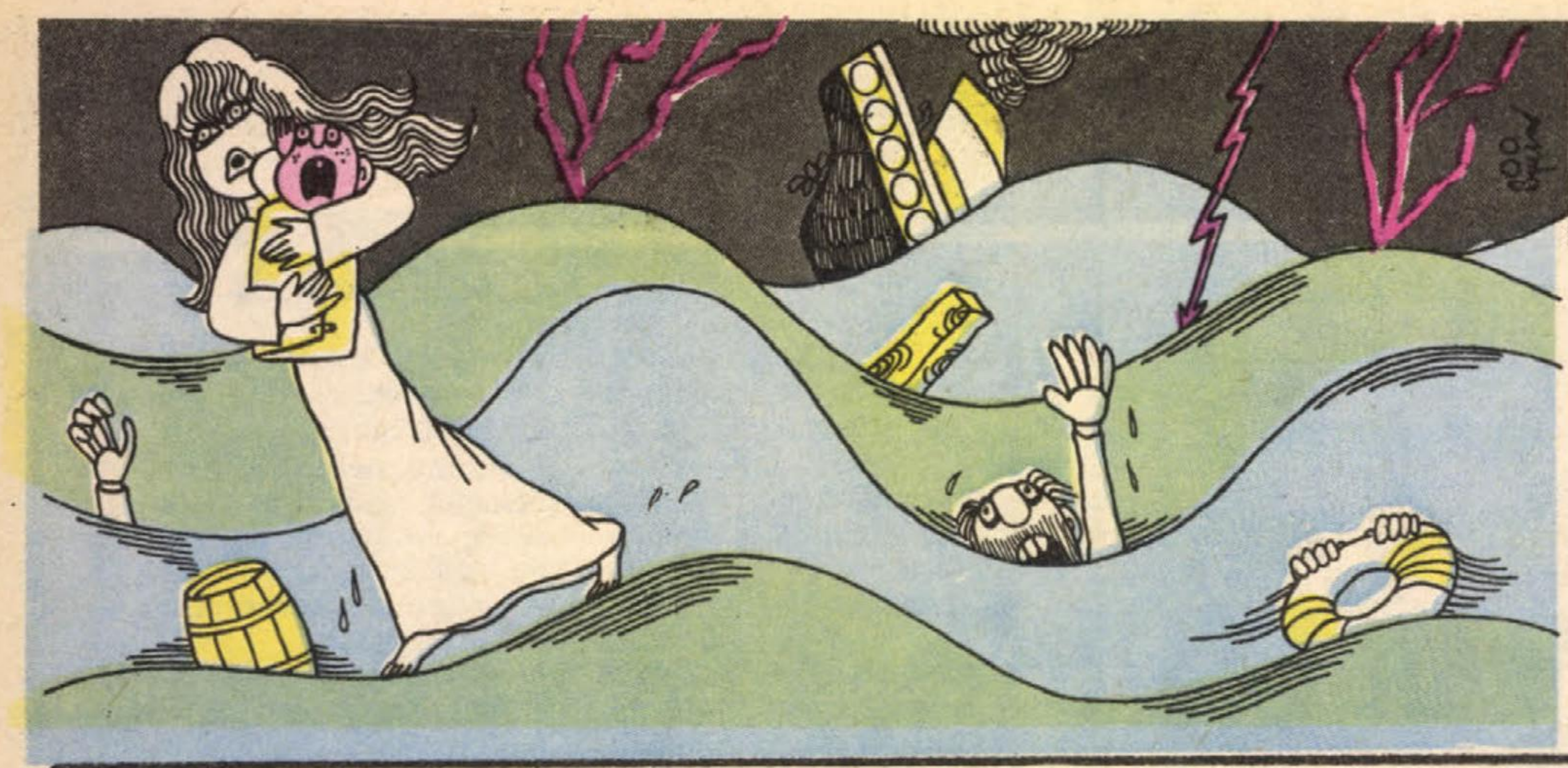

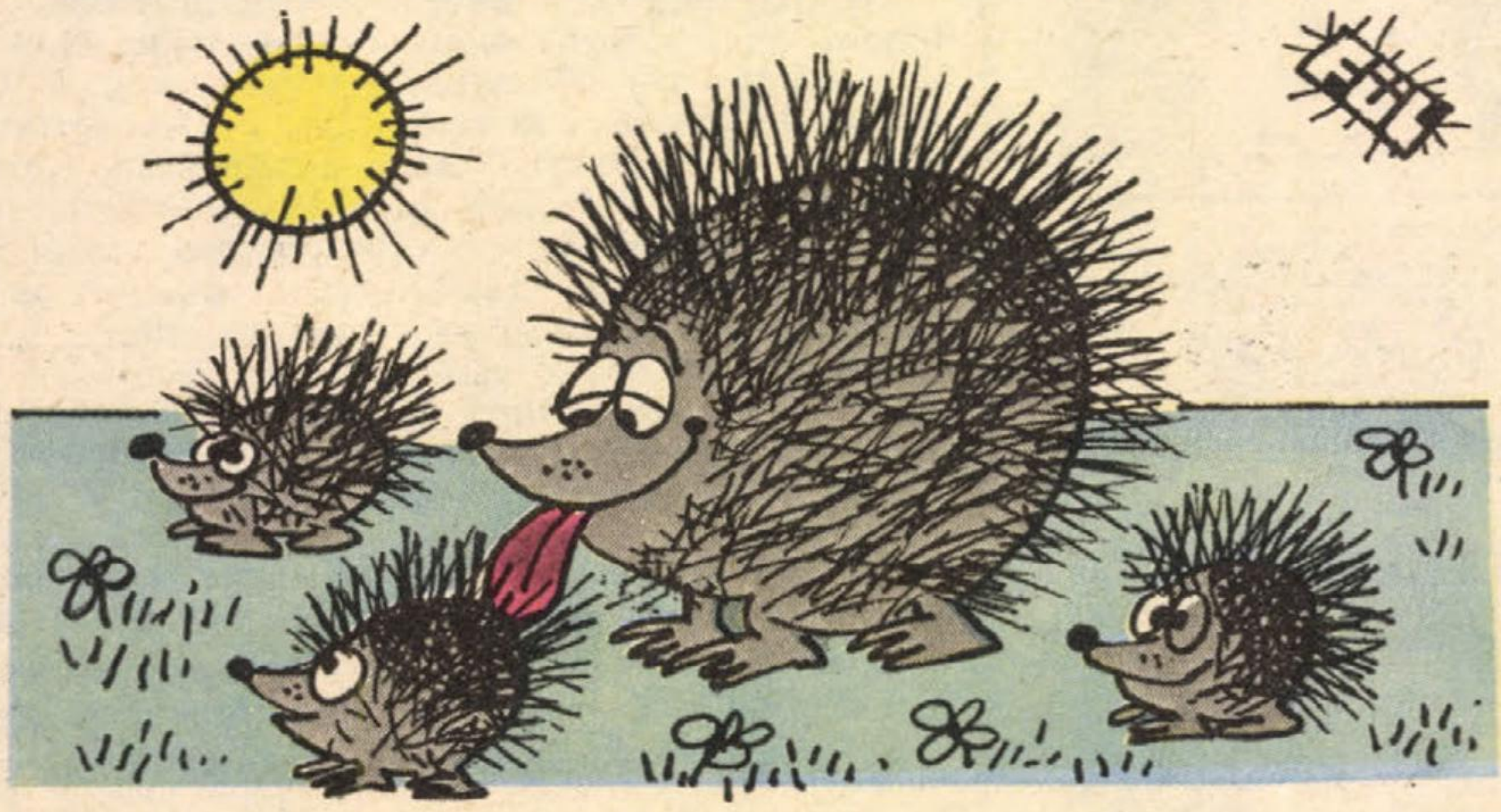

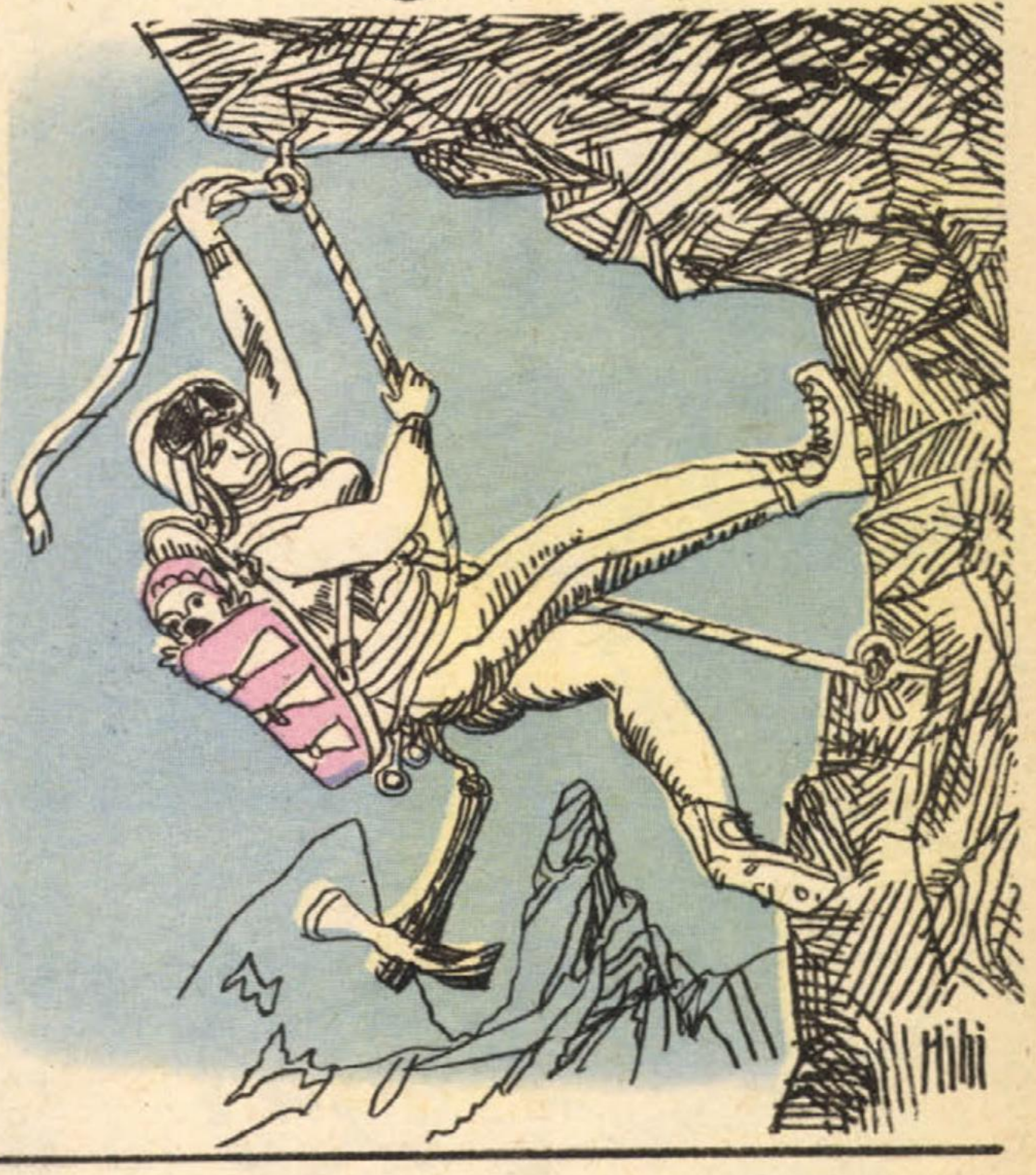

BALÁZS-PIRI,
FÜLÖP,
HEGEDŰS,
TÓT,
SZŰR-SZABÓ,
VÁRNAI,
BRENNER

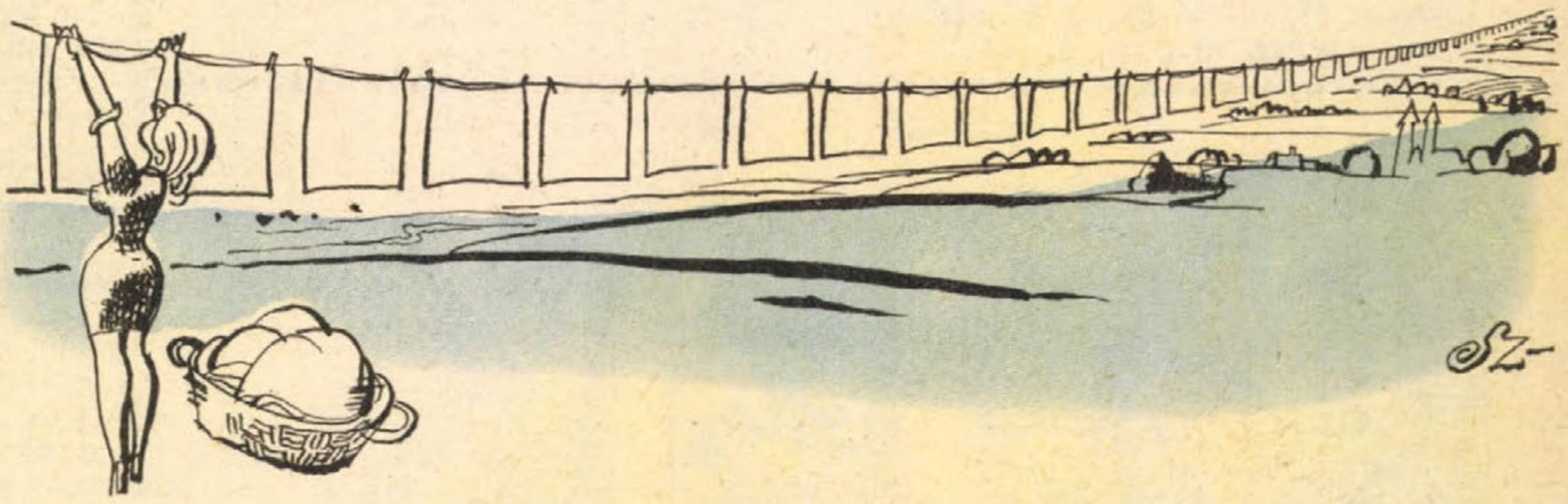

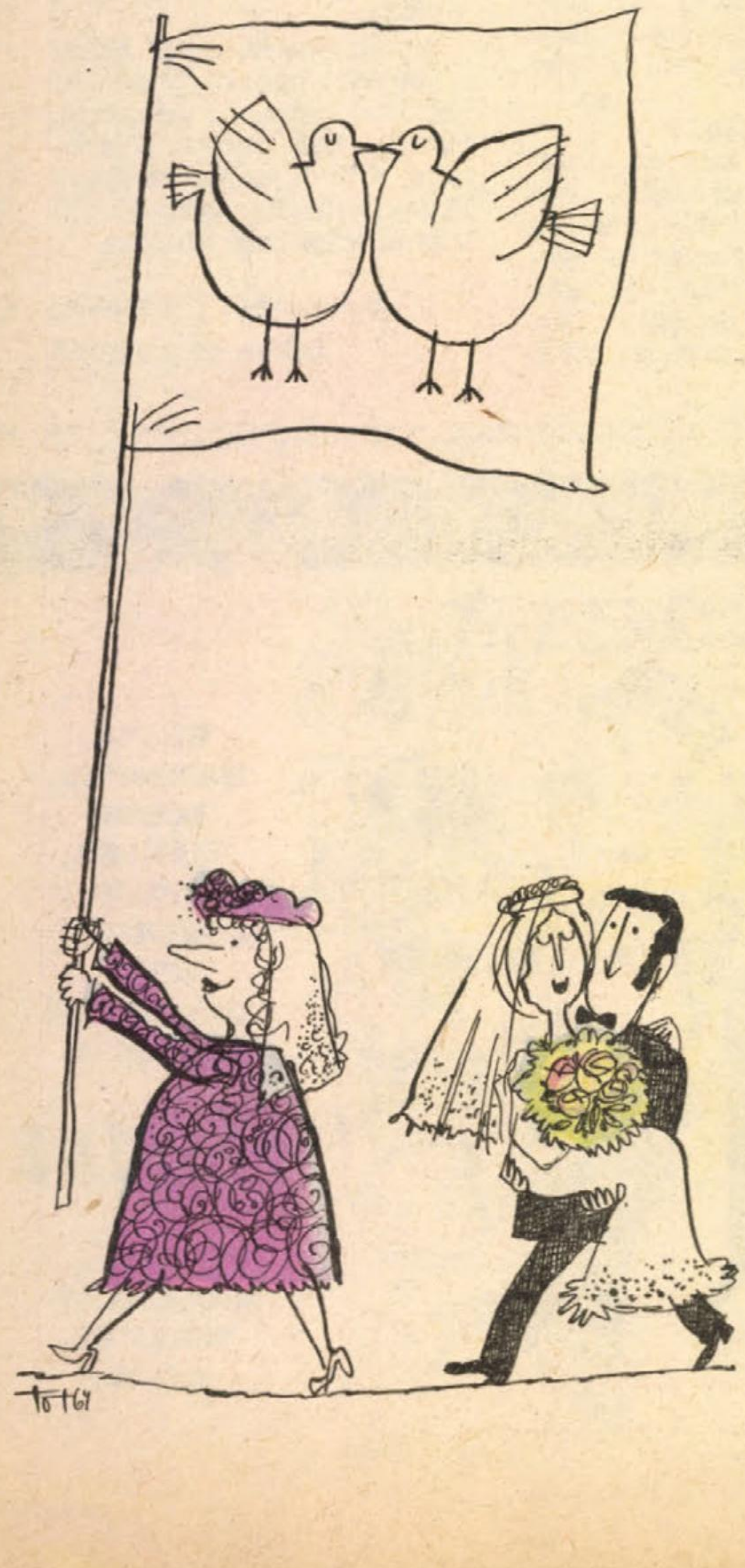

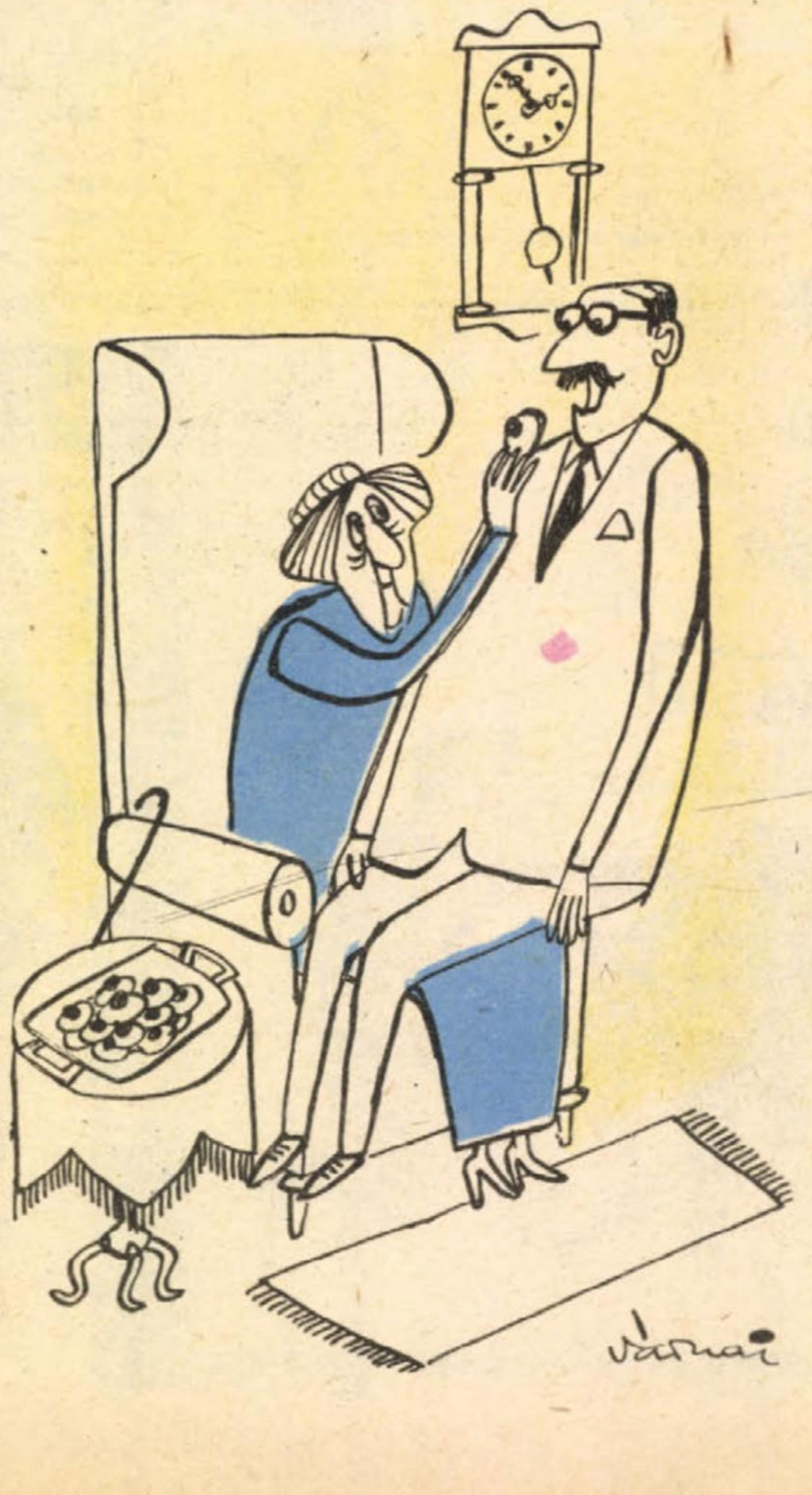

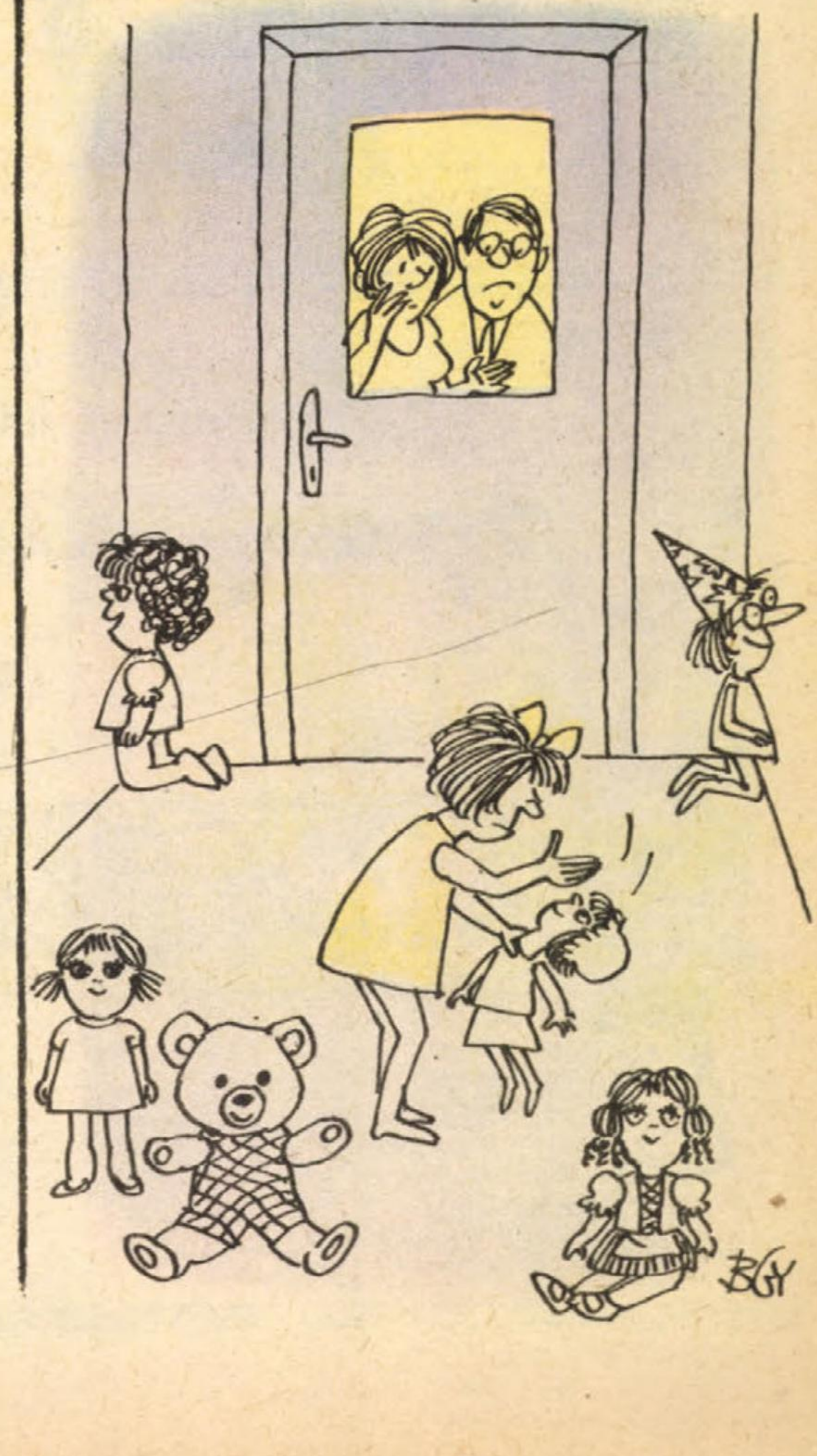

IMPORT HUMOR

ITT A TAVASZ!

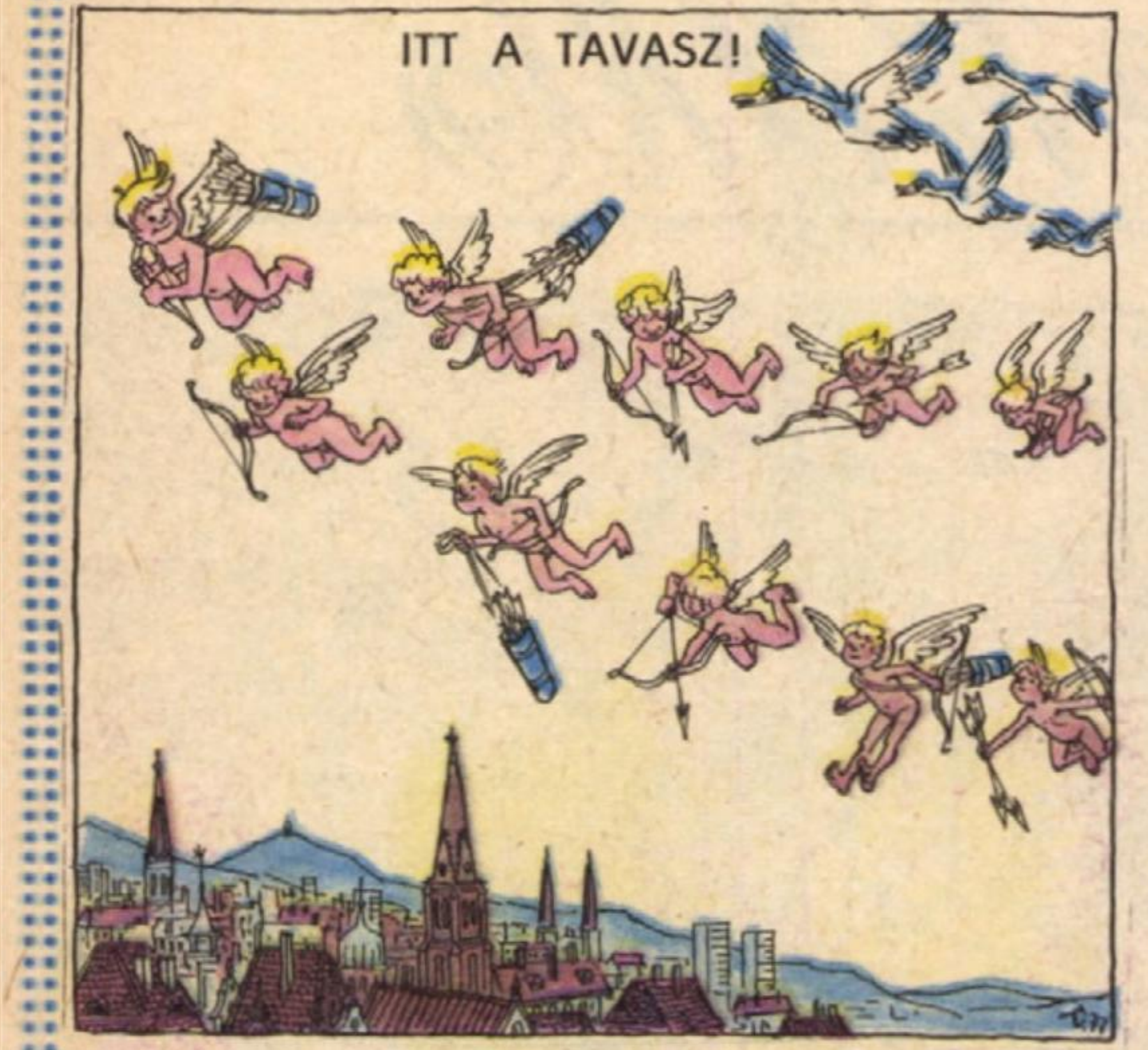

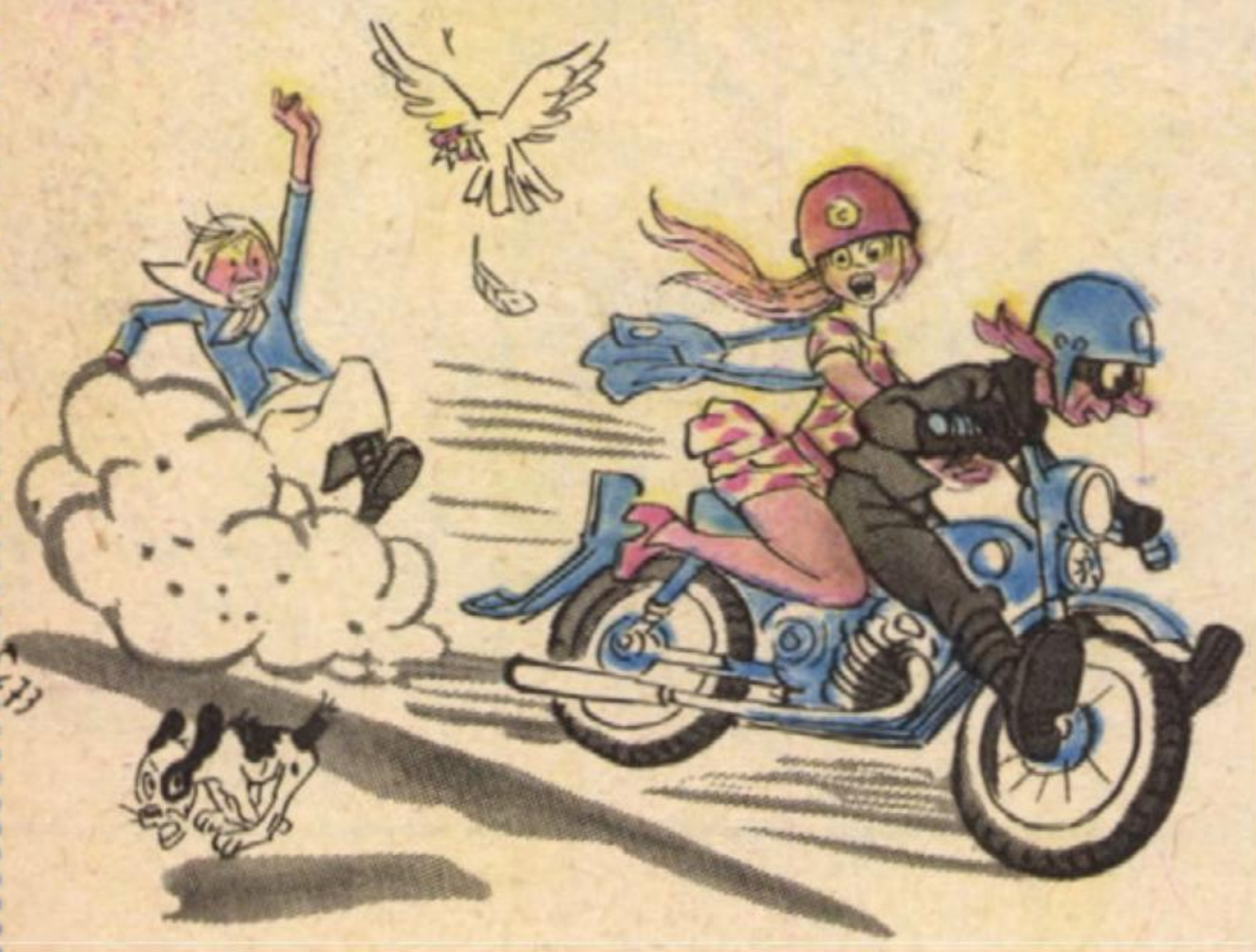

– Vigyázz, Misa! Először ülök motoron!
– Legyél egészen nyugodt, én is!

NEHÉZ A VÁLASZTÁS

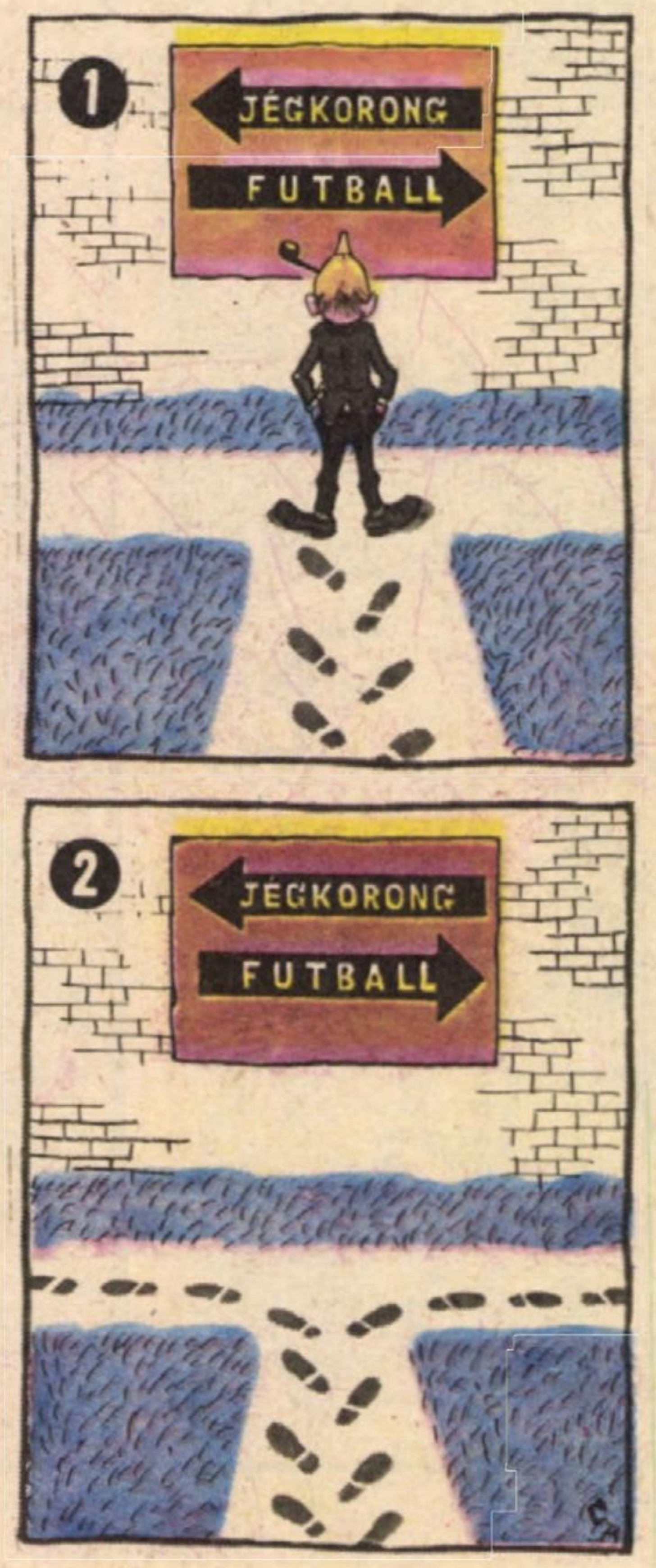

NATURALISTA MŰVÉSZET

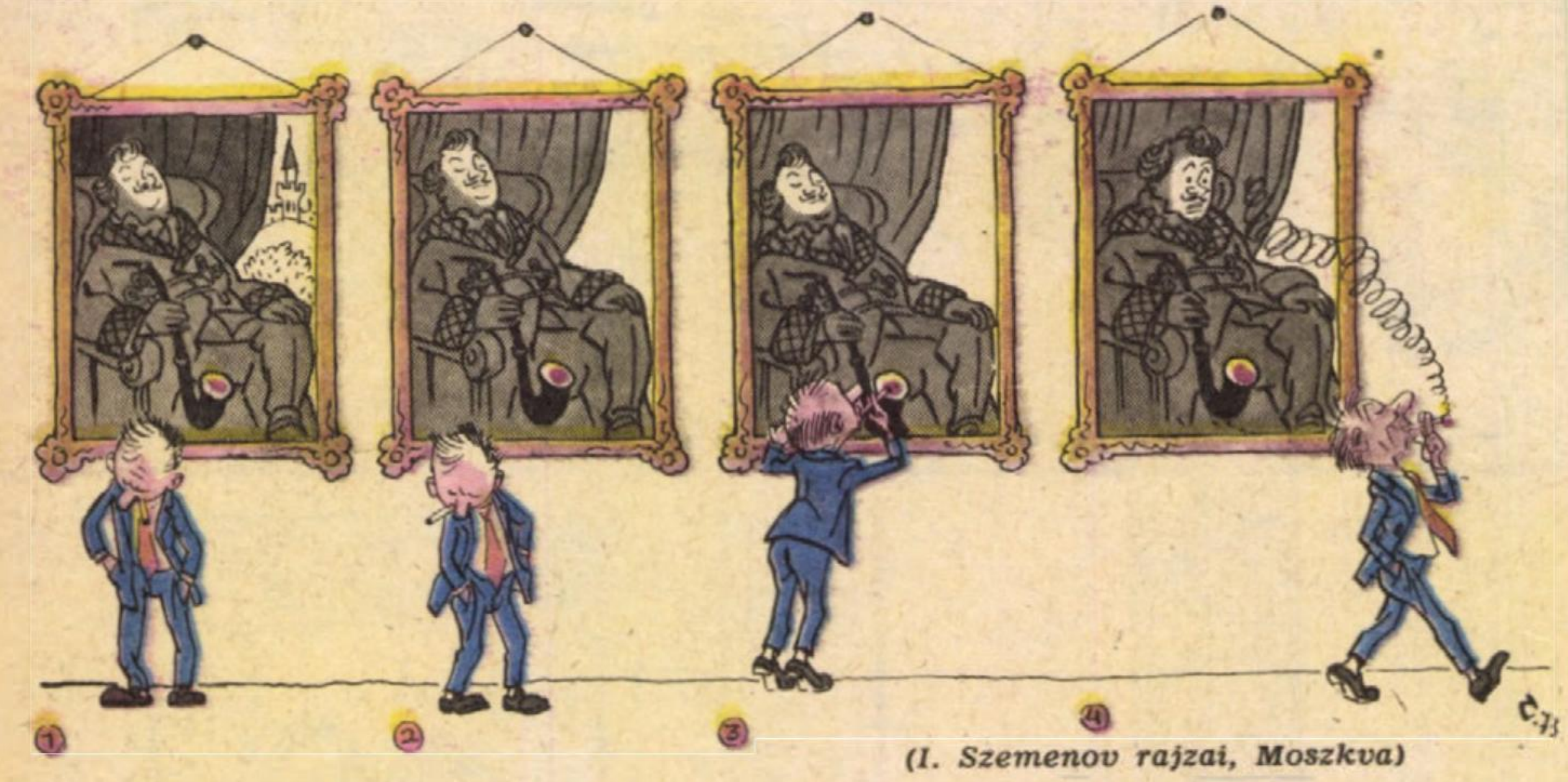

(I. Szemenov rajzai, Moszkva)

JANEZ TRZAN

TELEFONSZTORI

Hat esztendeje múlt, hogy kérvényt adtam be a postaigazgatóságra, szereljenek fel a lakásomon telefonkészüléket, mikor egy nap váratlanul beállítottak a szerelők.

— Trzan elvtárs — mondták —, sem objektív, sem szubjektív nehézségek nem akadályoznak abban, hogy teljesítsük a kérését.

Őszintén meg kell mondanom, hogy először ámulatba ejtett a szerelők nyelvezete, de azután a szívem vadul megdobbant az örömtől. Két óra múlva működött a készülék.

— Még most sem szereltük volna be, de szerencséje volt — mondta a vezetőjük. — A szülőotthon a város másik végébe költözött és maga kapta meg az állomásukat.

Alighogy távoztak, felhívtam valamennyi ismerősömet, barátomat, és boldogan elújságoltam, hogy már van telefonom. Miután az utolsóval is beszéltem, abban a pillanatban, ahogy a villára helyeztem a kagylót vad csengetés hangzott fel.

— Mi van ott?! — üvöltött egy hang a kagylóban. — Fél órája hívom, de folyton ül rajta valaki! Kérem, mondja meg, szült-e már Grizljeva. A férje van a telefonnál.

Három nap és három éjjel magyaráztam, hogy téves kapcsolás, hogy ez magánlakás, hogy a szülőotthon elköltözött, hogy új száma van, hogy én nem vagyok a szülőotthonnak sem a portása, sem a telefonkezelője, hogy... hogy... satöbbi.

A roham a következő napokban sem gyengült. Már az idegösszeomlás határán voltam, a folytonos csengetés, az álmatlan éjszakák csaknem az őrületbe kergettek. Végül arra az elhatározásra jutottam, hogy a hívó felekkel ravaszabbul kell bánnom; inkább azt mondom nekik, hogy a feleségük fiút vagy leányt szült, mintsem elmeséljem az egész históriát, hogyan jutottam a szerencsétlen telefonállomáshoz. Eleinte még megelégedtem egy fiúval vagy egy kislánnyal, később már ikrekkel, hármasikrekkel, négyes-, sőt hatosikrekkel örvendeztettem meg a hívó feleket... Jól szórakoztam az ugratásokon, különösen az ideges emberek reakcióját élveztem a drót másik végén. Amikor az egyiknek azt mondtam, hogy hitvesének hetesikrei születtek — négy fiú és három kislány —, mindnyájan egészségesek és a felesége forrón üdvözli, mély sóhaj hallatszott, aztán valami zuhanásszerű robaj.

A városban óriási zűrzavar támadt. A szülőotthonból elbocsátották a telefonkezelőt meg a portást, és azzal vádolták őket, hogy isznak a szolgálatban. Isten tudja, mivel végződött volna a dolog, ha rá nem unok az ugratásra. Bejelentettem a postaigazgatóságnak, hogy lemondok a telefonomról. A postán sehogy sem értették ezt a lépésemet. „Hat évig várt a készülékre, állandóan morgott miatta, most meg, hogy felszereltük, három hónap után leszerelteti. Ez komolytalan dolog, Trzan elvtárs."

Az én állomásomat Hrast szomszéd kapta meg, aki hét éve várt a telefonra. Három hét múlva szívroham érte a szerencsétlent. Érdeklődéssel várom, ki lesz a következő áldozat.

Szlovénból fordította:
Zahemszky László

TENYÉRNYI ZÖLD HELY

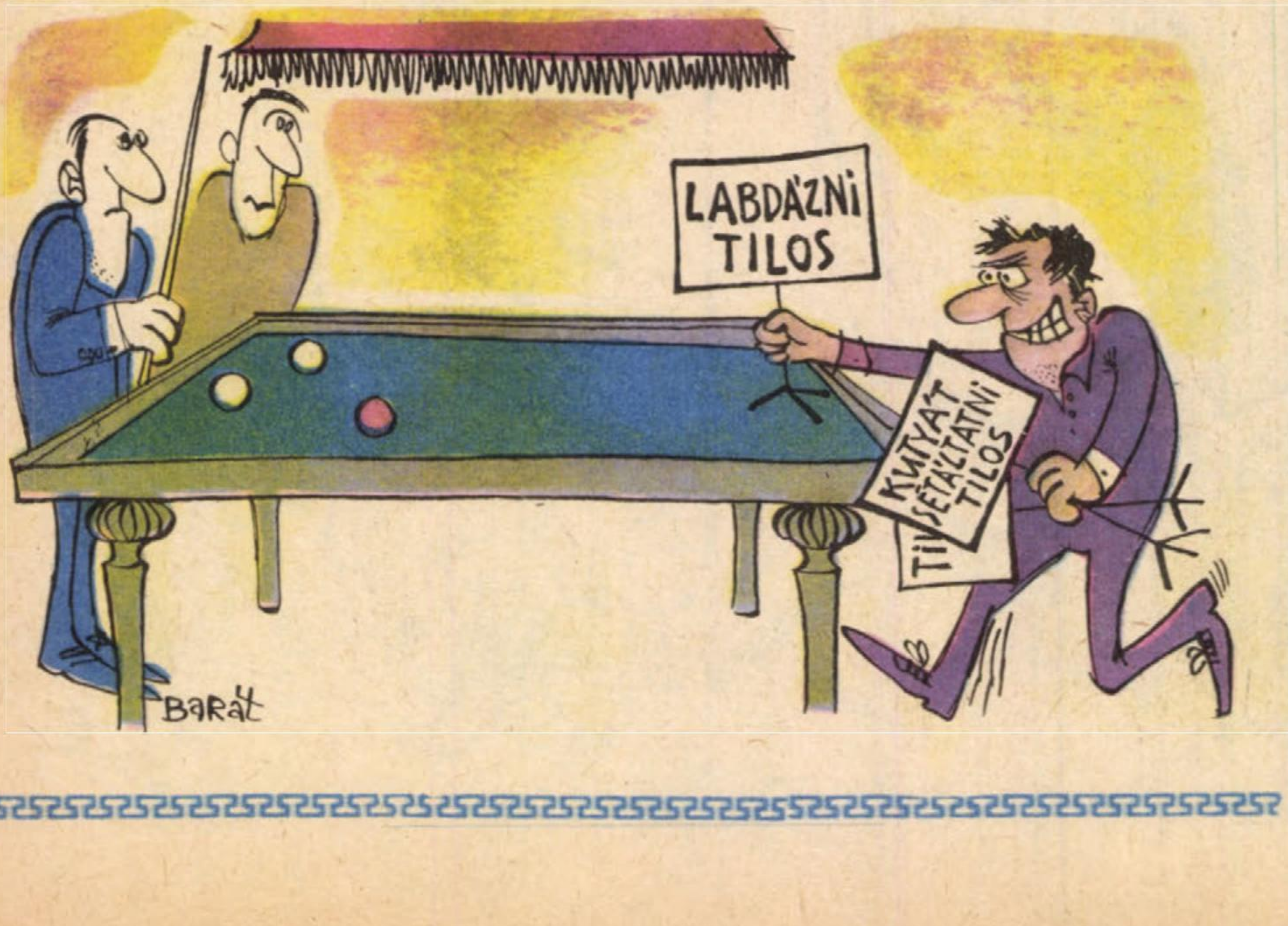

HIRDETÉSEINK

VEVŐSZOLGÁLAT
226-222
Legyen máskor is szerencsénk!
SPORT
JÁTÉK
AJÁNDÉK
BOLT
BÚTOR

BÚTOR,
HANGSZER,
JÁTÉK,
AJÁNDÉK,
SPORTCIKK
BESZERZÉSÉHEZ
SEGÍTSÉGET
NYÚJT A
FÖBUHA
VEVŐSZOLGÁLAT.
TELEFON:
226-222.

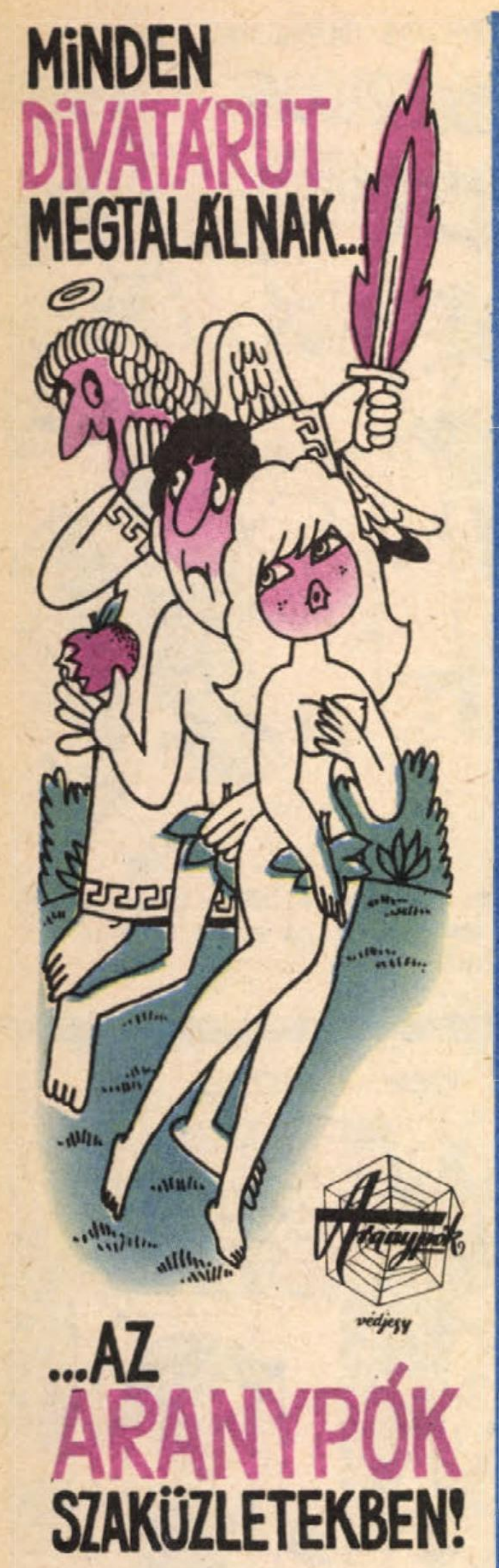
MINDEN
DIVATÁRUT
MEGTALÁLNAK...

védjegy

...AZ
ARANYPÓK
SZAKÜZLETEKBEN!

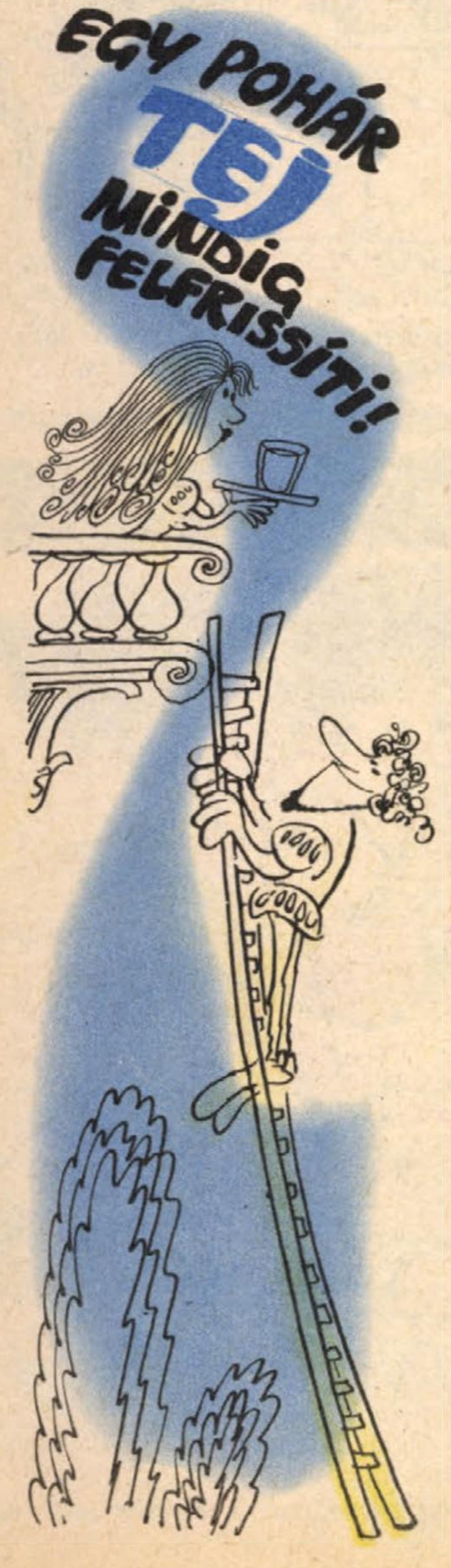
EGY POHÁR
TEJ
MINDIG
FELFRISSÍTI!

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

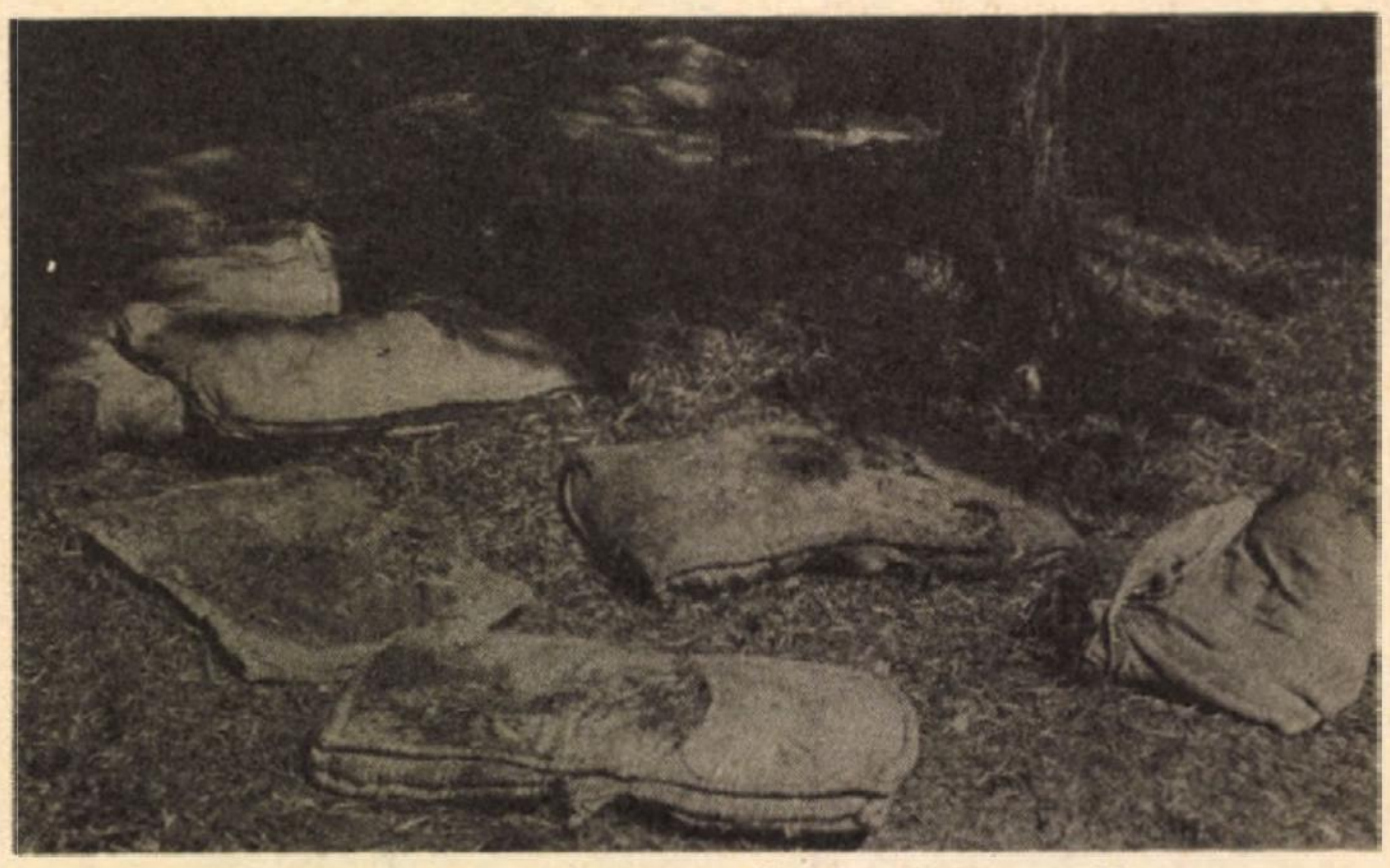

Hát lehet hölgyek, lehet urak, itt az összkomfortos erdő ...

(Csillebércen fotózta Megyeri Tibor)

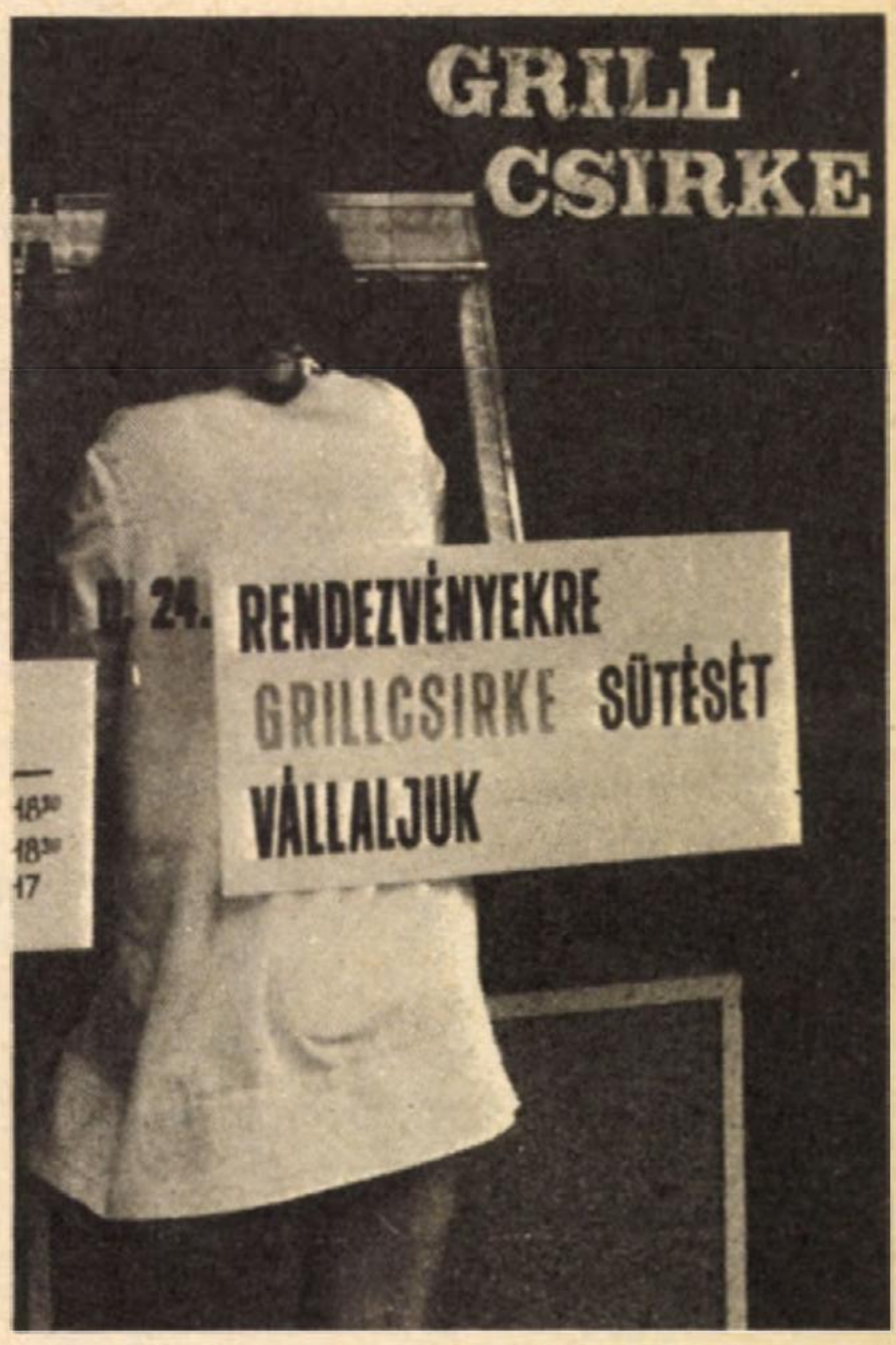

Ugyebár ez nagyon kedves?

(Kaposvárott fotózta Zsoldos Tibor)

A kerékpár felszerelése

29. cikk

1. A kerékpárt fel kell szerelni:

a) megbízható kormánykészülékkel;
b) mindkét kerék fékezésére alkalmas, két egymástól függetlenül működtethető fékkel;
c) legalább 30 m távolságról hallható csengővel; ha az villamos árammal működik fényét legfeljebb 30 m-re vetítheti előre;

Ez aztán a csodacsengő. Még Pirx pilóta sem használt korszerűbbet

(Egy KRESZ-tájékoztatóból ollózta Bereczki László, hajdúdorogi olvasónk

más, csak színpadi helyzetgyakorlat. *„Az igazat mondd, ne csak a valódit"* szól Vojtina ars poeticájában *Arany.*
A valóság varázslata

Igaz, ezt speciel József Attila mondta a Thomas Mann üdvözlése c. versében, de olyan szép, hogy Arany János is bízvást vállalná.

(A Népszavában észlelte Szöllősi István, szombathelyi olvasónk)

LAKÁSKULTÚRA

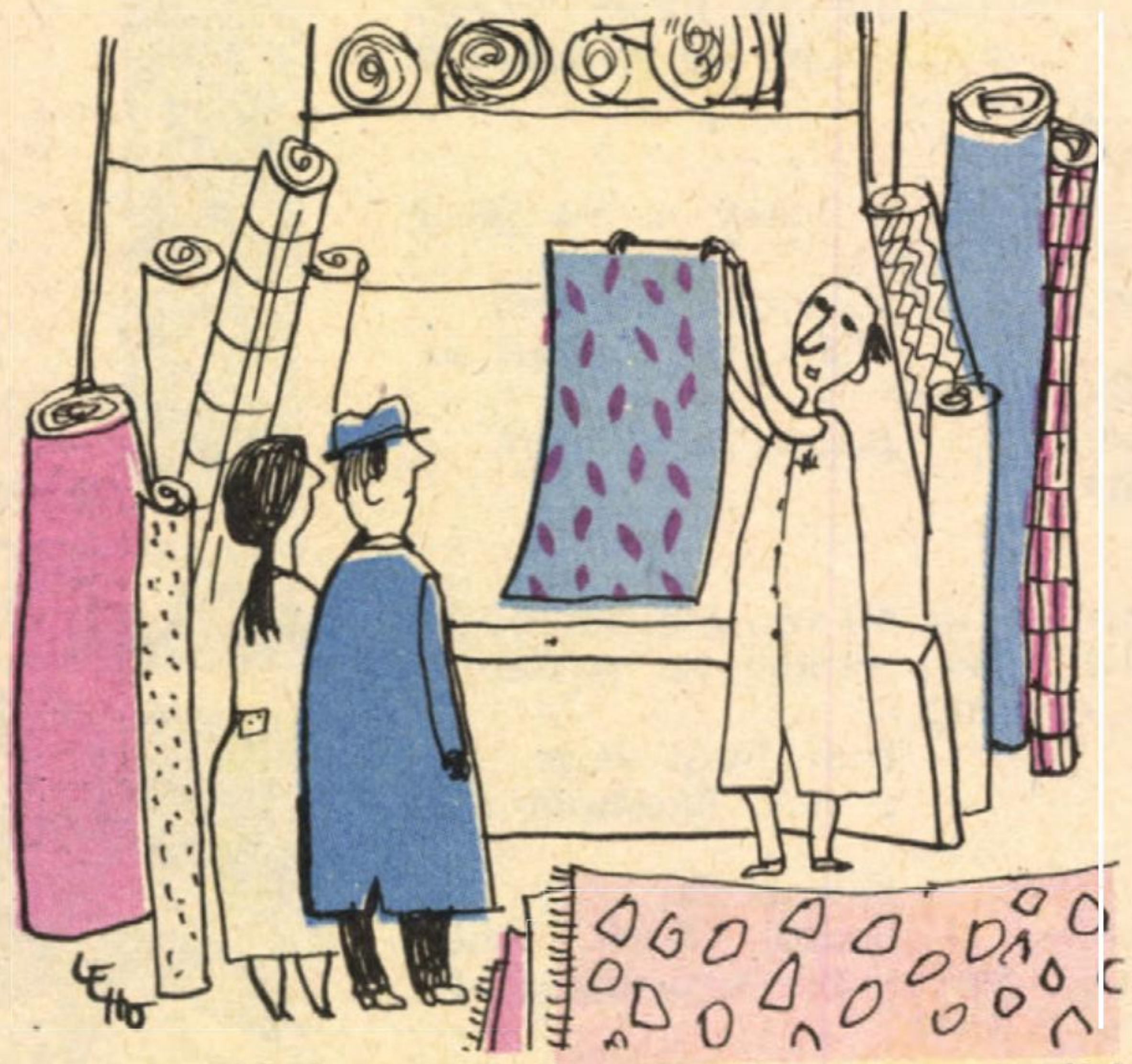

– Modern lakótelepi szobába ezt a faltól-falig szőnyeget ajánlanám ...

GAVALLÉR VENDÉG

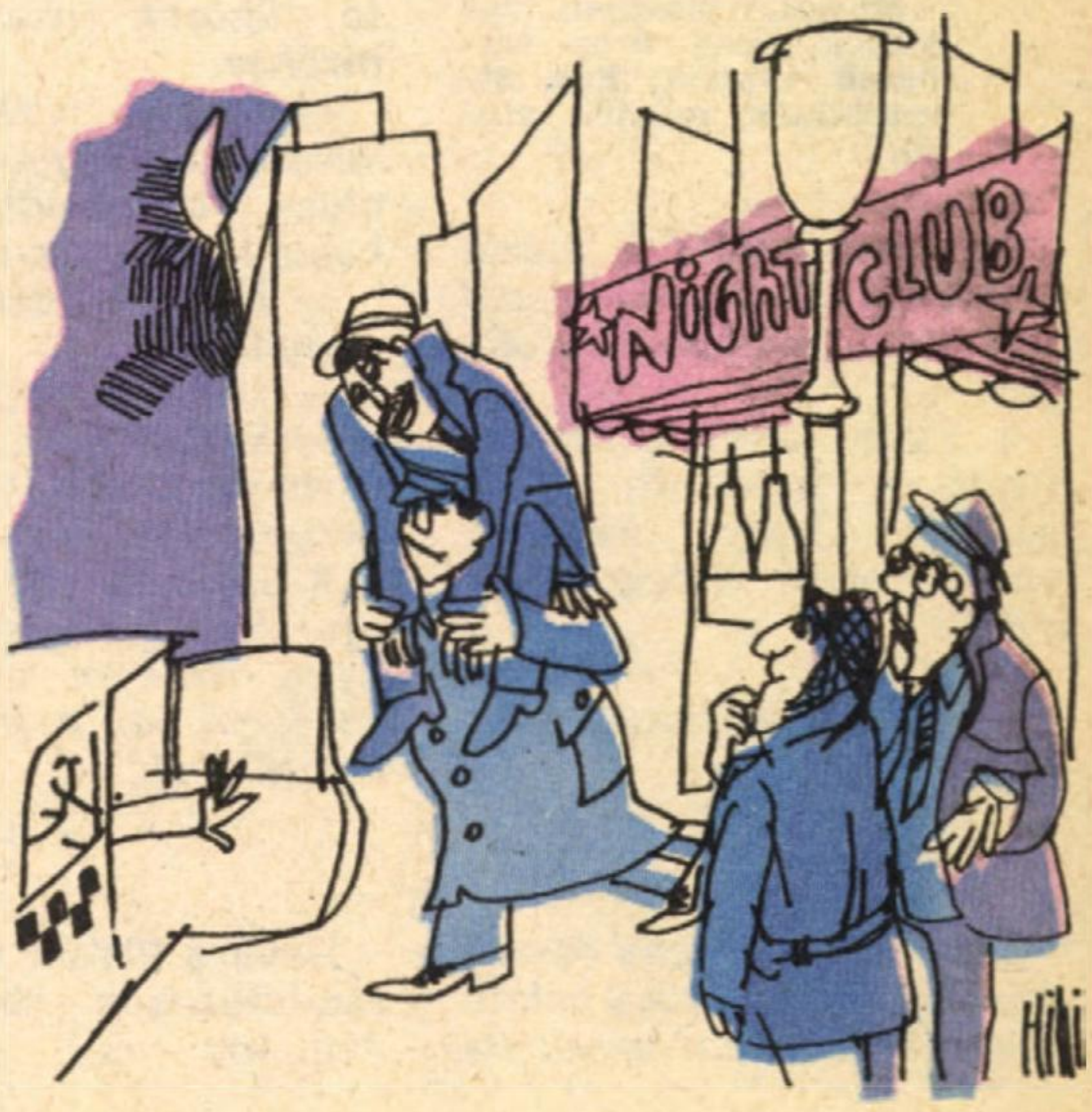

– Mindig borravalót ad a kidobó-embernek ...

LOVAGIASSÁG

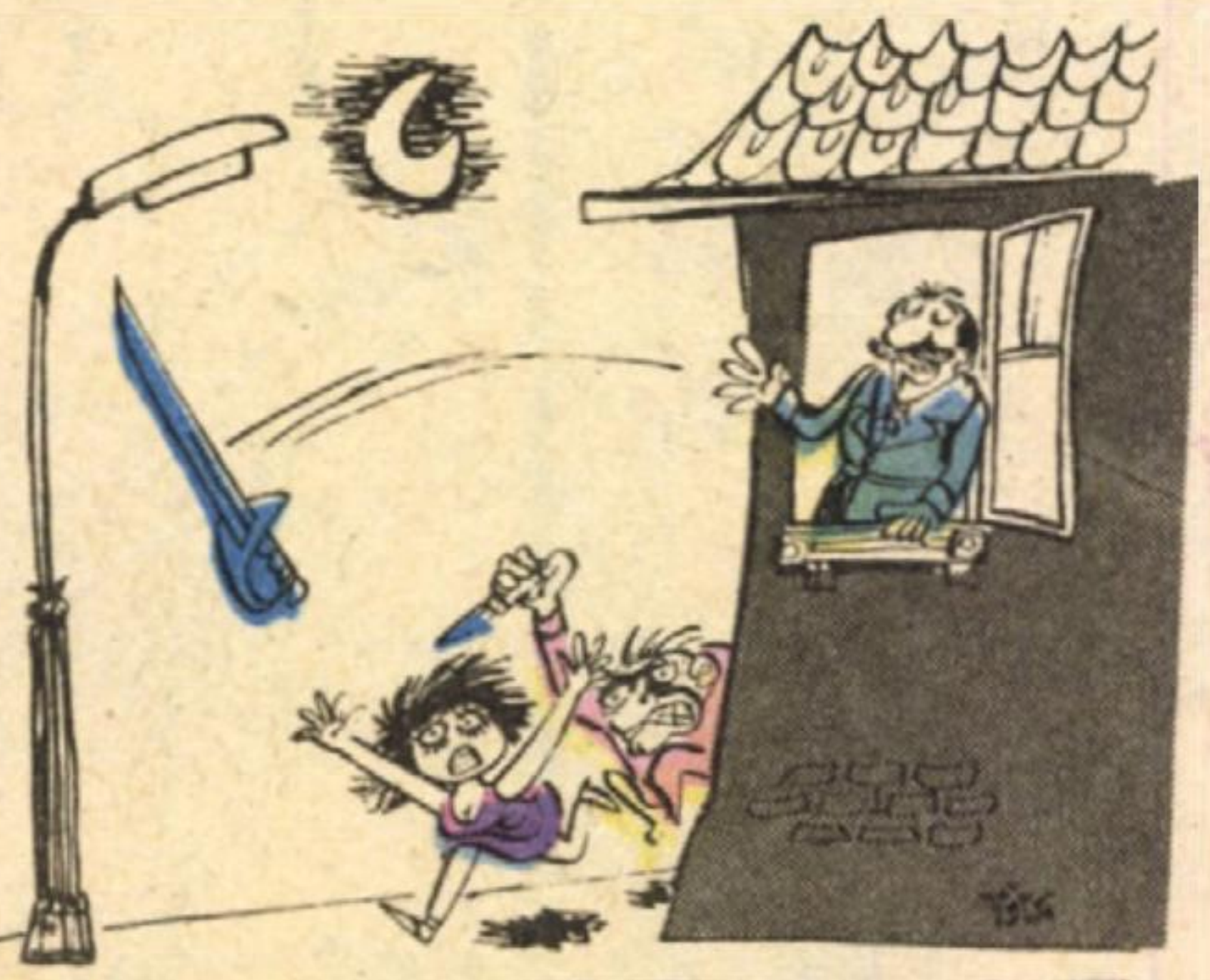

– Védje magát, asszonyom!

MOHÓSÁG

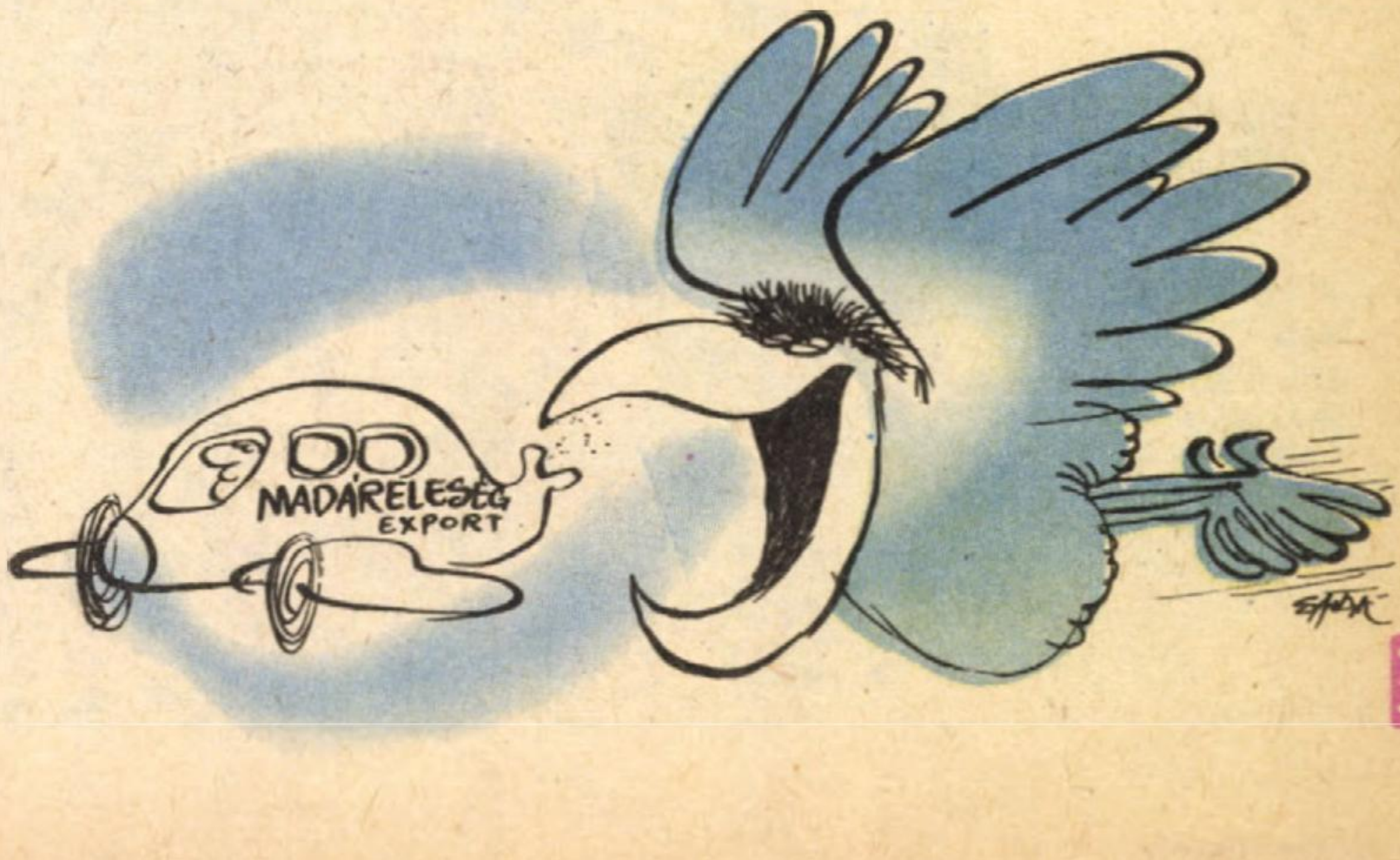

HAT ÉVEN ALULIAKRÓL

Sajdik Ferenc rajzai

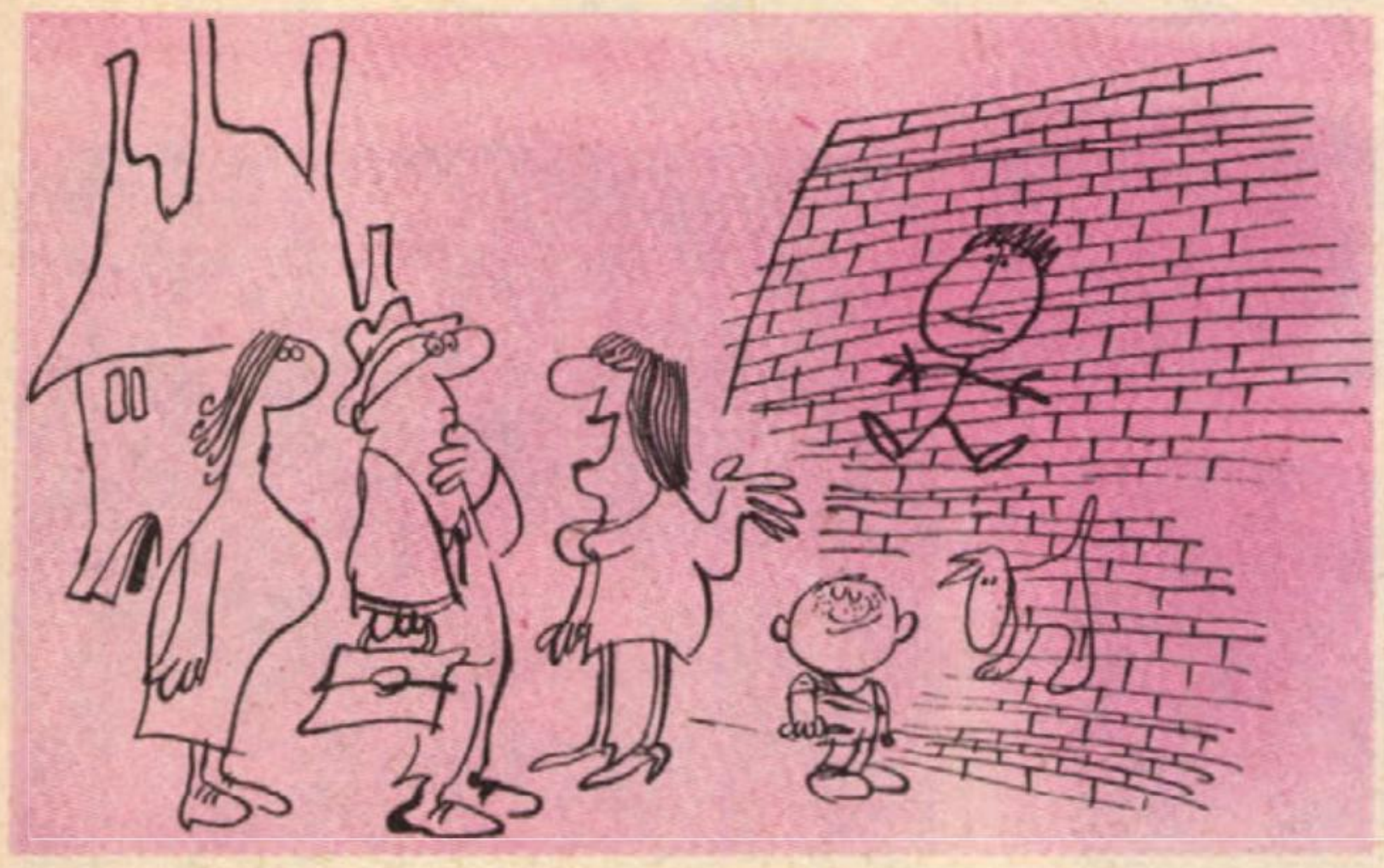

– Olyan tehetséges ez a gyerek, hogy a Szépművészeti Múzeum be fogja kérni a falat...

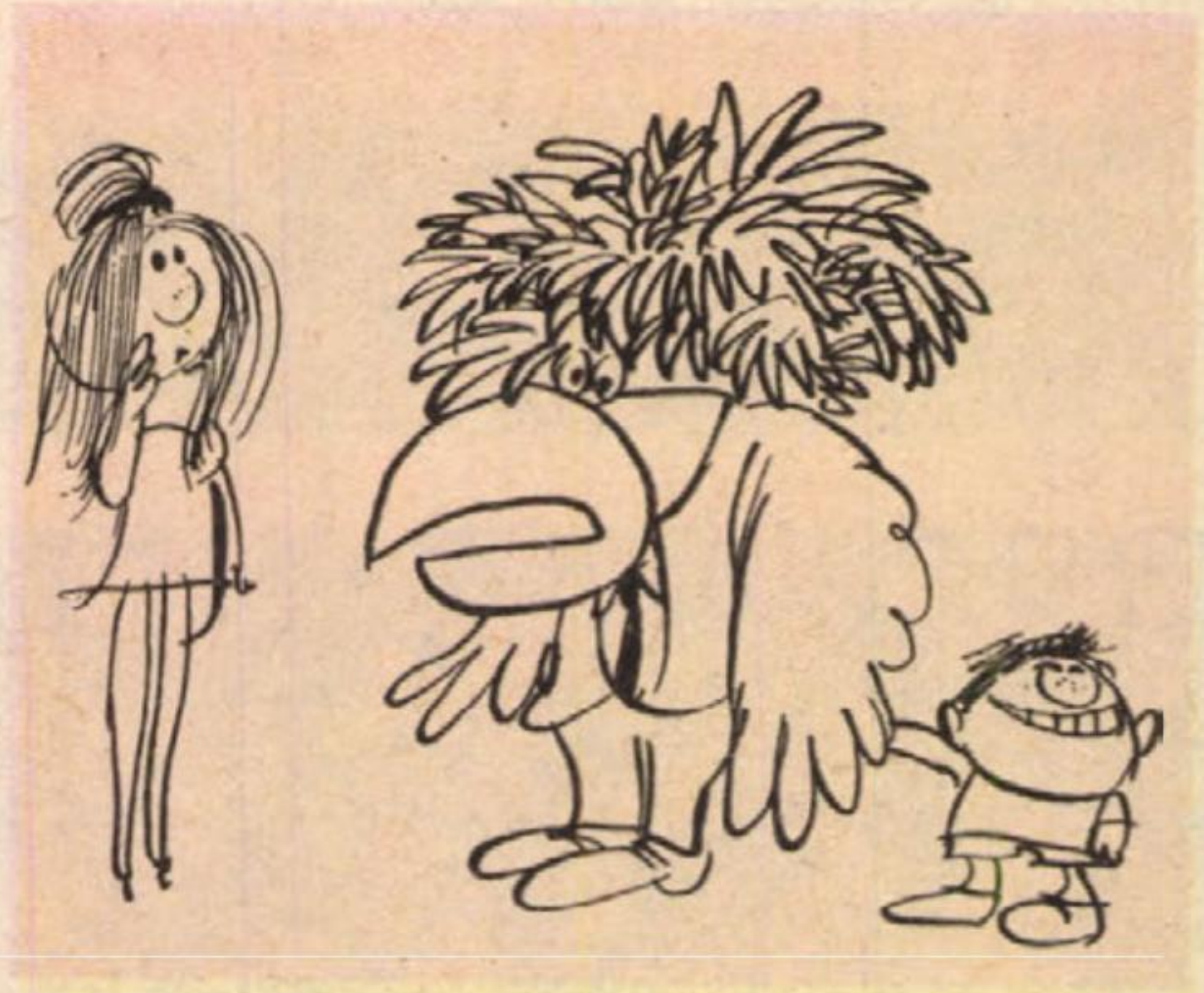

– Erre az a hülye bűvész kihívott a színpadra, a többire nem emlékszem...

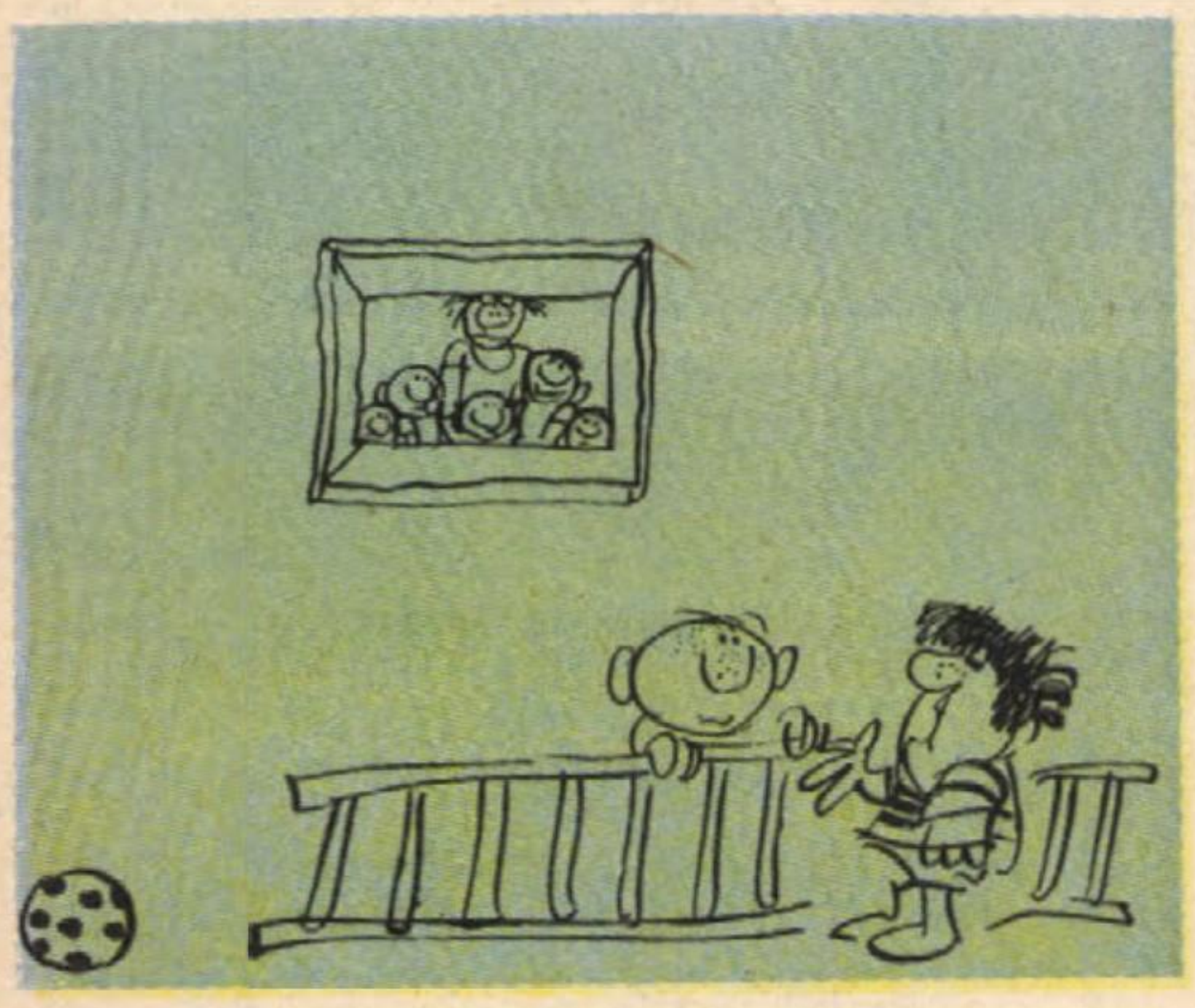

– Majd bolond lesz a farkas öreg nagymamát enni, sokkal jobban szereti a báránshúst!

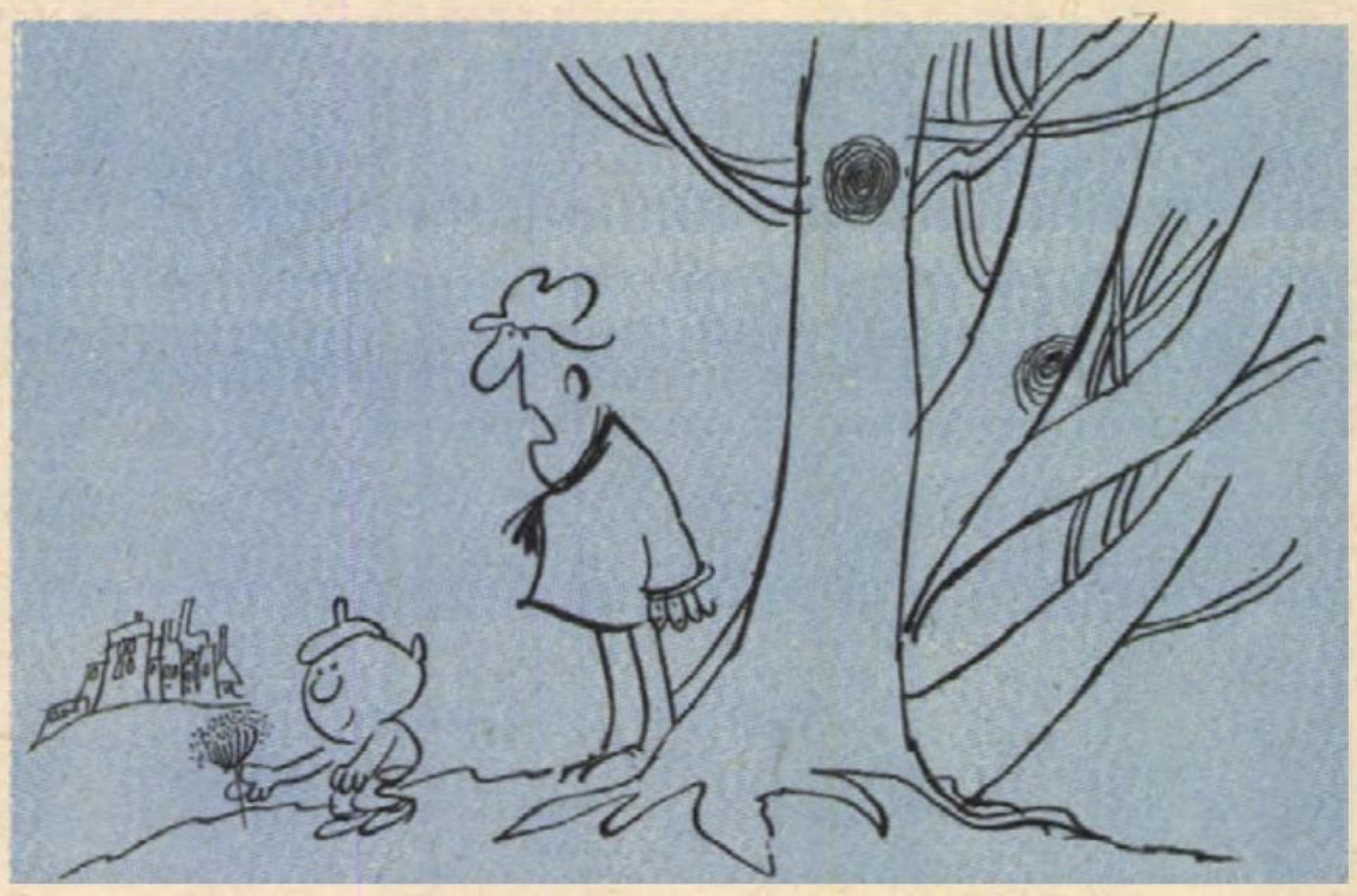

– Most ordíts, kisfiam, benn a városban csak növelnéd a zajszintet!

DIVATOS OLVASMÁNYOK

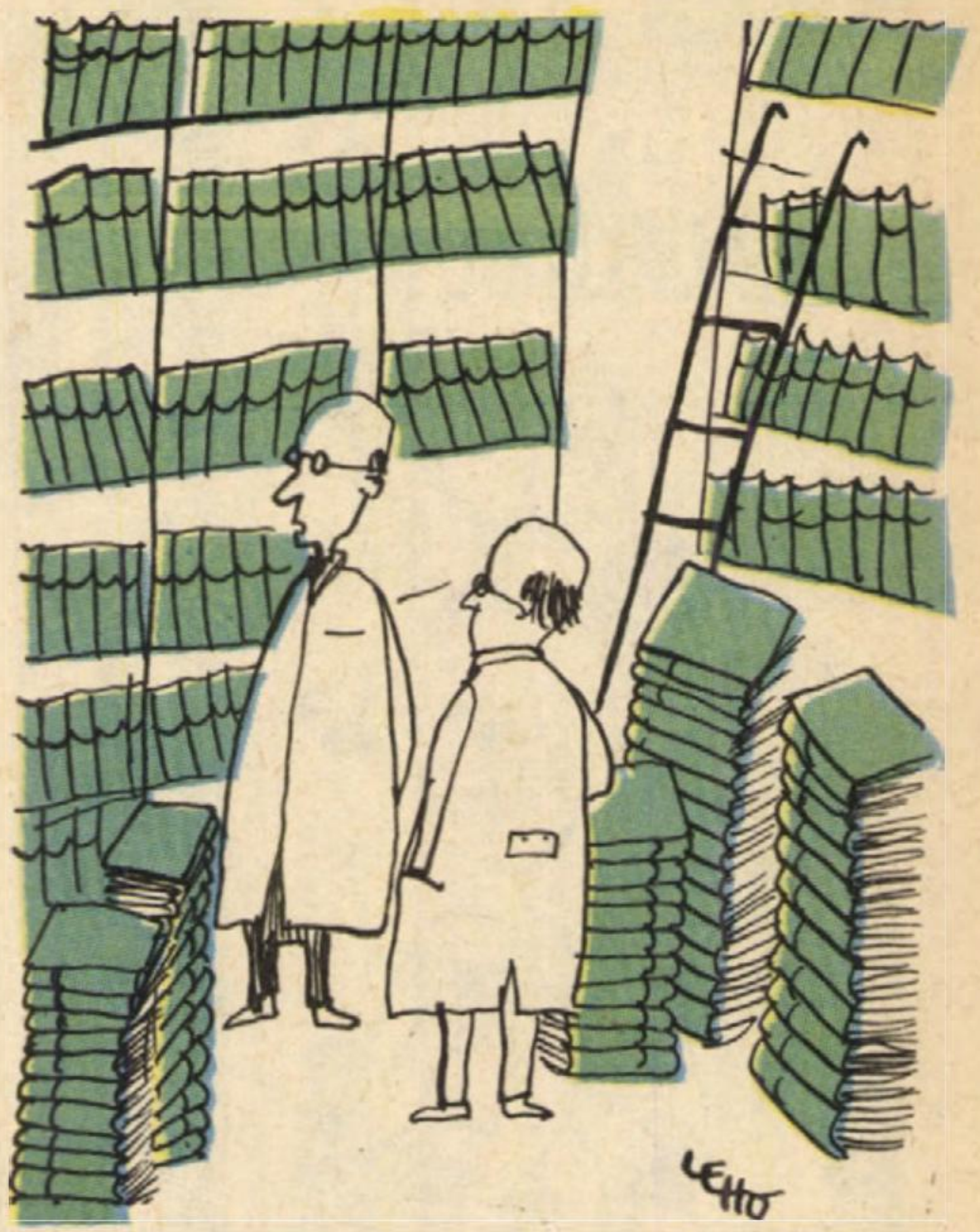

– Ha nem csinálnak ebből a könyvből egy folytatásos tévéjátékot, az egész tétel a nyakunkon marad!

IGÉNYES PÁCIENS

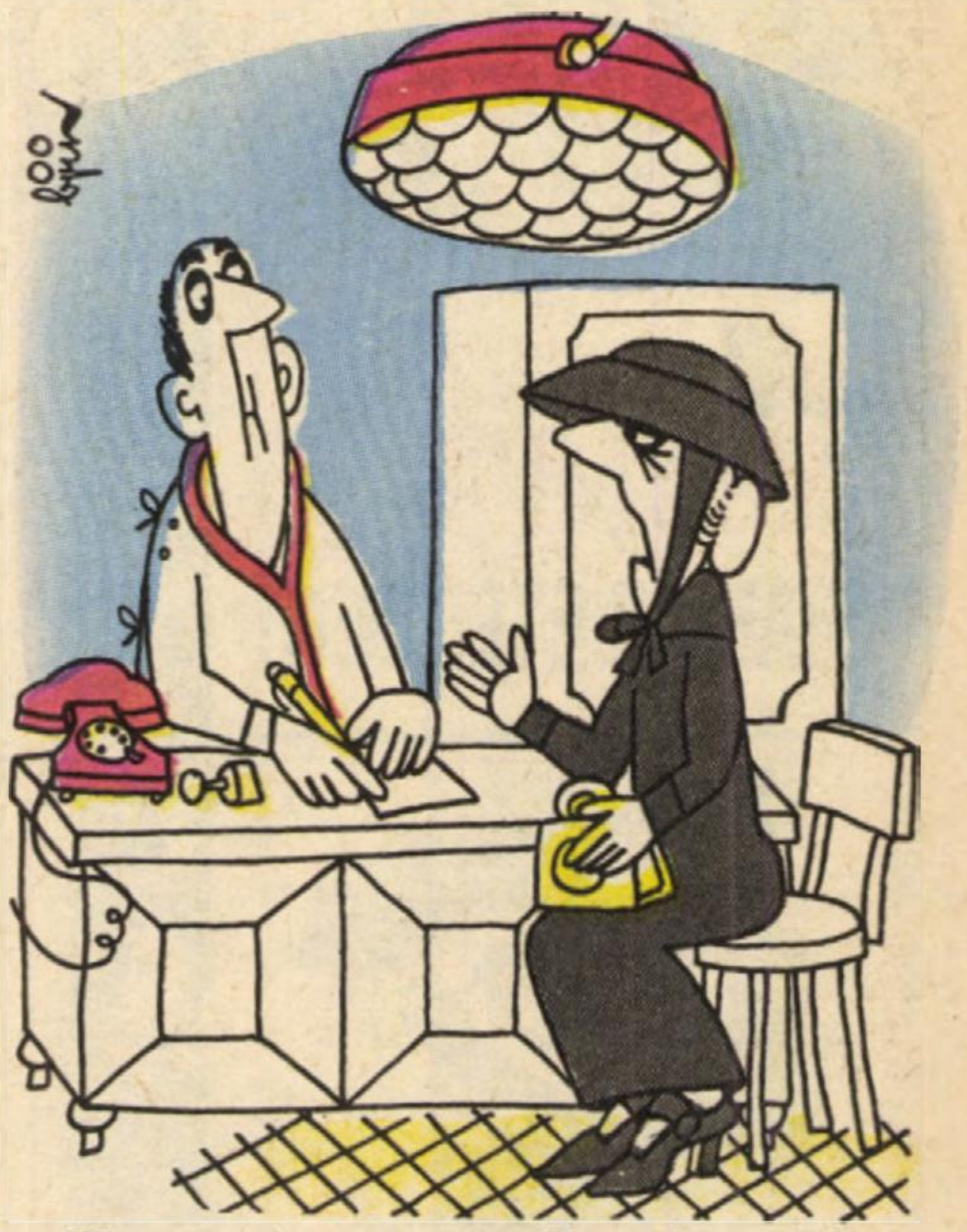

– Olyan gyógyszert tessék nekem felírni, doktor úr, amilyent még nem szedtem...

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy dél-amerikai állam véreskezű diktátoráról esik szó ottani politikai körökben.

— Fiatal korában fittyethányt a halálnak. Most azonban, hogy öregszik, már egyenest retteg a haláltól.

— Miért?

— Túl sok ellensége van a másvilágon.

•

Két szicíliai legény összepofozkodott egy lány miatt. A verekedés után mindkettő dühösen rohan a békebíróhoz.

— Ez a csirkefogó — kezdte az egyik — két olyan pofont adott nekem, hogy három fogam kiesett.

— Na és, te ezt csak úgy hagytad?

— Dehogy hagytam! Én meg három olyan pofonnal viszonoztam, hogy öt foga potyogott ki tőle.

A békebíró felfortyan:

— Ha ti egymás közt ilyen békésen elintéztétek az ügyet, mi a fenét akartok tőlem?

•

Kovács Pistike iskolai kirándulásukon először lát az Alföldön egy műemlékszélmalmot. Azonnal nyilatkozik:

— Ezt nem értem.

— Mit nem értesz?

— Itt jó falusi levegő van, minek ide ventillátor?

•

— S kinek a hibájából váltok?

— Az uram hibájából.

— Miért, mit csinált az urad?

— Beadta a válópert.

•

— Mi van a diákfiaddal? Még mindig az egyetemre jár?

— Igen. Most végez.

— S már hányadik éve diák?

— Kilencedik.

— Bravó, kérlek, akkor jövőre már nyugdíjjogosult lesz!

KIÁRUSÍTÁS LESZ

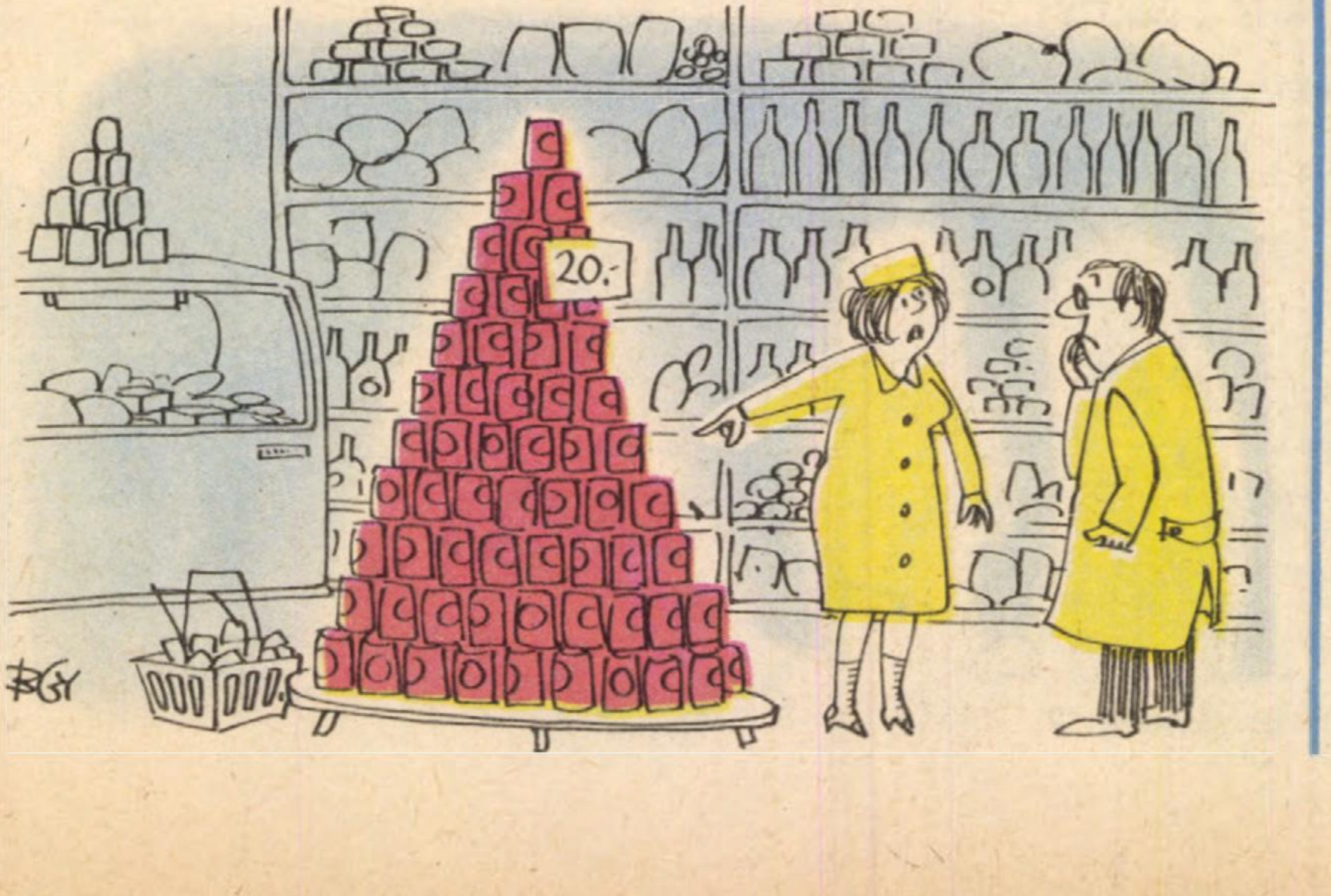

– Főnök, két nap múlva lejár a szavatossági ideje.

Fekete humor

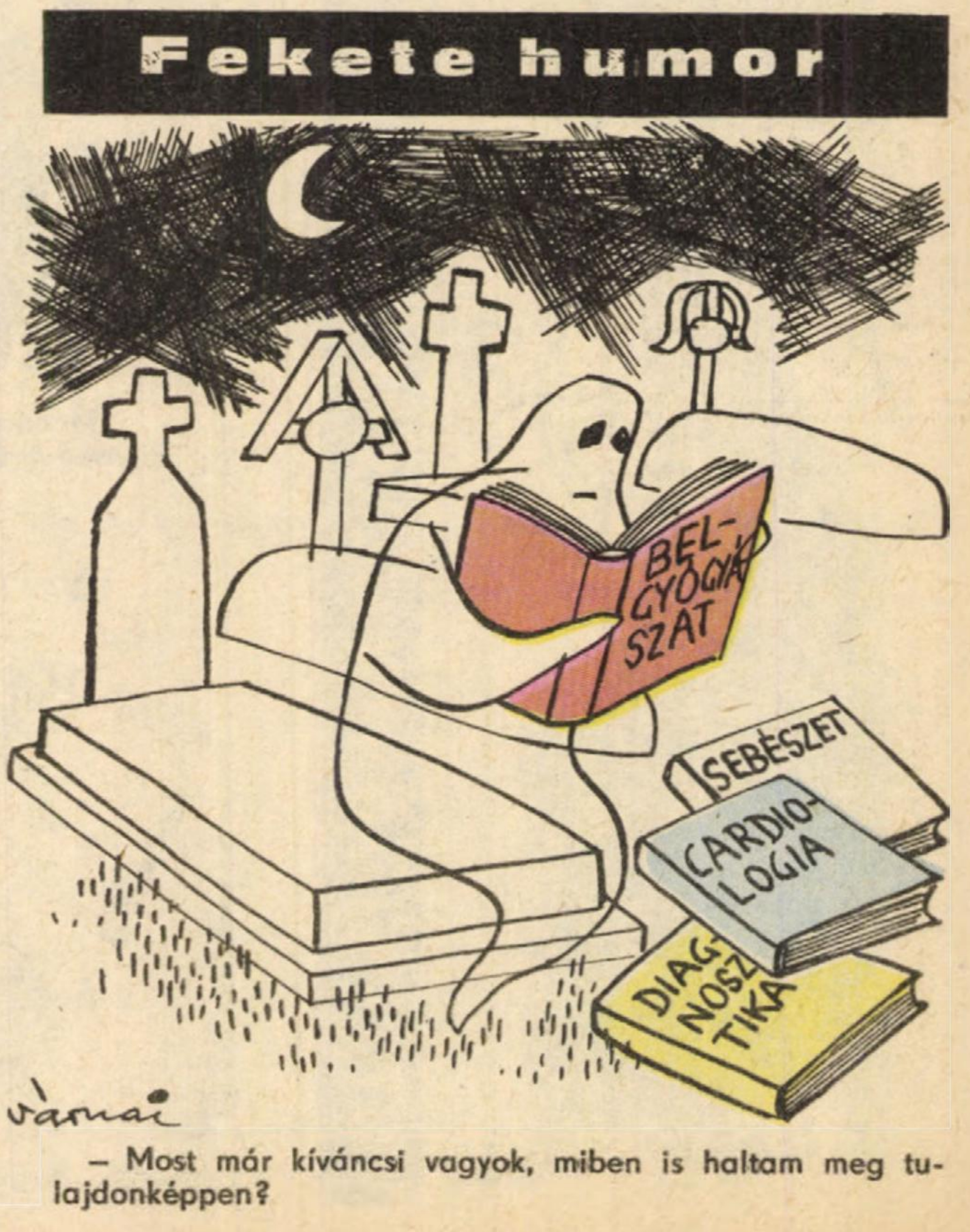

– Most már kíváncsi vagyok, miben is haltam meg tulajdonképpen?

EGÉSZEN FIATAL HÁZASPÁR

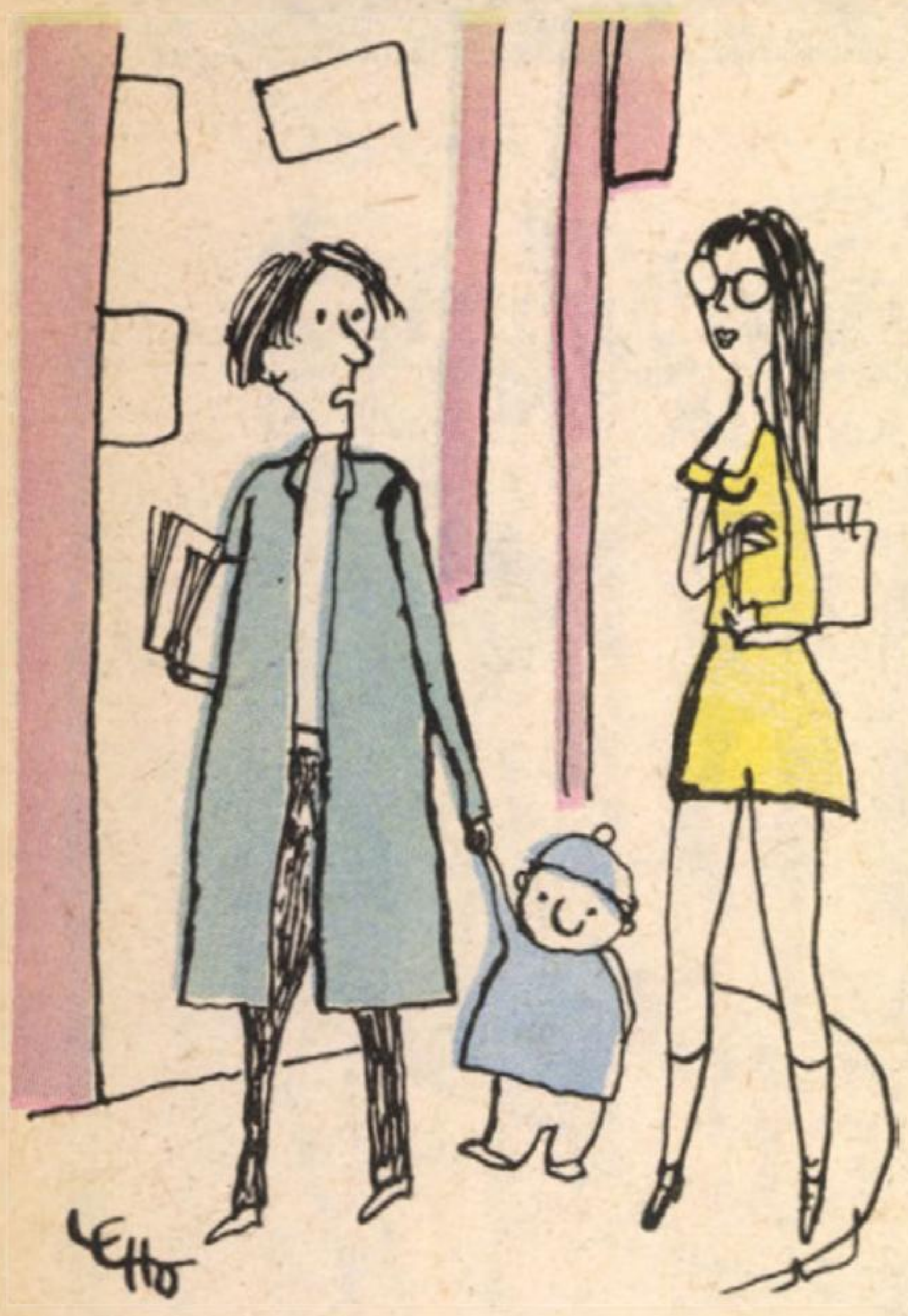

– Holnap te hozod el a gyereket az óvodából, mert én különtornára megyek!

RÉBUSZ

255. rejtvényünk megfejtése:

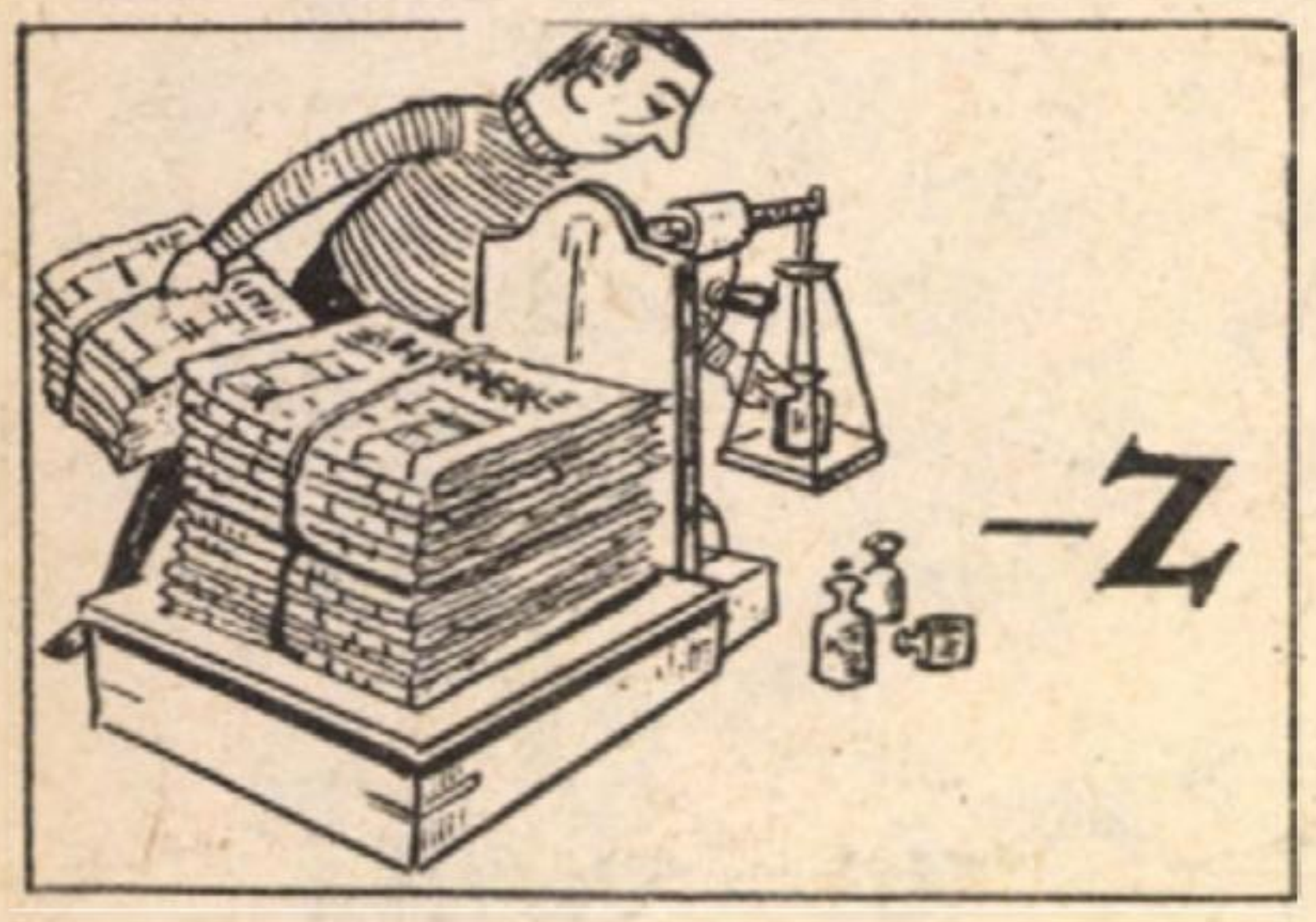

Másállapot

A 100 forintos díjak nyertesei:

Kovács Zoltánné, 8409 Úrkút, Temető u. 1.

Tóth Istvánné, 2400 Dunaújváros, Dózsa Gy. u. 28.

Mádi Gyuláné, 1041 Budapest, István tér 24.

256. REJTVÉNYÜNK

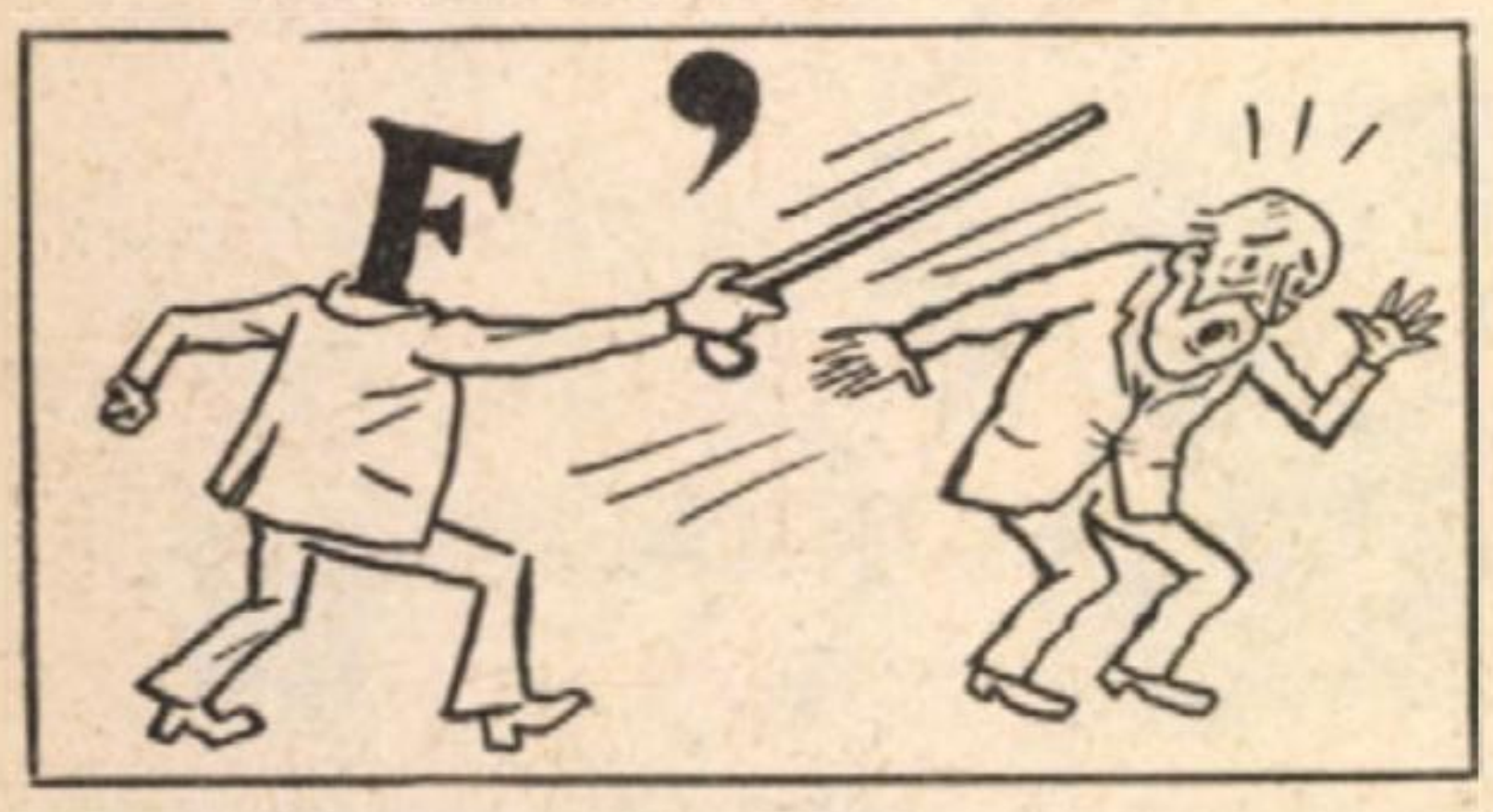

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon — legkésőbb április 23-ig — erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-16 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

RÉGI PESTI INNEN-ONNAN

GYALOGOSVÉDELEM — 1912-BEN

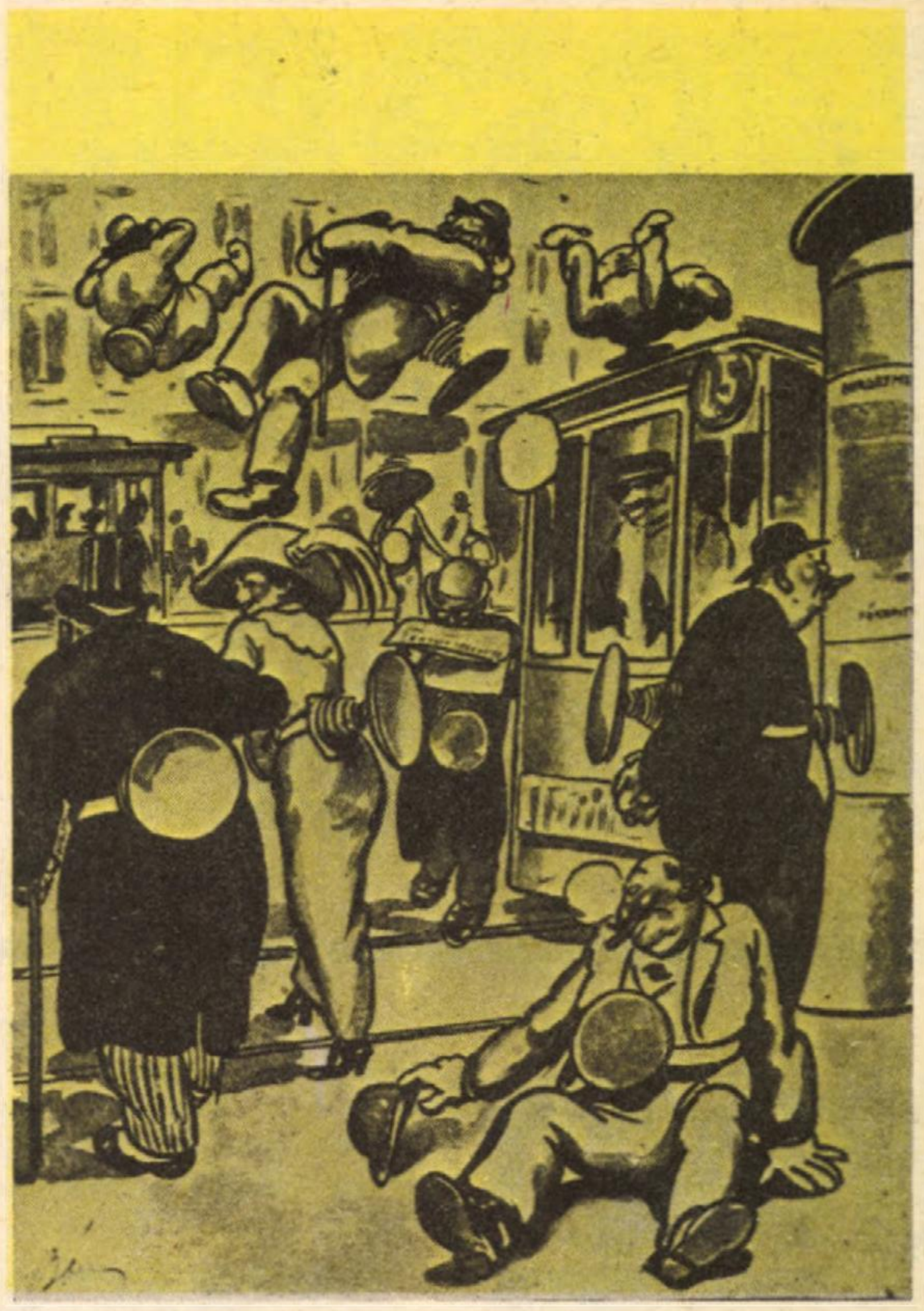

Hatvan évvel ezelőtt a fővárosi közlekedés élenjáró szörnyetege, a gyalogjárók életének leghevesebben támadott veszélyeztetője — „a vadul száguldó villamos” volt. Nem végeztem összehasonlító baleset-statisztikai vizsgálatokat, de személyes emlékeimből tudom, hogy az akkortájt közlekedő sárga és barna villamoskocsik a mai modern közúti villamosokhoz képest bánatos lassúsággal döcögtek, s ha eléjük-alájuk került egy-egy járókelő, annak nagyon ritkán volt a villamosvezető az oka. Kodifikált közlekedés rendészet aligha lehetett még azidőben, a közlekedési rendőr, a közlekedési jelzőlámparendszer, a „zebra” vagy bármilyen más védett gyalogos-átkelőhely — mind jóval későbbi évek szülötte. Viszont akkor is akadt szórakozott vagy könnyelmű ember, aki újságjába mélyedve döcögött át a síneken, az úttestet széltében-hosszában keresztezték a gyalogosok, s bár a villamosvezető kegyetlenül verte a csengő gombját, legtöbben rá sem hederítettek. Hogy el ne felejtsem: a közlekedés rendje ellen vétők bírságolásának helyes módszere is jóval későbbi keletű...

Készült a villamosok elejére egész sor különböző mentőszerkezet. Olyan, amelyik félredobja vagy olyan, amelyik tolja maga előtt az elütött áldozatot és így megakadályozza, hogy a kerekek alá kerüljön, Egyik megoldás sem volt hibátlan, gyakorlatban egyik sem vált be tökéletesen. „Az emberevő villamos” réme tovább kísértett...

Bér Dezsőnek, a kitűnő karikatúristának támadt az az ötlete, hogy a vasúti kocsik ütközőinek „emberreszabott” változatával kísérelje meg a mind égetőbb probléma megoldását. A *Borsszem Jankó*ban, 1912 nyarán közölt rajza ennek a találmánynak megvalósítását mutatja be. Tény, hogy ez sem éppen megnyugtató: de legalább mulatságos.

BÉKÉS ISTVÁN

DRÓT

Henry Rachatin, 42 éves francia állampolgár, 25 méteres magasságban, egy kényelmetlen drótkötélen tölti a nyarat. Április 2-án kezdte meg keserves mutatványát St. Etienne főtere fölött, és szeptember 29-ig le sem óhajt szállni.

– A drótkötélen csak ülni, térdelni és állni lehet. Ami az alvást illeti, csak afféle „tudatos álomról” lehet szó, amelynél a reflexeim ébren maradnak és figyelmeztetnek, ha baj van az egyensúllyal.

Ures óráit nyilván szakadatlan fohászkodással tölti. Hogy szélvihar ne támadjon...

FÉLÉNK BEOSZTOTT

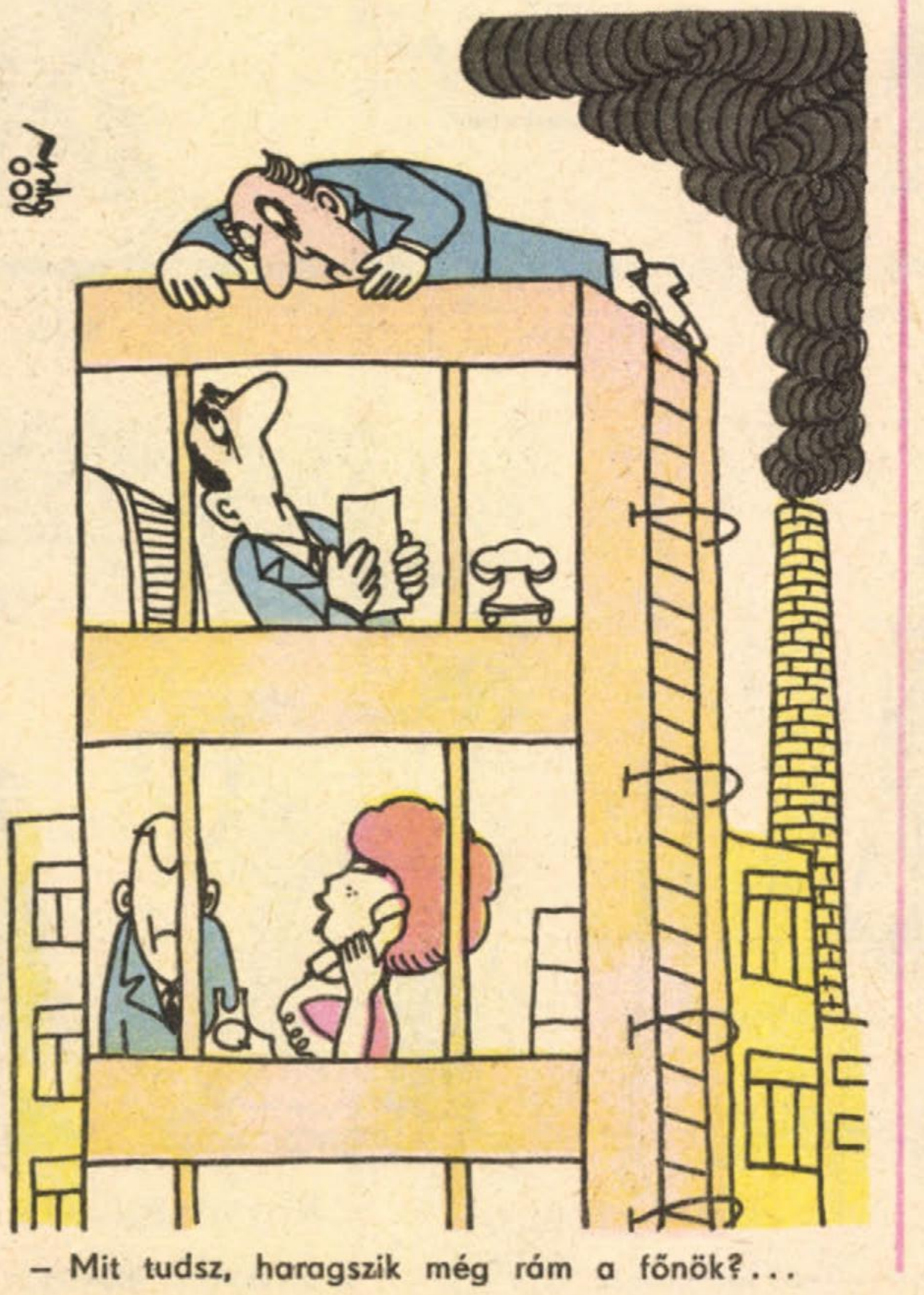

– Mit tudsz, haragszik még rám a főnök?...

VÁROSLAKÓK

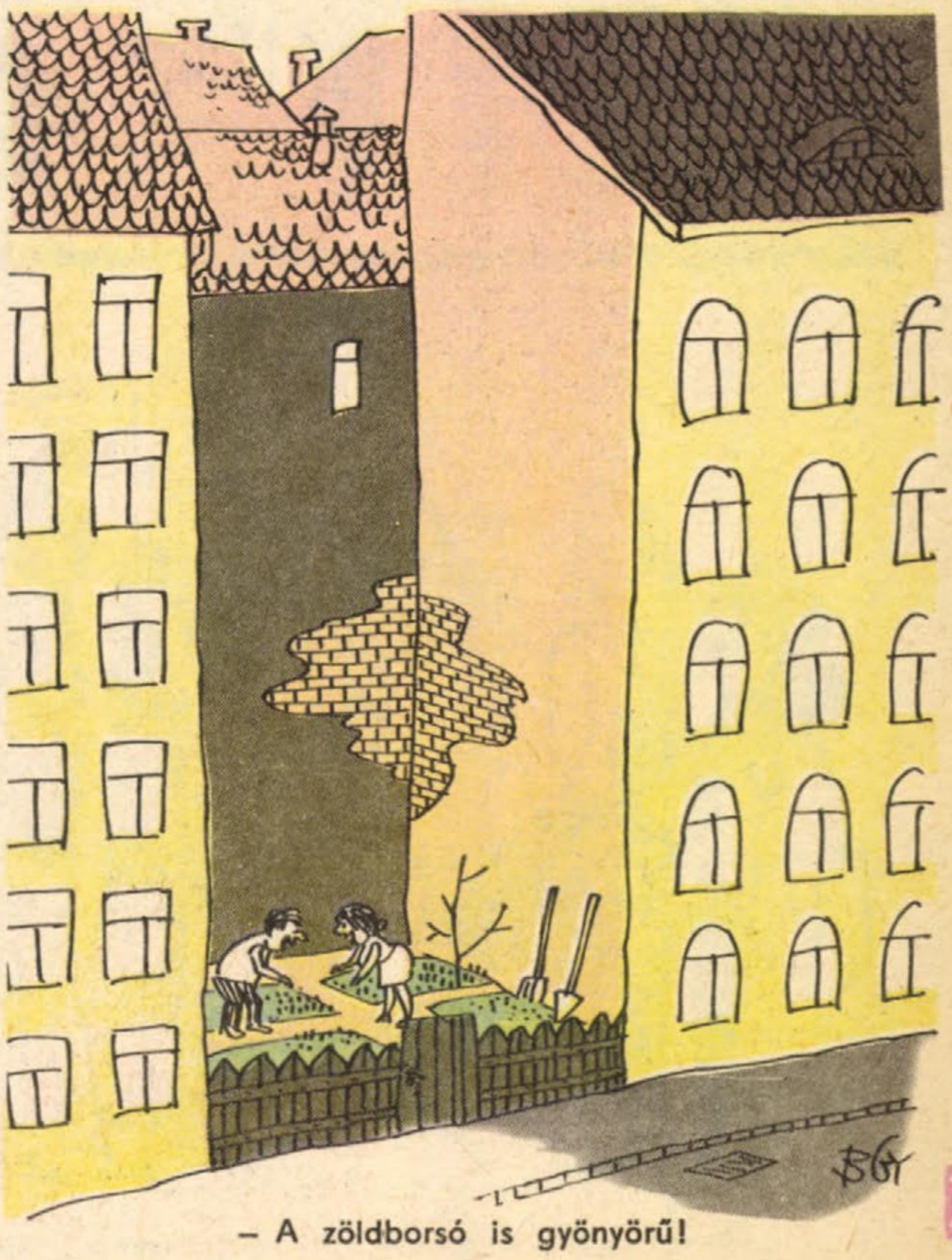

– A zöldborsó is gyönyörű!

NEMZETI PARK

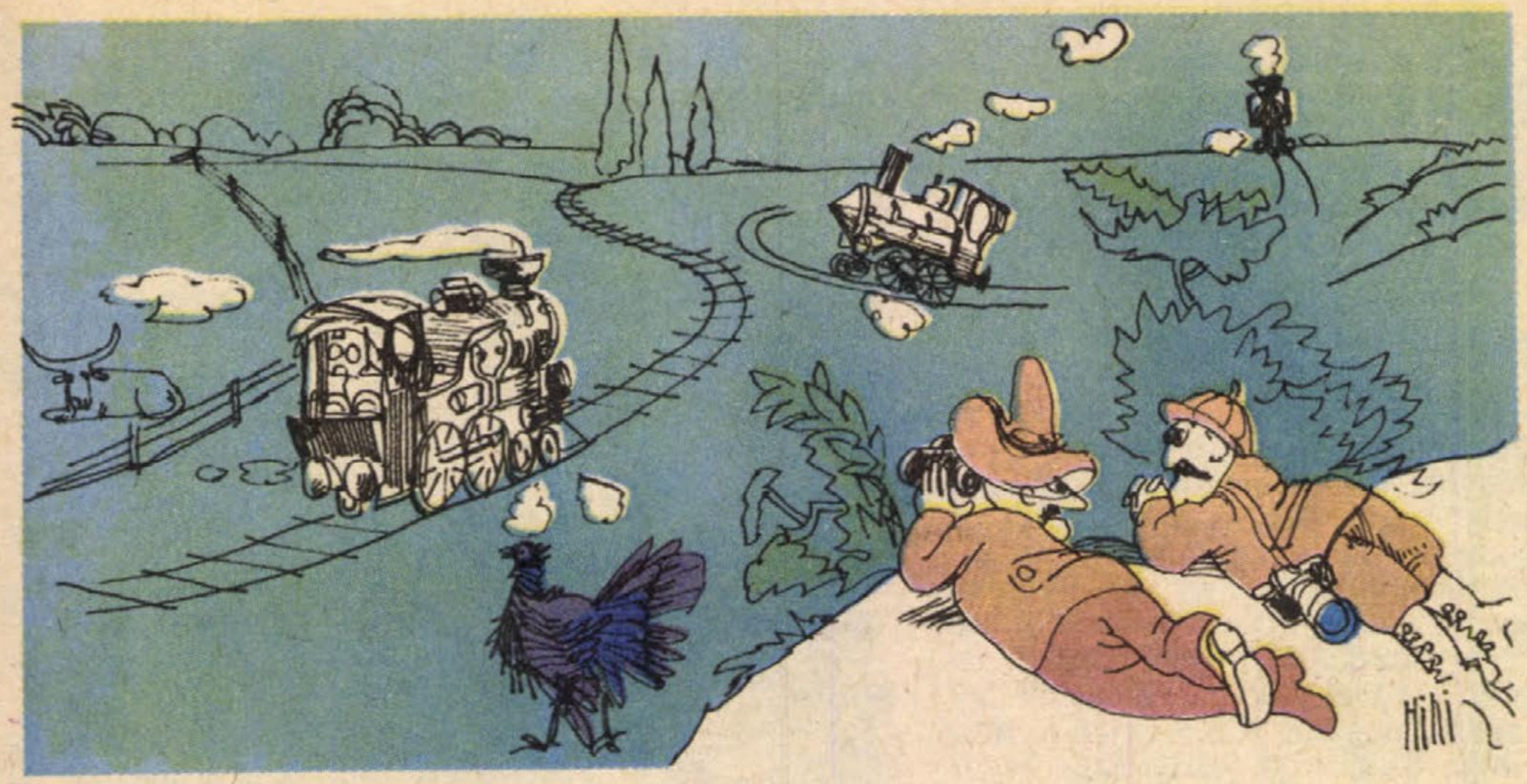

– Meghagytunk egypár régi gőzmozdonyt is, itt kedvükre futkározhatnak...

MEGJELENT

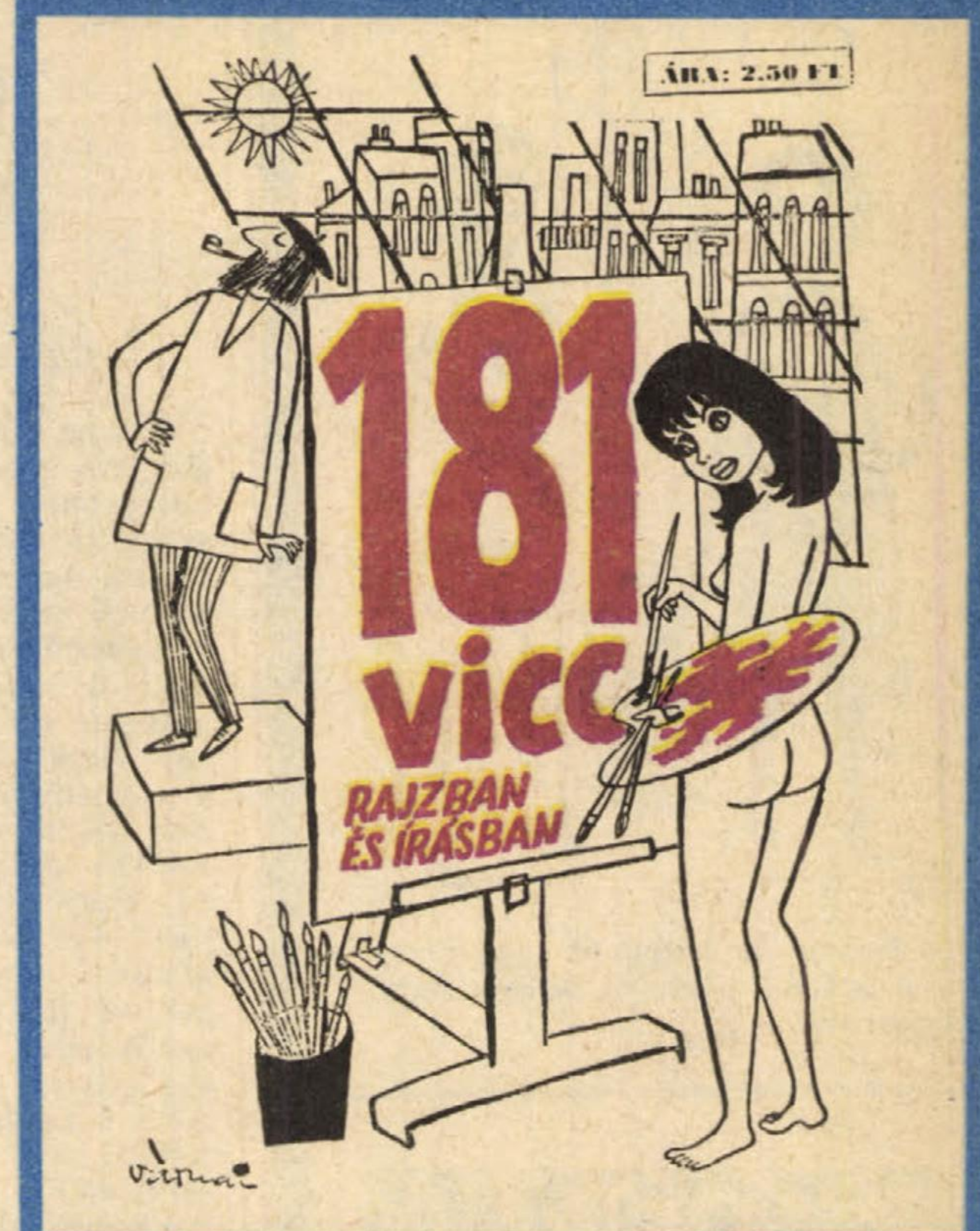

tribün

A Winfield—Renfro mérkőzés nem tartott sokáig. Egy erőteljes horogtól Jim Winfield már az 55. másodpercben földre került és jóllehet egy pillanatra sem vesztette el az eszméletét, féltérden állva várta, amíg kiszámolják. Utóbb megkérdezték, miért nem verekedett tovább? A válasz meglepően értelmes volt.

— Miért? Mert utálok vért látni!

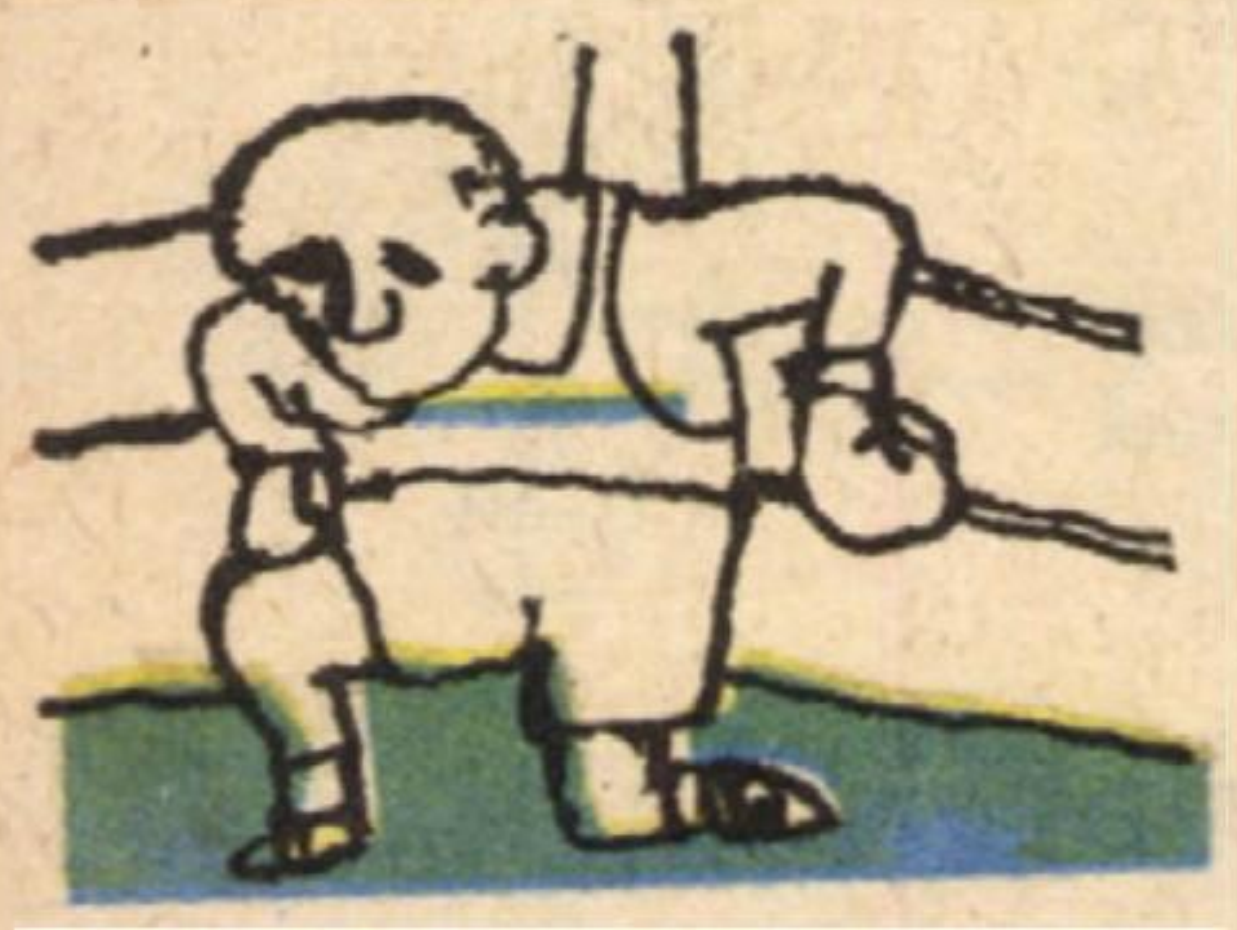

Paolo Cosetti, római gyáros úgy találta, hogy munkásainak egész napja kárba veszett, ha hétfőn reggel nem tárgyalhatják meg a vasárnapi bajnoki forduló eseményeit. Harminc percet engedélyezett hát erre a célra, hétfőn reggel hét órától fél nyolcig rendes órabérért tárgyalhat mindenki Riveráról, Mazzoláról, Facchettiről.

A brazil válogatott lelkiismeretesen készül világbajnoki címének megvédésére. Már szociális gondozónőt is szerződtettek a csapat mellé. A derék hölgy első alkalommal felvette a játékosok adatait.

— Kérem, hogy a menyasszonyuk nevét is írják fel — mondta.

Mire hátulról megszólal egy méla hang:

— Valamennyiét?

A Crow Egyetem Mel Bridges személyében új úszóedzőt szerződtetett. A mester bemutatkozó beszédében nagy célokat tűzött versenyzői elé.

— Ez az egyetem — mondta — harmincöt esztendeje nem nyert semmi néven nevezendő bajnokságot. Hát ennek most vége. Ha a következő harmincöt évben sem sikerül, én tudni fogom a kötelességemet és lemondok.

Egy különös gól. A Bremerhafen csapata bajnoki mérkőzést játszott. A labdáról hamarosan lekopott a fehér festék, a gondnok tehát új labdát nyújtott a vendégcsapat kapusának. Éppen egy beadás jött, a kapus azt még lehúzta, majd átvette az új labdát. A régit pedig — hová is tegye? — saját hálójának mélyére dobta. A bíró kettőt fütyült és a középpontra mutatott...

(p. p.)

ÚJFAJTA NÖVÉNY

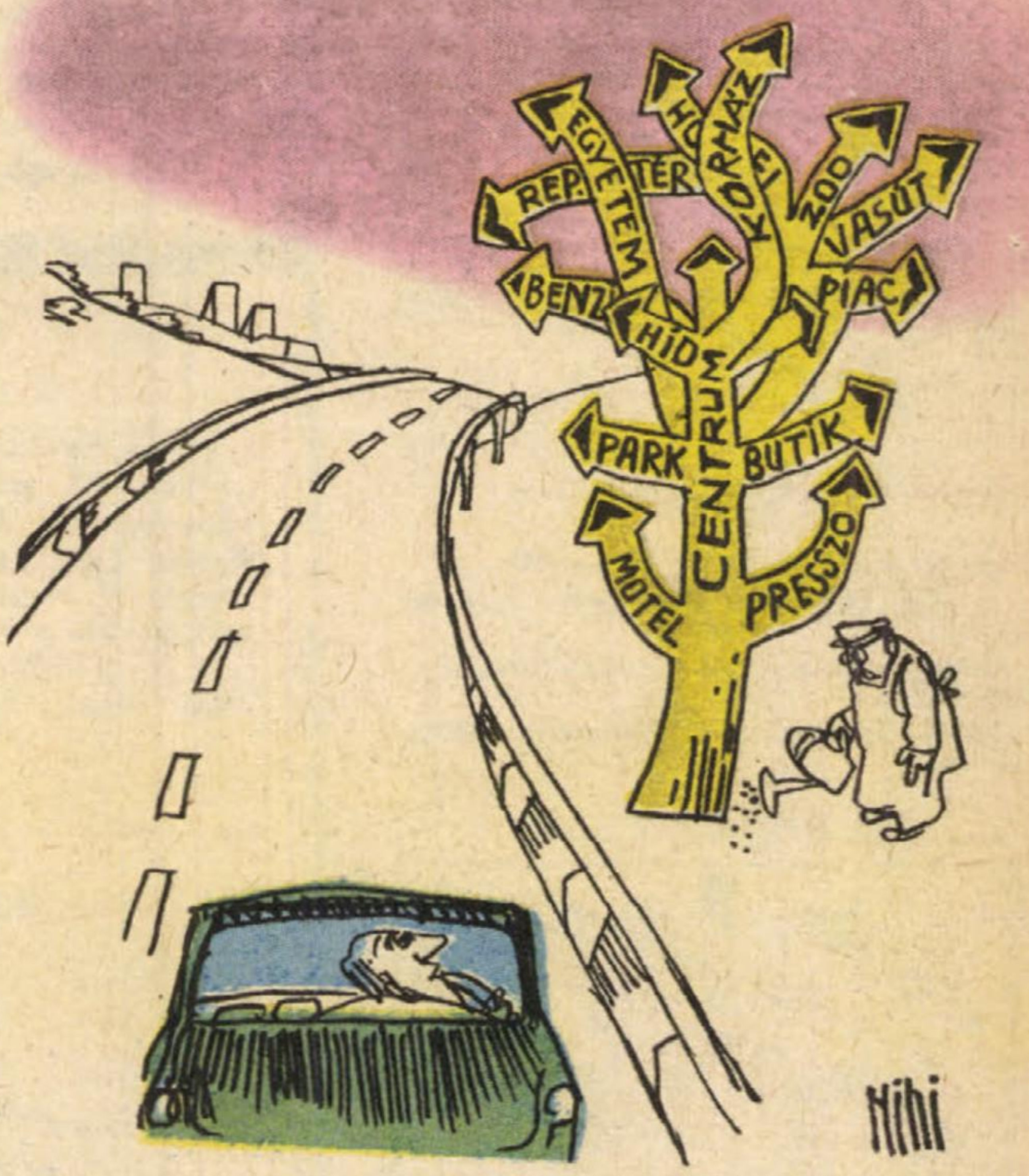

IFJÚ PÁR

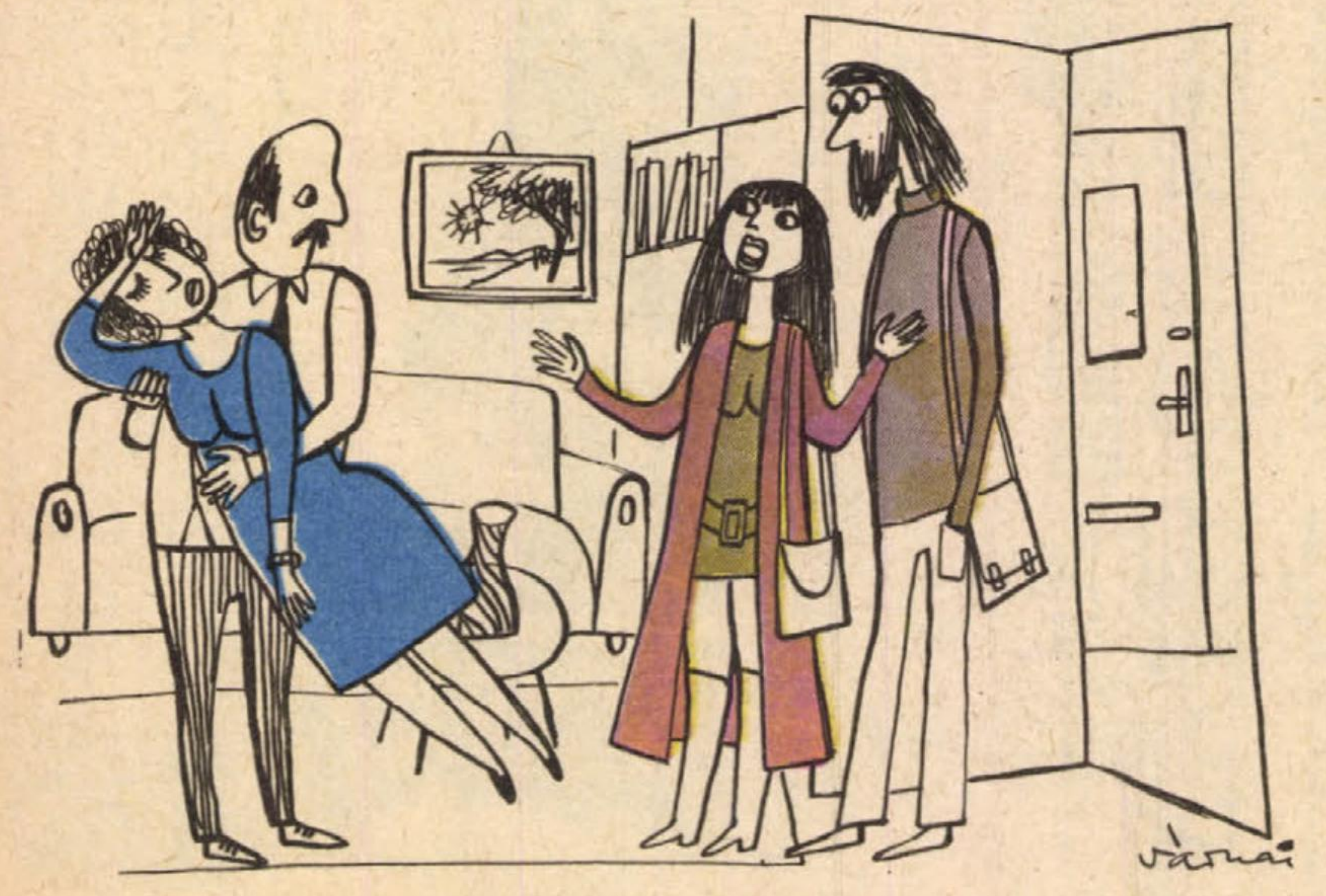

– Ez a hapsi azt mondta, „jó vagyok nála", tehát összeházasodtunk.

KŐSZÍVŰ KRIMIRENDEZŐ

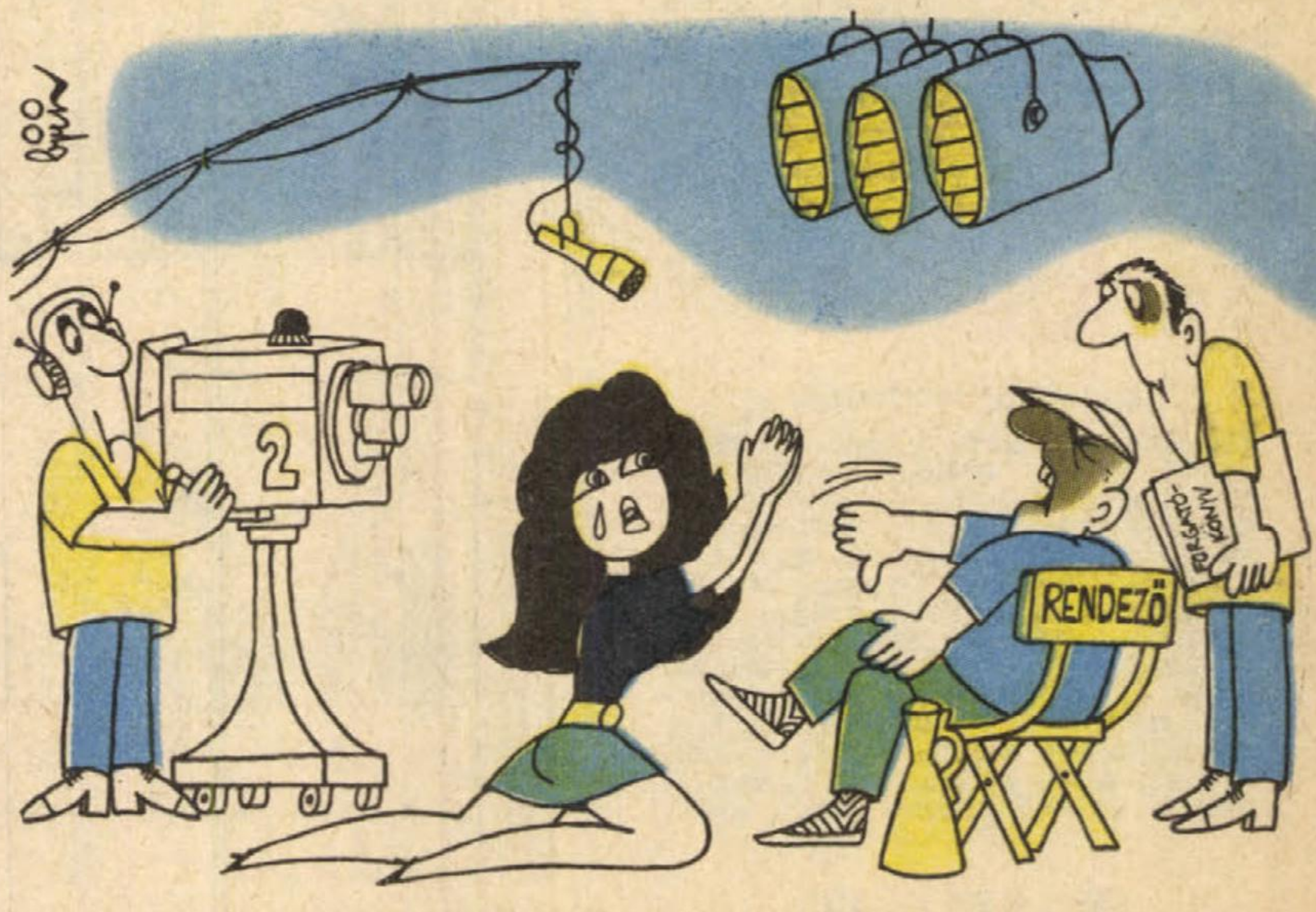

– Sajnálom, kisasszony, önnek a film elején meg kell halnia!...